

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Catch her Heart

JULIA JARRETT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GaTch HEr HEarT

Temmuzl a Jarrett

Telif Hakkı © 2024 Julia Jarrett

Düzenleme: CM Wheary

Kapak Tasarımı: Kari March

Kapak Fotoğrafları: Cadwallader Fotoğrafçılık

Bu roman bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir. Julia Jarrett bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu iddia etmektedir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD ve Kanada telif hakkı yasalarının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

GOKTEKT3

1. Monty.

2. Lark

3. Monty.

4. Lark

5. Monty.

6. Lark

7. Lark

8. Monty.

9. Lark

10. Monty.

11. Monty.

12. Lark

13. Lark

14. Monty.

15. Lark

16. Monty.

- [17. Lark](#)
- [18. Monty.](#)
- [19. Lark](#)
- [20. Lark](#)
- [21. Monty.](#)
- [22. Lark](#)
- [23. Monty.](#)
- [24. Lark](#)
- [25. Monty.](#)
- [26. Monty.](#)
- [27. Lark](#)
- [28. Monty.](#)
- [29. Monty.](#)
- [30. Lark](#)
- [31. Monty.](#)
- [32. Lark](#)
- [33. Monty.](#)
- [34. Lark](#)
- [35. Monty.](#)
- [36. Monty.](#)
- [37. Lark](#)
- [38. Monty.](#)
- [39. Lark](#)
- [40. Lark](#)
- [41. Monty.](#)
- [42. Lark](#)
- [43. Monty.](#)
- [44. Lark](#)

45. Monty Sonsöz

Teşekkür Julia

Jarrett Hakkında

BİRİNCİ BÖLÜM

Monty

"Merhaba." Lark, alçak apartmanının merdivenlerinden tökezleyerek inerken esnemesini bastırıyor. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmış, parlak mavi gözleri uykulu bir şekilde kırpışıyor. Buharlı bir seyahat kupası uzattım ve küçük bir gülümsemeye aldı. "Teşekkürler."

Bu gülümsemeye bayılıyorum.

Dönüp kamyonetime doğru yürüyoruz. "Her seferinde erken koşularda bana katılmak zorunda olmadığını biliyorsun."

Küçük bir yudum aldığı anda omuzları kalkıyor, sonra nefes veriyor. "Ama o zaman iyi kahve alamazdım."

Her zaman yaptığım gibi, ona sevdiği kafeden kahveyi benim yerime erkek arkadaşının getirebileceğine dair sözlerimi geri alıyorum. Birinin en sevdiği kahve siparişini öğrenmek ve ona getirmek ne kadar zor olabilir ki?

Stanley Park'ın sabah erken saatlerde koşmayı sevdiğimiz bölümüne doğru yolumuz sakın; yılın bu geç saatinde güneş hâlâ tam olarak doğmamış ama sokak lambaları bize yeterince ışık veriyor. Ekim ayı Vancouver'da garip bir aydır. Güneşli ve sıcak ya da dondurucu ve yağmurlu olabilir. Neyse ki bugün gökyüzü açık. Bu iyi bir şey, çünkü bu akşam sezonun sondan ikinci maçını oynayacağız.

Playofflara kalamamak berbat bir şey ama aynı zamanda vücudum ara vermeye hazır. Büyük liglerde yakalayıcı olmak şaka değil. Bozuk para atabileceğiniz bir kışım olabilir ama her sabah gıcırdayan ve patlayan dizlerim de var.

Arabadan inip sabahın serin havasına girdiğimizde park yeri bomboştu. Lark kahvesinden son bir yudum alıyor, sonra gerinmek için kollarını başının üzerine kaldırıyor. Böyle şeyler yaptığında onun kıvrak vücuduna bakmamak için kendimi eğittim. Vücudunu ısınma rutini boyunca hareket ettirirken küçük iç çekişlerini ve inlemelerini görmezden gelmek için.

Yatak odası gibi farklı bir ortamda ne gibi sesler çıkarabileceğini düşünmemek.

Sikeyim. Ona olan ilgimi görmezden gelmeye çalışsam bile, hep orada. Aklımın bir köşesinde ve kalbimin en ön saflarında.

Her şeyi kontrol altına almak için kafamı zihinsel olarak sallamam gerekiyor. Ellerimi birbirine çırparak, "Pekâlâ, hadi yapalım şunu. Ağaç kovuğuna kadar yarışalım mı?" O daha cevap veremedi havalanıyordum, itiraz çılgılığı beni kıkırdatıyor. Parkın çevresini dolanan, bir tarafında Burrard Inlet, diğer tarafında orman olan asfalt yolda koşarken rüzgar canlandırıcı. Çok güzel, özellikle de şimdi, turistlerle dolu değilken. Lark hızla bana yetişip kolumu yumrukluyor.

"Hiç adil değil, seni hilekar."

Dilimi ona doğru uzattım. "Ayak uyduramıyorsan, bu senin sorunun Birdie."

Ben hızlanırken onun oflaması beni takip ediyor. Bu lakaptan nefret ettiğini söylüyor ama bence içten içe seviyor.

Lark ile arkadaş olmak hem hayatımdaki en kolay, en doğal şey hem de en kalp kırıcı şey. Hiç dikkatinizi çeken tek kadını sevmediğinize kendinizi ikna etmeye çalıştınız mı? *Hem de hiç?*

Hiçbir şey beni Lark'ın yakınında olma isteğimden alıkoyamaz. O parlayan bir yıldız ve ben de onun çekimine kapılmış bir gezegenim. *Star Wars*, cips ve salsa ve tabii ki lüks kahveye olan ortak sevgimizi keşfettikten sonra arkadaşlığımız hızla gelişti.

Ancak Lark'ın arkadaşı olmanın ağır bir bedeli vardır. Zaman zaman onun etrafında olmak zihinsel ve duygusal olarak yorucu oluyor. Ona olan ilgimi saklamak zorunda kalmak, en başından beri yeni ve alışılmadık ama bir o kadar da heyecan verici duygular

aynı zamanda. Ama tüm bunları içimde, derinlerde tutuyorum ve onun görmemesi için çok çalışıyorum.

Çünkü onun mutluluğu en önemli şey.

Ve bir erkek arkadaşı var. Ve eğer onu mutlu edebiliyorsa, ben asla onların arasına girmem.

Köşeyi döndük, meşhur oyuk ağaç görüldü. Hızımı arttırdım ve ondan saniyeler önce ağaca ulaştım. Doğal olarak tek tepkim kollarımı havaya kaldırıp bir *çığlık* atmak oldu. "Bu doğru, Dan Montgomery yine kazandı!"

"Çok mu ukalasın?" Lark kendisi de durduğunda ofluyor ve bana kocaman bir göz devirme hareketi yapıyor.

"Eziklik yapma, Birdie." Sırıttıyorum ama sonra ben de yavaşlayarak duruyorum, nefesimi düzenlerken ellerimi kalçalarımaya koyuyorum.

"Stadyuma ne zaman gidiyorsunuz?" İkimiz birkaç dakika nefes alıp vermeye ve esnemeye odaklandıktan sonra Lark soruyor.

"Sanırım on bir civarı. Yami ve ben biraz daha pratik yapmak istiyoruz."

Atıcı ve tutucu arasındaki bağ Tridents'da kutsaldır. Geçen sezona kadar baş atıcımız Rafe Montego benim bir numaralı adamımdı. Takımın en yaşlısı olduğu ve hepimize baba gibi davrandığı için "Pops" lakabını taktığım bu adamı hâlâ özleyorum. Ama Kai Yamiko ya da çoğu zaman ona seslendiğimiz gibi Yami, sağlam bir atıcı. Yeterince iyi anlaşıyoruz. Sadece aramızdaki bağı bulmak zaman zaman zor oluyor. Takımda bir sürü başka atıcı var ve hepsiyle çalışabilirim, ancak Yami baş atıcı pozisyonunu almak istiyorsa, gelecek sezondan önce o ve benim birkaç pürüzümüzü gidermemiz gerekiyor.

Önümüzdeki yıl mevcut kontratımın son sezonu olduğu için, harika bir sezon geçirdiğimizden emin olmak daha da önemli.

"Yani..." Lark başlıyor ve ben onun ellerini gergin bir şekilde birbirine doladığını görmek için ona bakıyorum. Gözleri ağaçla benim aramda gidip geliyor.

"Yani?" Ben de papağan gibi cevap veriyorum, neden bu kadar garip davrandığını anlayamıyorum. "Dan, bu çok garip." Nefes veriyor. Onu sıkıntılı görmeye dayanamıyorum, ve aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kucaklamak için kendime çektim.

"Hey, her neyse, sorun değil." Göğsüme doğru başını salladığını hissediyorum ve bir adım geri çekilerek onu serbest bırakıyorum.

"Baron onunla ve Isidyes'le evlenmemi istedi."

Hızla ağızımdan dökülen sözcüklere yetişmem birkaç saniye alıyor. Ve bunu yaptığım, midem altüst oluyor. Sanırım o fıstık ezmeli sandviç

iyi bir fikir olmadığını düşündüm. Yine de bunun olacağını bilmiyordum.

"Ah," diyorum, içimden bir parçanın öldüğünü anlamamasını umarak. Eğilip ayakkabımın bağını bağlıymuş gibi yapıyorum ama aslında kendimi toparlamaya çalışıyorum. Çünkü şu anda kendimi tamamen parçalanmış hissediyorum.

Görünüşe göre Lark beni nasıl mahvettiğinin farkında değil, çünkü konuşmaya devam ediyor. Ben de kendimi dinlemeye zorluyorum.

"Yani, çok uzun zamandır birlikteyiz. Ve sanırım ailelerimiz bunun daha erken olmasını bekliyordu. Bilemiyorum. Bu çılgınca ve çok hızlı oluyor. Yılbaşı gecesi gibi hızlı. Dan, bir şey söylemeni istiyorum, lütfen."

Sesindeki panik beni kasvetli düşüncelerimden koparıyor. Kendimi hâlâ kırılmış hissediyor olabilirim ama arkadaşım giderek kötüleşiyor. Ve son birkaç yılda iyi olduğum bir şey varsa o da onun ihtiyaçlarını kendiminkilerin önüne koymak.

"Hey. Nefes al, Birdie. Bunun iyi bir şey olması gerekiyor, değil mi?" Sırıtmaya zorlayarak doğruluyorum ve sonunda başını sallayana kadar ellerimi omuzlarında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Yılbaşı gecesi güzel olacak. Yıldönümünü asla unutmayacaksın." Alay ediyorum.

Titrek bir kahkaha atıyor ama omuzları biraz gevşiyor. "Evet, sanırım."

Tahmin etmem gerekirse, oldukça bunalmış hissettiğini söyleyebilirim. Kadını oldukça iyi tanıyan biri olarak bu bana mantıklı geliyor. Lark üzerinde çok fazla ilgi olmasından hoşlanan biri değil ve bildiğim kadarıyla bir düğün oldukça geline odaklanır.

Ama sanırım bunu yapıyor, bunalmış olsun ya da olmasın. Bu da benim söyleyebileceğim tek bir şey olduğu anlamına geliyor. "Tebrikler, Lark. Senin adına sevindim. Smokin içinde çok iyi görünüyorsun, o yüzden endişelenme."

Bana verdiği rahatlama ifadesi bu sözlerle inandığını gösteriyor.

Sanırım ona yalan söylemekte de iyi oldum.

Haberi "kutlamak" için Lark'ı kahvaltıya götürmeyi teklif ettim. Kutlamak yapmak istediğim en son şey olsa da.

Gülümsediğini görmek için her şeyi yaparım ve bu sabah erken saatlerde kahve aldığım kafeye geldiğimizde, o gülümseme ait olduğu yere geri döndü.

"Mmm, krep için sabırsızlanıyorum." Biz içeri girerken karnını ovuşturarak inliyor.

Şapkamı aşağıya doğru kıvrıyorum ve arka köşede duvara dönük oturabileceğim ve umarım tanınmayacağım bir kabine gidiyoruz.

"Bugün yaban mersini mi çilek mi?" Ben soruyorum, o da çenesine vurarak ciddi ciddi düşünüyormuş gibi yapıyor.

"Yaban mersinli. Yanında da çikolatalı shake. Dur tahmin edeyim, senin için Benedict usulü yumurta mı?" Göz kırıyor. Bir parçam kafamın içinde öfkeleniyor, beni herkesten daha iyi tanıyan bu kadının parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verdiğim için hâlâ kızgın.

"Evet, ama bugün biraz değişiklik yapıp somonlu benny deneyebilirim." Kabinin karşısından bana gülümserken sesimi rahat tutmak için çok çaba sarf etmem gerekiyor. İşte sevdiğim Lark bu. Bu hafif, mutlu, eğlenceyi seven, altın kalpli kadın.

"Oh, gerçekten mi? Bana kur mu yapıyorsun Montgomery?" diye takılıyor.

Lark bana Monty demeyen tek kişi. Ailem ve evdeki birkaç kişi dışında tabii. Nedenini bilmiyorum, ona hiç sormadım. Yine de hoşuma gidiyor. Ama bana soyadıyla seslendiğinde özel bir heyecan duyuyorum.

Kulağa ne kadar acıklı gelse de.

"Sadece senin için en iyisi," diye karşılık veriyorum ve gözleri eğlenceyle dans ediyor.

"Jambon yerine somon seçmeniz benim için nasıl daha iyi olur?"

Kabine yaslanıyorum ve ellerimi masanın üzerinde birleştiriyorum. "Basit..." Duraklıyorum ve Lark içimi görüyor.

Homurdanarak başını sallar. "Elinde hiçbir şey yok."

Benim başım da pişmanlıkla bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Gerçekten bilmiyorum." Uzanıp ellerimi okşuyor. "Sorun değil, senden hâlâ hoşlanıyorum." *Evet, ben de senden hoşlanıyorum. Sorun da bu zaten.*

Garson kız geldi ve siparişimizi verdik. O gittikten sonra öne doğru eğildim. "Staj başvurunuz ne zaman?"

Lark alt dudağını çiğniyor. "Dün gönderdim. Çok gerginim. Ya beni seçmezlerse?"

Ne kadar gergin olduğunu, yerel üniversitenin kinesiyoloji bölümü araştırma ekibinde yer almayı ne kadar çok istediğini biliyorum. Pozisyon gelecek yıla kadar başlamayacak olsa da başvuru süreci erkenden başlıyor. Elim umursamaz bir şekilde sallıyorum. "Deli olma, onlar

olacak. Sporcularda kas erimesini önlemenin yollarını, yıllarını doğrudan profesyonel beyzbol oyuncularından oluşan bir ekiple çalışarak geçirmiş bir antrenörden daha iyi kim araştırabilir?"

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Araştırmaları çığır açacak. Sadece birkaç ay içinde çok şey öğrenebilir ve takımı daha da güçlü kılmak için hepsini Tridents'a geri getirebilirim."

"Yerini alacaksın," diyorum kendimden emin bir şekilde ve ayağını benimkine doğru iterek ödüllendiriliyorum.

"Nasıl her zaman bu kadar pozitif olabiliyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Ben sadece iyi insanların başına iyi şeyler geldiğine inanıyorum. Ve sen de iyi insanlarsın Birdie."

Eli tekrar uzanıyor ve benimkini sıkıyor. "Sen de öylesin."

Sadece onun için yeterince iyi değil.

İKİNCİ BÖLÜM

Lark

Nişanlısının ailesiyle vakit geçirmekten korkan ilk gelin adayı ben olamam herhalde.

Dürüst olmak gerekirse, sadece onlar değil. Yaşam tarzları, evleri ve temsil ettikleri her şey. Ben de benzer şekilde varlıklı bir ailede büyümüş olabilirim ama Hazelwood'lar havasız, muhafazakar, zengin ve biz biliriz tavrına sahipler.

Tanrıya şükür Baron ailesi gibi davranmıyor. En azından, her zaman değil. Babası gibi servet ve statü düşkününü bir adamla evlenmeme imkan yok.

Ailemin ve Baron'ların sahip olduğu para ve ayrıcalıklar konusunda hiçbir zaman rahat olamadım. Kendimi her zaman üzerimden çıkaramadığım kaşındırıcı bir kazak gibi hissettim. Muhtemelen bu yüzden ailem yumuşayıp bazı takımlara katılmama izin verir vermez kendimi sporun içine attım. Kendimi asla ait hissetmediğim onların dünyasından uzaklaşmak için her şeyi yaptım.

O dünyada bir parçası olmak istediğim tek şey Baron'du. Bu yüzden o benim ilk öpücüğüm, ilk her şeyim oldu.

Benim *tek* her şeyim.

Birkaç hafta önce evlenme teklif ettiğinde, dürüst olmak gerekirse biraz rahatlamıştım. Sonunda olmuştu. İkimiz de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorduk ve onun soruyu sormasını beklemek beni endişelendiriyordu.

Şimdi, bu endişenin bana bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etmeye başlıyorum...

Geçen yıl içinde Baron değişti. Ailelerimizin servetlerini başkalarına yardım etmek için kullanmayı seçmeleri halinde ne kadar çok iyilik yapabilecekleri konusunda atıp tuttuğumda bana katılmayı bıraktı. Bir golf kulübüne katıldı ve hafta sonlarının çoğunu iş için gittiğini iddia ediyor. Arabasının sadece bir yaşında olmasına rağmen "yenilenmesi" gerekiyordu.

Küçük şeyler ama fark edilebilir. Eskiden hayatı ebeveynlerimizden farklı yaşama arzumuzda birleşmiş bir ekip olduğumuzu hissederdim. Şimdilerde, onların dünyasından oldukça memnun görünüyor.

Zaman zaman ilişkimizin dışındaymışım gibi hissetmeme neden oluyor ve bu konuda ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim.

Arabanın benim olduğum tarafına gelen Baron elimi tuttu. Babasının geçen yıl hediye ettiği TAG Heuer marka saat gömleğinin kolundan görünüyor. Birlikte asfalt dairesel araba yolundan heybetli aile evine doğru yürüyoruz. Önümüzde uzun beyaz sütunlar yükseliyor, her iki yanında gösterişli saksılar var ve her birinde mükemmel şekilli çit bitkileri bulunuyor.

Evlerinin bir müze gibi görünmesi için ödemek zorunda oldukları para...

"Gülümse, Lark. Sanki seni son akşam yemeğine götürüyormuşum gibi görünüyorsun."

Baron'un şaka girişimi benim için boşa çıktı, ama gülümsemeyi yapıştırdım ve elini sıktım. "Özür dilerim, biraz meşguldüm sanırım."

"Neyle? Sezon bitmedi mi? Tek endişelenmen gereken hayallerindeki düğünü planlamak."

Bir kez daha, söyledikleri tahmin ettiğim gibi çıkmıyor. Savunmam yükseliyor. "Sezon dışında da çalışmak zorundayım, bunu biliyorsun. Ve üç ay içinde bir düğün planlamak hiç de kolay değil."

Diğer eliyle tuttuğu elini okşuyor ve gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor ve kesinlikle kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor. "O zaman bırak annem ilgilensin. Seve seve yapacağını biliyorsun."

Evet. Cordelia Hazelwood'un düğünün planlamasını üstlenmekten başka bir şey istemeyeceğini biliyorum. Ama bunu yaparsa tek bir yönüyle bile mutlu olur muyum bilmiyorum.

Nişanlım olarak, annesinin değil de *benim* mutlu olmamı istemesi gerekmez mi?

Kapının açılması ve siyah papyonlu beyaz pantolonun içine sokulmuş beyaz gömlek giyen yaşlı bir beyefendinin ortaya çıkmasıyla cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum.

"Hey, Jefferson," diyor Baron, adam bize küçük bir selam verirken içeri adım atıyor. Ona bir gülümseme veriyorum ve karşılığında hafif bir gülümseme alıyorum.

Annemle babam tam olarak rahat denebilecek insanlar olmasalar da, misafirleri karşılayan bir uşakları yok.

Yaşlı Hazelwood'lar her zaman herkesten bir seviye yukarıda görünmeyi severler.

Jefferson'a paltomu verip Baron'u koridorda takip ediyorum, akşam yemeği için giydiğim yüksek belli elbise pantolonumla kıpırdanmamaya çalışıyorum. Giyinmekten nefret ederim. Çocukluğumdan beri annem her gün kıyafetlerimi seçer, beni firfırlı elbiselere ve rahatsız ayakkabılara zorlardı. Bana her gün tozluk ve tişört ya da iş üniformam olan jogger ve Tridents polo verin. Ama Cordelia aile yemeği için kıyafet kurallarında ısrar ediyor ve ben de kesinlikle gerekli olmadıkça elbise giymeyi reddettiğim için, bugün giydiğim ipek bluz ve elbise pantolon gibi kıyafetler kabul edilebilir tek alternatif.

Ayaklarımı içine soktuğum sivri uçlu ayakkabıları çıkarmak için can atıyorum ama bu da burada yasak. Ayakkabılar kalmalı. Ve cennete spor ayakkabıyla gitmem yasak. İlişkimizin başlarında bir kez bu hatayı yapmıştım ve Cordelia'nın yüzündeki dehşet ifadesini asla unutmayacağım.

Baron'un ailesi, onların deyimiyle salonda bekliyor. Rahatsız mobilyaların ve şöminenin üzerinde asılı ürkütücü bir aile portresinin bulunduğu havasız bir oda. Baron tekrar elimi sıkıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor, gözleri parlıyor. Ne düşündüğünü çok iyi biliyorum çünkü o portreyi her gördüğümde benim de aklıma o an geliyor.

İki yıl önce bir Kanada Günü partisiydi ve çok sarhoş olmuş, ailelerimizden ve onların arkadaşlarından kaçmaya çalışırken tam da bu odada öpüşmeye başlamıştık. O zamanlar ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk.

Şimdikininki aksine. El ele tutuşuyor olabiliriz ama bugünlerde ondan ancak bu kadar sevgi bekleyebilirim.

Ama yıllar önce bir öğleden sonra, mojitonun sarhoşluğuyla, portreyi birlikte tahrif etmek için saçma bir plan yaptık. Annesi bir bıyıkla gerçekten daha iyi olurdu ve babası da gerçekten bir monokl takabilirdi.

Planı hiç uygulamamış olmamız çok kötü. Bir daha hiç mojito içmemiş olmamız çok kötü.

"Ah, Baron. Lark. İşte buradasınız, biz de personele akşam yemeğini ertelemelerini söylememiz gerekecek mi diye merak ediyorduk." Cordelia sıkı bir gülümsemeyle öne doğru ilerlerken bile azarlayıcı tonu açıktı.

Sarıldı ve yanağına doğru zorunlu bir öpücük kondurdu. Bana da bir kez bakılıyor ve sonra daha da göstermelik bir öpücük veriliyor. Baron Senior oğlunun elini sıkıyor ve Baron'u işle ilgili bir sohbete çekmeden önce bana başıyla selam veriyor. Baron, babalarımızın yönettiği emlak geliştirme şirketinde finans departmanının başında olduğu için yaptıkları tek şey iş konuşmak gibi görünüyor.

Jefferson odaya gümüş bir tepsi ve içinde efervesan sıvı dolu iki flüt ile girer. Şampanya. En sevdiğim değil, ama buraya her geldiğimizde içmeyi kabul ediyorum.

Son zamanlarda, tercihlerimin tam tersi olmasına rağmen ne kadar çok şeyi kabul ettiğimi ve aldığımı kabul etmek zorlaşıyor. Belki de arkadaşlarımdan aşık oluşunu izlediğim içindir, bilemiyorum. Ama Baron bana evlenme teklif ettiğinden beri göğsümün ortasında garip bir his var. Bu hoşnutsuzluk düğümü beni dürtüklüyor. Israrla görmezden geldiğim sorular soruyor.

Adımı duyuyorum ve konuşmaya odaklanıyorum. Cordelia bana bakıyor ve hoşnutsuzluğunu pek gizleyemiyor.

"Özür dilerim, ne kaçırdım?" Aşırı tatlı şampanyamı yudumlarken söylüyorum. "Baron iş seyahatindeyken ona programımızı bildiriyordum. Düğün planlarını sağlamlaştırmak için fazla vaktimiz yok, biliyorsunuz. Yılbaşına iki aydan biraz fazla var, yapacak çok şey var. Cumartesi günü Terrence Bovier salonunda gelinlik provamız var, ardından Salı akşamı şehir merkezindeki Devereaux Oteli'ni gezmek ve Cuma günü pasta tatmak için zaman ayarladım. Korkarım buna bensez katılacaksınız. Kulüpte bayanlar için bir öğle yemeğim var."

Ağzımın açık kalmaması için mücadele ediyorum. "Ben... Bunların hiçbiri hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki yapmadınız. Baron bana işle meşgul olduğunuzu söylediği için her şeyi ayarlama görevini ben üstlendim." Sonunda burnunu çekmesi, Cordelia'nın Tridents'la olan işim söz konusu olduğunda nasıl hissettiği hakkında her şeyi anlatıyor. Bir spor takımında çalışmak, profesyonel bir takımda bile olsa, gelinleri için seçecekleri bir kariyer yolu değil. Babam ve Baron'un babasının bu kadar köklü bir geçmişi olmasaydı, ilişkimizi destekleme şansları yoktu.

Öte yandan, ailelerimizin bağlantısı olmasaydı, muhtemelen bir ilişki de *olmazdı*.

"Vay canına," diyorum ama Baron'un eli benimkinin üzerine düşüyor ve sıkıca kavırıyor.

"Lark'ın söylemek istediği şu: Vay be anne, düğün planlaması için bize zaman ve enerji ayırman çok cömertçe bir davranış. Yardımın için minnettar olduğumuzu söylerken ikimiz adına da konuştuğuma eminim. Seyahatim önümüzdeki birkaç haftayı kapsayacağı için Lark'ın her şeyi halletmesi konusunda endişeliydim. Sizin yardımınızı alacak olması harika."

Dişlerim gıcırıyor. Evet, *harika* benim kullanacağım kelime *değil*. Ama Cordelia Hazelwood'u bir kez başladığında durdurmanın mümkün olmadığını biliyorum, bu da benim sadece yolculuğa eşlik edeceğim anlamına geliyor.

"Doğru." Yavaşça nefes veriyorum. "Cumartesi günü orada olabileceklerinden emin olmak için anneme ve nedimeme soracağım."

Cordelia ne kadar haddini aştığının farkında olmadan sakince, "Bu hafta başında annenle öğle yemeğinde planlarımızı konuştuk," dedi. "Ne yazık ki o sırada babanla ilgili bir işle meşguldü, ama bize iyi dileklerini ilettiler."

İşte millet, annemle olan ilişkim mükemmel bir şekilde özetlendi. *Tek çocuğu için gelinlik alışverişine gelemiyor ama benim için iyi dileklerde bulunuyor.*

"Oh."

Baron'un başparmağı elimin arkasını okşuyor. Nazik, şefkatli bir jest. Bu haberin beni ne kadar etkilediğini anlayabiliyor. Hayatım boyunca aileme asla yakın olamayacağım gerçeğinin üstesinden geldim ama yine de bu şekilde reddedilmek canımı acıtıyor.

Jefferson yemeği anons etti ve resmi yemek odasına geçtik. Yemek boyunca dikkatim dağınıktı, Cordelia bunu kesinlikle fark etti. Ama elimde değil. Bir süredir kendimi kaçak bir trendeymişim gibi hissediyorum. Sanki hayatım tamamen bana ait değilmiş gibi. Başkası için yaşıyorum, kendim için değil. Ve bu adamla bu düğünü planlamak, trenin hızını baş döndürücü seviyelere çıkardı.

Neyse ki tatlı kalktıktan kısa bir süre sonra ayrılıyoruz. Baron'un birleşme ya da başka bir konuda çalışmak üzere Ontario'ya gitmek üzere onu doğrudan havaalanına götürecek bir arabası var.

Ailesiyle vedalaştıktan sonra dışarı çıktık. Beni eve bırakmayacak olmasına rağmen bu gece beni almakta ısrar ettiği için arabasına kadar eşlik ediyor. Bu o kadar da kötü olmazdı.

ailesine benden çok daha yakın. Şimdi onun evine gidip arabasını bıraktıktan sonra eve dönmek zorundayım.

"Eğer benim yanıma taşınmış olsaydın, bu bir sorun olmazdı," diye hatırlattı daha önce beni almaya gelmesi konusunda onu sorguladığımda. Haksız da sayılmaz. Birkaç nedenden ötürü onun yanına taşınma konusunda ayak sürüyordum.

Bu gece onunla bu konulara girmek istemiyordum, özellikle de ailesiyle akşam yemeğinden hemen önce.

Arabasında eğilip yanağımı okşadı. "Annemle iyi eğlenceler. Her şeyin harika olacağından eminim."

Ona bakıyorum, bariz olanı -her şeyin kesinlikle harika olmayacağını- belirtip belirtmemeyi tartışıyorum.

Annesi tamamen kontrolü ele alacak ve ikimizin de ne isteyebileceğini hiç düşünmeden kendi istediği düğünü planlayacak. Bunu nasıl göremiyor anlamıyorum. Ama her zamanki gibi umursamaz.

"Baron, gerçekten sanmıyorum-"

"Dinle bebeğim, bu bekleyebilir mi? Gitmeliyim, uçuş öncesi bir içki için ofisteki çocuklarla buluşacağım ve geç kalmak istemiyorum."

Dilimi o kadar sert ısııyorum ki kan akacak diye endişeleniyorum. Görünüşe göre iş arkadaşlarıyla içki içmek, lanet düğünümüz hakkında konuşma girişimimden daha önemli.

"Evet, tabii. Elbette. Umarım seyahatiniz iyi geçer." Sesim kulaklarıma boş geliyor ama Baron fark etmemiş gibi görünüyor.

Onun yerine, bir araba yanaştığında sadece kısa bir baş sallama sesi duyuyorum. "Harika. Yakında konuşuruz.

Toronto'ya indiğimde e-posta göndereceğim."

Mail atacak. Harika. Sanırım telefon seksi ve sürekli mesajlaşma günleri sona erdi. Kimi kandırıyorum ki? Bir süredir öyleydi.

Tek kelime etmeden arka koltuğa kayıyor. Öpücük yok, sarılma yok, hiçbir şey yok.

Aşık olması gereken, hayatını kendisinden uzaklaşan adama adaması gereken bir kadın için kendimi çok ama çok yalnız hissetmekten alıkoyamıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Monty

Büyüdüğüm küçük kasaba Meadowvale'e arabayla gitmek bir saatten biraz fazla sürüyor. Vancouver'ın dışındaki vadinin küçük bir bölümünde sıkışıp kalmış, yaşamak için güzel bir yer, çocukken her şeyden bu kadar uzak görünmesine içerlesem bile.

Şimdi, buraya gelmeyi seviyorum. Bu sakin küçük kasabanın sessiz sokakları ve yavaş temposu beni anında huzurlu hissettiriyor. Ailemin yıllardır sahibi olduğu dükkânın önünde duruyorum. Buralarda bakkala en yakın şey olan bu dükkânda her şeyden biraz satılıyor. Yeterince büyür büyümez yardım etmeye, yerleri süpürmeye, rafları doldurmaya, poşetleri paketlemeye başladım. İçeri girdiğimde kapının üzerinde çınlayan zil bir nostalji dalgası yaratıyor ama beni gülümseten kollarını iki yana açmış yürüyen kır saçlı kadın oluyor.

"Selam anne," diyorum, çok daha küçük olan bedenini nazikçe kucaklamak için kendime doğru katlıyorum.

"Yirmi saniye, genç adam." Her sarıldığımızda aynı şeyi söylüyor. Maksimum ruh hali artışı için yirmi saniye dayanmak gerekir. Ergenlik çağındayken, ona sadece özel olarak sarılmakta ısrar ederdim. Ama şimdi, yetişkin bir adam olarak, sarılmayı seviyorum. Sadece anneme değil, onunki en iyisi olsa da, herkese.

Hey, ben sevecen bir adamım ve sarılmak harikadır.

Sonunda bıraktığımızda, çocukluğumdan beri hiç zayıflamayan bir tutuşla kollarıma tutunuyor.

"Şimdi. Baban arka tarafta ürün siparişlerini boşaltıyor. Öğle yemeği yedin mi?"

"Anne, saat sabahın 10'u. Öğle yemeğine ihtiyacım yok." Dükkânın arka tarafına baktım. "Gidip babama yardım edeyim mi? O elma kutuları ağır oluyor."

"Tatlım, baban yetmiş iki yaşında olabilir ama henüz ölmedi. Birkaç elma kutusunu idare edebilir. Öğle yemeği istemiyorsan, bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Delores'ten fırın için yeni yiyecekler aldık. Kruvasan ve çörek gibi şeyler yaptı. Onlara Cronut diyordu."

Kıkırdıyorum. "Evet, cronut diye bir şey duymuştum. Delores'in çörek ve kahveli kekten vazgeçmesine şaşırdım."

"Dinle genç adam, biz modayız, her şeye ayak uydurabiliriz."

Ona çöreklerin birkaç yıl önce moda olduğunu söylemeye yüreğim el vermiyor. Annemle babamı seviyorum ama hamile kalmak için çok uğraşmışlar ve babam kırklı yaşlarına, annem de kırkına yaklaşıp kadar beni doğurmamışlar. Bu kadar yaşlı ebeveynlere sahip olmak, aramızda her zaman çok daha büyük bir kuşak farkı olduğu anlamına geliyor.

Ama bu, babamın bana üç yaşında topa vurmaya öğretmesine ya da annemin on altı yaşında bana güvenli seks hakkında ders vermesine engel olmadı.

Kendini bu garip konuşmanın zahmetinden kurtarabilirdi... Cılız bir çocuktum, tam bir şapşal ve bilim ineği idim ve lise beyzbol takımımın kaptanı olmak bile okuldaki itibarımı kurtarmaya yetmiyordu. Her zaman her kızla arkadaş bölgesinde yer alırdım.

Babam o anda dükkânlarının arka tarafındaki sallanan kapıları iterek geçmeyi seçer ve bir değil iki büyük elma kutusunun altında debelenir.

"Tanrım, baba, ne yapıyorsun, sırtını dışarı atmaya mı çalışıyorsun?" Koşarak koridora indim ve kutuları ondan aldım.

"Sana da merhaba evlat, ben de onları halledebilirdim." Omzumu okşuyor ve beni ürün reyonuna kadar takip ediyor, ben de kutuları yerleştirip elmaları açmaya başlıyorum.

Ailemin hâlâ haftanın yedi günü dükkânda çalışıyor olması beni rahatsız ediyor. Elbette, rafları doldurmak ve temizlik yapmak için benim gibi gençleri işe aldılar. Ama işin büyük kısmını hâlâ onlar yapıyor, dükkânı tam zamanlı işletiyorlar. Onları tatile çıkarmak neredeyse imkansız. Her ne kadar görmezden gelmek istesek de yaşıyorlar.

Hayalim, dükkânı satıp emekli olabilmeleri için onlara destek olabilmek. Ancak şehirden bu kadar uzakta oldukları için satıştan çok fazla kazanamayacaklar, annemin lüks bir karavan alıp kıtayı gezme hayaline kesinlikle yetmeyecek.

Şu anda bile karavanı onlar için satın alabilirim ama kabul etmezler. Dört yıl önce Tridents ile sözleşme imzaladığımda babam önceliğimin kendi geleceğini kurmak için paramla akıllı kararlar almak olması gerektiğini açıkça belirtti. Tıpkı benim gibi o da büyük liglerde bir yakalayıcı olmanın kariyerimin uzun olmayacağı anlamına geldiğini biliyordu. Vücudumdaki aşınma ve yıpranma çok fazla. Ve üniversiteyi bitirmeden askere alındığım için beyzbol dışında yapabileceğim pek bir şey yok. Tabii bu dükkânı işletmek istemiyorsam... ki istemiyorum.

Neyse ki ailem bu konuda bana hiç baskı yapmıyor. Sadece beni mutlu görmek istiyorlar. Sorun şu ki, ben de onlar için aynısını istiyorum. Bu da bu sezondan sonra Tridents ile ikinci bir sözleşme yapmam gerektiği anlamına geliyor, böylece alacağım imza primini ailemi mutlu etmek için kullanabilirim.

Mağazada çalışmanın ritmine geri dönmek çok kolay. Müşteriler gelip gidiyor, bazıları beni selamlıyor ama kimse yaygara koparmıyor. Küçük bir kasabanın avantajı bu. Bu insanlar beni çocukluğumdan beri tanıyor; artık biraz ünlü bir sporcu olmam umurlarında bile değil.

Yani, eskiden magazin gazetelerini düzenli olarak süsleyen Maverick King değilim, ama idare ediyorum.

"Daniel mı o? Seni görmek ne güzel."

Titrek yaşlı sese dönüyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bayan Chen, şu halinize bakın, her zamanki gibi güzelsiniz. Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Eski ilkokul öğretmenim kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Buraya ne zaman bir kız getireceksin Daniel? Ya da bir oğlan, sanırım, fark etmez. Ama annen artık gençleşmiyor ve torunları hak ediyor."

"Bayan Chen," diye nazikçe azarlıyorum. "Ne zaman ziyarete gelsem aynı şeyi söylüyorsunuz. Doğru kızı bulduğumda eve bir kız getireceğim."

Yaşlı kadın homurdanıyor ama yüzü buruşuk bir gülümsemeye dönüşüyor. Uzanıp yanağımı okşuyor. "Sen iyi bir çocuksun, Daniel. Her kadın sana sahip olduğu için şanslı olurdu."

"Teşekkürler, Bayan Chen. Şimdi, hiç cronut denediniz mi? Annem Delores'in bir parti bıraktığını ve çok lezzetli olduklarını söyledi."

Ona fırın bölümüne kadar eşlik ettim ve el sallayarak veda etmeden önce bir tanesini poşete koymasına yardım ettim.

İyi bir çocuk. Evet. Öyleyim ve insanların bunu bilmesini umursamıyorum. Hayatta şikayet edecek pek bir şeyi olmayan mutlu bir adamım. Ama Bayan Chen'in söylediği bir şey midemi bulandırıyor, buraya gelmeden önce yaptığım kahvaltıyı çalkalıyor.

Her kadın sana sahip olduğu için şanslı olurdu.

İstedğim tek kadının, *şimdiye kadar* istediğim tek kadının başka bir adamla evlenmesi dışında.

Ve bu berbat bir şey.

Bütün gün onlara yardım ettikten sonra annemin beni büyüdüğüm dükkânın üst katındaki daireye gelip akşam yemeğine kalmaya ikna etmesi zor olmuyor. Sezon bittiğine göre, dünya kadar zamanım var. Ve burada ailemle olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok.

Kimse Edith Montgomery gibi lazanya yapamayacağı için annemin lazanyasından itiraf etmem gerekenden daha fazlasını paketledikten sonra ikisini de mutfaktan kovuyor ve bulaşıklarla ilgileniyorum. Bir ara telefonum titriyor ama annem ve babam bir doğa belgeseli izlemeye gittiklerinde ve ben de arka güvertede, geçen yıl onlara aldığım ateş çukurunun etrafında toplanmış bir bira içerken onu görmezden geliyorum.

Rafe'den cevapsız bir mesaj görüyorum ve numarasını çeviriyorum.

"Hey, babalık." Sert *merhabasını* duyunca gülümsedim. "Beni özledin mi yoksa?"

Alçak sesle kıkırdaması benimkini yankılıyor. "Monty, dostum, top oynamanın özlediğim bir yanı varsa o da maaş çekidir, sen değilsin."

Beni göremediğini bildiğim halde göğsümü tutuyorum. "Ah, ben de arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

Yüksek sesle nefes verişini duyuyorum. "Tamam, biz arkadaşız. Seni ve tüyler ürpertici uzun sarılmalarını özledim."

"Bu daha doğru," diyorum sırtarak. "Ne var ne yok? Imogen ve Taylor nasıl?"

"Harikalar. Tüm bu emeklilik olayı harika."

Sözlerinin ardındaki gerçeği duyabiliyorum. Üç yıl boyunca birlikte çalıştık ve bu süre içinde hep istediğim ağabey oldu. O beni tanıyor, ben de onu tanıyorum ve adamın sesinin, nişanlısı ve çocuğu yanındayken olduğu kadar huzurlu ve mutlu çıktığını hiç duymamıştım. "Bu çok iyi. Senin adına sevindim."

"Teşekkürler. Sezon bitti. Planın nedir? Doğuya mı dönüyorsun?"

Sorusunu düşündüm. Ailem dışında, yakın olduğum kuzenlerim de dahil olmak üzere ailemizin geri kalanı Ontario'da. "Hayır, bu yıl eve daha yakın olacağım sanırım. Bizimkilerle biraz vakit geçirip onlara yardım edeceğim. Bu tür şeyler."

"Ve bu kararın belli bir eğitmenin evlenmesiyle hiçbir ilgisi yok, değil mi?"

"Nasıl duydun?" Gergin bir şekilde söylüyorum. Takımdaki herkes Lark'a karşı bir şeyler hissettiğini biliyor ama bunun gerçekte ne kadar büyük bir şey olduğunu bilen tek kişi Rafe. O gün ona çıkma teklif edeceğim zaman oradaydı. Baron'la birlikte olduğunu ve bir süredir birlikte olduğunu açıklayan oydu.

"Takımdan emekli olmuş olabilirim ama bu bir şeyler duymadığım anlamına gelmiyor." Bir an duraksıyor. "Nasılsın Monty?"

Bir saniye sessiz kaldım. Belki iki. "Yani, bilmiyorum. Hiçbir şey değişmedi, gerçekten. O mutluysa, önemli olan tek şey budur."

"Bu sonunda hayatına devam edeceğin anlamına mı geliyor?" "Çıkıyorum."

Rafe alay ediyor. "Bir şekilde asla ikinciye dönüşmeyen bir avuç ilk randevuya gittin. Takım etkinliğine ya da maça hiç kız getirmedi. Bir kız hakkında hiç konuşmadın bile. Ve hey, bu senin hayatın, nasıl istersen öyle yaşarsın. Ama bir noktada onu unutmalsın."

"Evet, biliyorum." Sandalyemde öne doğru eğildim ve başımı öne eğdim. "Ama ya benim için o kadınsa, baba? Ya Lark benim için oradaki tek kadınsa ve ben hiç şans bulamazsam?"

"Monty, bunun için iyi bir cevap yok. Üzgünüm dostum."

Nefes verme sırası bende. "Teşekkürler."

"Düğüne katılmanı isterse ne yapacaksın?"

Homurdanıyorum. "Ne yani, sağdıç olarak mı? Olmaz, Willow ve Sadie var ve sanırım Baron'un da bir kız kardeşi var."

"Evet, ama siz yakınsınız. Sizin de dahil olmanızı isteyebilir."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "O zaman onun arkadaşı olacağım ve benden ne isterse yapacağım. Her zamanki gibi."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Lark

"Onu bir de balo elbisesi içinde görmek istiyorum." Cordelia'nın buyurgan emri soyunma odasında bana ulaşıyor ve yüzümü buruşturduğumu saklamaya zahmet etmiyorum. Bana elbise üstüne elbise giydirip çıkaran tezgâhtar kızın umurunda bile değil, çünkü henüz gerçekten beğendiğim bir elbiseyi denemedim. O sadece alacağı yüklü komisyonu önemsiyor.

Sonunda üzerimdeki canavarın son düğmesini de açtığında derin bir nefes alıyorum. Ellerimi kalçalarımaya koyup yavaşça nefes alıp verirken her türlü tevazu duygusu yok oluyor. Straplez bir sütyen ve tanga giyiyorum ve müstakbel kayınvalidem tarafından bu tarz bir iç çamaşırı giymenin uygunsuz olduğu konusunda bilgilendirildim bile. Nereden biliyordu ki? Görünüşe göre, denediğim ilk elbisenin altından iç çamaşırımın çizgileri görünüyordu, saten bir kılıftı, tüm yanlış yerlere yapışıyor ve diğerlerinde bir çuval gibi üzerimden sarkıyordu.

Satıcı kız dışarı çıkıyor ve ben de bir saniyemi ayırıp Monty'ye *Star Wars'tan* bir replikle son elbisenin fotoğrafını gönderiyorum.

Bu konuda içimde kötü bir his var.

Adam bu filmlerin içini dışını biliyor ve şakayı takdir edeceğini biliyorum.

Hemen geri gönderdiği dört gülme emoji beni yeterince güçlendiriyor. Bunu atlatabilirim.

Sanırım.

Cordelia'ya bir şey vereceğim, en azından çok çeşitli tarzları denememe izin verdi. Ama her biri bir dudak bükme ya da yüz buruşturma ve bir el sallama ile sonuçlandı. Baron'un kız kardeşi Felicity burnunu telefonuna yapıştırdı ve geçen Willow her geçen dakika daha da kızardı. Başka bir Tridents oyuncusuyla çıkan diğer arkadaşımız Sadie ise ailevi bir meseleden dolayı gelemedi. Çok kötü, çünkü şu anda gerçekten desteğe ihtiyacım var.

Kapı çalınıyor ve satıcı kız kapıyı açıyor, ben de sıradaki elbisenin geldiğini sanıyorum. Onun yerine Willow'un sesini duyuyorum. "Bize bir dakika izin verin lütfen."

Köşedeki küçük püsküllü tabureye çöküyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Dan'in mesajının verdiği güç artık yok. Willow'la birlikte, gerçekten nasıl hissettiğimi gösterebilirim. "Bu bir işkence."

Willow kaba bir homurtu çıkardı. "Ne, sürekli giydiğin korkunç elbiseler mi, yoksa Cordelia'nın yaydığı iğrenç enerji mi?"

Başımı kaldırıyorum ve Willow, mutsuzluğumu fark ederek önümde çömeliyor. "Bebeğim, bunu neden yapıyorsun? Neden her şeyi onun dikte etmesine izin veriyorsun? Gelinlik almak eğlenceli ve heyecan verici olmalı, hayatının en kötü günü değil."

"Ona hayır demek imkansız."

"Bunu senin için yapacağım. Söyle, ben de onun kıcına tekmeyi basayım."

Gülüyorum ve bir damla gözyaşımı geri çekiyorum. "Sen en iyisisin, ama bu her şeyi daha da kötüleştirir."

"Bunu söylemenin tek nedeni, denemeni istediği bir sonraki elbiseyi görmemiş olman." Willow ürperir. "Güven bana. Şimdiye kadarkilerin en kötüsü. Ve bahse girerim buna bayılacak."

"Bu sadece bir elbise, değil mi? Eğer onu mutlu edecekse..." Kulağa ne kadar çılgınca geldiğimin tamamen farkında olarak sözümü kesiyorum. Willow çoktan başını sallamaya başladı.

"Lark, düğün gününde mutlu olmalısın. Bu onunla ilgili değil, sen ve Baron'la ilgili." Bir an için yere bakıyor ve tekrar göz göze geldiğimizde yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "Tüm bunlara degeceğine emin misin? Belki de... söylediklerinden sonra..."

O daha sözünü bitirmeden neyi kastettiğini anladım. Kızlara nişanlandığımı söylediğim gece, bunun bir hata olabileceğini ve Baron'la evlenmek istemediğimi de itiraf ettim.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Willow," diye fısıldıyorum. "O hayallerimin erkeği mi? Hayır. Ama benimle evlenmek isteyen iyi bir adam mı? Evet, öyle. Ya benim için en iyisi b u y s a ?"

"Bu ağzından çıktığını duyduğum en büyük saçmalık yığını, Lark Miller." Willow dizlerimi sıktı. "Sen olağanüstü bir kadınsın. Muhteşem, akıllı, atletik, komik, nazik. Harika bir avsın ve kesinlikle Baron'dan ve onun korkunç ailesinden daha iyisini yapabilirsin. Eğer bunu gerçekten göremediğin için onunla evleniyorsan, o zaman seni hemen şimdi kaçırmalı ve bunu görmeni sağlayana kadar rehin tutmalıyım."

Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Dediğim gibi, sen en iyisisin." Bir kez daha yavaşça nefes alıp veriyorum. "Ne yapacağıma bir an önce karar vermem gerektiğini biliyorum. Ama bu pek de kolay bir karar değil, anlıyor musun?"

Willow başını sallar. "Biliyorum." Ayağa kalkar ve ellerini kalçalarına koyar. "Şimdi şu son elbiseyi de giyelim de gidip öğle yemeği yiyelim. Şarap benden."

Başımı sallıyorum ve yüzüme kocaman bir gülümseme yapııştırıyorum. "Kulağa hoş geliyor."

Bir süre sonra soyunma odasından çıktığımda, gülünç büyüklükteki balo elbisesinin içinde kendimi kek gibi hissederken, Willow'un öngörüsünün gerçekleştiğinden emin oluyorum. Cordelia ayağa kalkıyor ve ilk kez gülümsüyor.

"İşte *bu* Hazelwood düğününe uygun bir elbise."

Etrafımda yavaşça yürürken, parçaları çekiştirirken, tezgâhtar kızla konuşurken ve beni tamamen görmezden gelirken dilimi ısıyorum.

Muhtemelen bu iyi bir şey çünkü *Kaçak Gelin*'in açılış sahnelerindeki Julia Roberts imgesinden kurtulamadığım yüzümden okunuyor olabilir. Bu elbise onunla ürkütücü bir benzerlik taşıyor... bu da kötü bir alamet, değil mi?

"Evet. İşte bu."

Onun buyurgan duyurusu üzerine Cordelia'ya döndüm. "Bu mu?" Sesimdeki tereddütü duyacağını ve en azından fikrimi soracağını umarak soruyorum. Ama o sadece başını sallıyor.

"Evet. Güven bana, Lark. Elbise bu."

Ona güven. Daha çok tüm kontrolü ona bırakmak gibi. Bir şey söyledim ama ne anlamı var ki? Zaten beni duyacak değil ya. Ve Willow'a daha önce söylediklerimde ciddiydim. Bu sadece bir elbise. Her zaman, evlendiğimde gerçekten önemli olan tek şeyin karşımda duran kişiye duyduğum aşk olacağına inandım. Elbise, parti ya da pasta değil, hayatımı adadığım kişiden başka hiçbir şey.

Soyunma kabinine geri dönüyorum ve tezgâhtar kızın iğrenç elbiseyi çıkarmama yardım etmesine izin veriyorum. Giyindikten sonra mağazanın önünde Felicity ve Cordelia'ya katılıyorum. Willow işten gelen bir telefonla dışarıdadır. Cordelia da

Telefonuna bakıyor ve tekrar yukarı baktığında gözlerinde hoşuma gitmeyen bir ışık var.

"Harika haberler, Lark. Green Briar'dan Helen aradı. Şu anki bekleme listelerinin ne kadar uzun olduğunu öğrenmek için ona ulaşmıştım. Asla çok erken değildir, bilirsiniz. Hazırlıklı olmalıyız."

Kaşlarını şaşkınlıkla çatıldı. "Green Briar nedir? Bir düğün mekânı mı?"

Cordelia kırılgan bir kahkaha attı. "Tanrım, hayır. Bu bir yatılı okul.

Baron ve Felicity gittiler. Yakın zamanda ilköğretim programı açtılar. Çocuklarınız sekiz yaşına geldiklerinde katılmaya başlayabilirler. Helen bana tahmini doğum tarihinizi öğrenir öğrenmez bir yer ayarlamak için temasa geçmemiz gerektiğini söyledi."

Ne. Yaptı. O. Sadece. Söyledi mi?

"Pardon, yatılı okul mu?" Ses tonumdaki şaşkınlığı gizleme zahmetine girmeden soruyorum.

"Evet. Tabii ki. Hazelwood'ların son üç nesli Green Briar'a gitti, ülkenin önde gelen karma yatılı okulu. Baron size orada geçirdiği zamanı anlatmadı mı? Oraya sevgiyle baktığını biliyorum."

Tanrı'ya şükür Willow dışarıda telefonuyla konuşuyor, yoksa bu saçmalığa gülmekten kırılırdı.

Birbirinden uzak, kopuk ebeveynlerle büyüdüm. Çocukluğumun dadısı Rose'un üzerimdeki etkisi onlardan daha fazlaydı. Ve eğer çocuğum olursa benden koşulsuz sevgiden başka bir şey görmeyeceklerine yemin ettim.

Yatılı okul bir seçenek değil.

Yakın zamanda hamile kalmayı planlamadığım gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Gelecekte bir zaman var olacak varsayımsal bir çocuk için listeye girme fikri kesinlikle delilik.

"Baron ve ben onun orada geçirdiği zamanı konuşmadık," diyorum sert bir şekilde, bakışlarıyla yüzleşerek. Gözleri kısılıyor, sanki kavga çıkacağını sezmiş gibi. "Ama sizi temin ederim ki, gelecekteki çocuklarımla yatılı okula gitmesini kabul etmiyorum."

Cordelia sözümün tepki vermedi. Sadece burnunu çekiyor, başka bir şey söylemeden arkasını dönüyor ve butikten çıkıp gidiyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu bir kazanç olarak sayıyorum.

Korkunç elbise alışverişı deneyiminden sonra Willow'la öğle yemeğine çıktık. Ona yatılı okul bombasından bahsettiğimde, benim adıma uygun b i r şekilde dehşete kapıldı.

Ve şimdi bile, saatler sonra, Dan'le film izlemek için onun evine giderken, tüm bu durum hakkında öfkelenmeden duramıyorum.

Evliliğimi ele geçirmek başka bir şey. Ama gelecekteki çocuklarımı nasıl yetiştireceğimi kontrol etmeye çalışmak çok ileri gitmek olur. *Yatılı okul*. Bazı aileler için bunun en iyi seçenek olduğunun farkındayım. Ama bu benim aklımın ucundan bile geçmiyor. Baron'la bir dahaki sefere telefonda konuştuğumda, ülkenin öbür ucunda şirket için kim bilir ne yapıyor olmasının bir önemi olmayacak. Ona bunun asla gerçekleşmeyeceğini söyleyeceğim. Asla.

Dan'in ön kapısını çaldım, sonra tokmağı çevirdim. Geleceğimi bildiği zaman kapıyı asla kilitli bırakmaz.

Ama sanırım bu gece erkenciyim, ya da o geç kalıyor. Çünkü oturma odasına gömleksiz girdiğinde aniden duruyorum. Kaslı vücudu, göbek deliğinden aşağıya doğru uzanan siyah saçlarına kadar tümüyle gözler önünde...

"Lark!" diyor gözleri büyüyerek. Bir elinde bir gömlek tutuyor ve dağınık siyah saçları ıslak görünüyor. "Sen... sen buradasın. Kahretsin. Saat kaç?"

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum, ki bu çok saçma. Sanki onu daha önce tişörtsüz görmemiştim. İş günümün çoğu, çeşitli aşamalarda soyunmuş kaslı beyzbol oyuncularıyla çevrili olarak geçiyor.

Yine de bu anda, onun evinde, sadece ikimiz, farklı hissettiren bir şey var. Samimi, bir bakıma.

"Üzgünüm, sanırım erken geldim?" Gözlerimi yana çevirerek söylüyorum. Elindeki gömleği başının üzerine çekip bana doğru ilerliyor.

"Sorun değil, sadece beni şaşırttın." Sesi öncekinden ve kesinlikle benim hissettiğimden çok daha sakın geliyor. Ama mutfığa doğru gittiğini görmek için ona bakıyorum. "Pizza yarım saat içinde burada olacak. Bira ister misin?"

Onu takip ediyorum, her ne idiyse o garip anı geride bıraktığım için minnettarım. "Bunun yeterince güçlü olacağından emin değilim ama evet."

Dan bana yarım bir gülümsemeyle bakıyor. "O kadar kötü, ha?" "Tülle ölmek kesin bir olasılıktı."

Derin kıkırdaması bütün gün ilk kez beni rahatlattı. Onunla her zaman böyle, kolay ve eğlenceli.

"Tül mü? Gerçekten mi? Payetlerin sağlığını için daha büyük bir risk oluşturacağını düşünürdüm."

"Her şey tehlikeliydi." Bana verdiği bira şişesinden uzun bir yudum alıyorum. "Ama en kötü kısmını bilmek ister misin? Nefes almakta zorlanmama neden olan rahatsız elbiseler bile değildi. Oh hayır." Ayağa kalkıyorum, bu tirat karşısında yerimde duramıyorum. Bira şişemi iki elimle kavrayarak Dan'ın mutfağını adımlıyorum. "Baron'un annesi, var olmayan müstakbel çocuklarımı yatılı okul için bekleme listesine aldığını söyleme cüretini gösterdi. Yatılı okul! Politikacı çocukları falan dışında kim yatılı okula gider ki? Yüce Tanrım, sanki ben çocuklarımın evde ailelerinin yanında değil de başka bir yerde büyümesini istemişim gibi. Hayır, teşekkürler. Böyle bir şey olmayacak. Yani benim çocukluğum berbattı ama en azından ailemi akşam yemeğinde görüyordum ve onlarla aynı çatı altında yaşıyordum. Ve hadi ama! Daha evli bile değilim ve o şimdiden çocuğumun geleceğini mi planlıyor? Bir kontrol manyağı var, bir de Cordelia Hazelwood var."

Nefes nefese duruyorum ve dönüp Dan'ın tezgâha yaslanmış, kahverengi gözlerini kocaman açtığını görüyorum. "Bir şey söyle. Lütfen bana onun deli olduğunu kabul ettiğini söyle."

Başı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket etmeye başlıyor. "Fındık yeterince güçlü bile değil, ama akıl sağlığıyla mücadele eden insanlara karşı saldırgan olmak istemiyorum. Her bir çizgiyi o kadar aştı ki komik bile değil. Özür dilerim, Lark." Kaşlarını çatıyor. "Yatılı okullar bazı aileler için iyi bir seçenek olabilir ama çocuklarımın evde olmamasını hayal bile edemiyorum. Eğer olursa tabii."

Bira şişemi ona doğru eğiyorum. "Aynen öyle."

"Kayınvalide draması bir yana, bir elbise buldun mu?"

Başımın öne düşmesine izin vererek inliyorum. "Hayır, ama Cordelia yaptı."

Dan birasını yudumlarken öksürüyor ve cevap vermeden önce eliyle ağzını siliyor. "*Bu* ne anlama geliyor?"

"Bu, hayatımda gördüğüm en gösterişli, rahatsız, şatafatlı elbiseyi giymemi istediği anlamına geliyor."

Kaşları çatıldı. "Lark, ben uzman değilim ama gelin kendi gelinliğini seçmez mi?"

"Başında Cordelia gibi biri varken olmaz." Yüzümü buruşturuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onun istediğini yapmasına izin vermek daha kolaydı."

"Dinle, kabalık etmek istemem ama düğününü planlarken takınacağın en iyi tavrı bu değil gibi geliyor," diyor yüzünü buruşturarak. "Özür dilerim."

İçimi uzun uzun çektim. "Haksız değilsin." Gülüşüm muhtemelen olması gerekenden çok daha sert çıkıyor ama Dan bir şey söylemiyor.

Willow gibi hiçbir zaman çıkıp Baron'la birlikte olmamam gerektiğini düşündüğünü söylemedi. Bir yanım bunu yapmasını diliyor, çünkü aklımın bir köşesinde her zaman sessiz bir ses ya... Ya Dan'le tanıştığım da bekâr olsaydım? Bir şeyler olur muydu? Bir kez bile arkadaşlık dışında bir adım atmamış olsa da, daha önce nedense sadece ikimiz dışarı çıktığımızda çift olduğumuz sanılmıştı.

Çok çekici biri ve neden bekâr olduğunu hep merak ettim ama hiçbir zaman soracak kadar cesur olamadım. Kendime, bir ilişkim olduğu için sormamam gerektiğini söyledim.

Peki ya şimdi? Şimdi, buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum, aslında sevmediğim bir adamla nişanlandım. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum ve bu noktaya gelmeme izin verdiğimi biliyorum.

Her şeyden uzaklaşmak istemekle, uzaklaşırsam herkesi hayal kırıklığına uğratmaktan korkmak arasında gidip geliyorum.

Ve tüm bunların altında, o ses fısıldamaya devam ediyor. Ya her şeyi bırakıp gitseydim...

BÖLÜM F cEI

Monty

"Sonra Marcus kızların beyzbolda berbat olduğunu söyledi ve Sydney onun karnına yumruk attı. Müthişti." Grayson bir saat boyunca top oynadıktan sonra durduğumuz dondurmacının dışındaki bankta yanımda zıplarken yumruğunu havaya kaldırıyor.

Kim Kasım ayında dondurma yememelisiniz diyorsa yanılıyor. Sakızlı dondurma için asla kötü bir zaman yoktur. Evet, sakızlı dedim.

"Tamamen yanıldığını biliyorsun, değil mi?" Ciddi bir şekilde söylüyorum. "Kızlar da beyzbolda erkekler kadar iyidir. Bazen oyunu farklı oynuyorlar ve ona softball diyorlar ama bu daha kolay olduğu anlamına gelmiyor. Hızlı atıyorlar ve sert vuruyorlar."

"Evet, biliyorum. Geçen sezon takımımda bir kız vardı ve sayı kralı oldu." Ben sessizce gururla gülümserken o elindeki dondurma külahını höpürdeterek yiyor. Grayson'ın ağabeyi olarak geçirdiğim üç yıl içinde, dokuz yaşındaki somurtkan çocuktan çok daha iyi bir noktaya geldi.

Tek çocuk olarak büyüdüğüm için tek istediğim bir kardeşti. Birlikte oynayacağım, öğreteceğim ve büyümeme yardımcı olacak biri. Sevgi ve etrafımdaki herkesle arkadaş olma arzusuyla dolup taşıyordum. Elbette bu beni okulda popüler yapıyordu, sınıfın palyaçosu, etrafta olması eğlenceli bir çocuk oluyordum ama aynı şey değildi.

İşte bu yüzden mümkün olan en kısa sürede Büyük Kardeş programına kaydoldum. Bir eşleşme bulmak biraz zaman aldı ve Grayson ve ben bir kez bağlandığımızda bile, gerçekten bağ kurmamız biraz zaman aldı. Ama şimdi, iki haftada bir onunla geçirdiğim zaman dört gözle beklediğim bir şey.

Beyzbol sevgisini geliştirmesine yardımcı oluyor ve annesi şöhretimden hiçbir şekilde faydalanmaya çalışmıyor. O sadece pahalı bir şehirde düşük bir gelirle mücadele eden, çocuğu için doğru olanı yapmaya çalışan bekar bir anne.

Bu yüzden ara sıra kuralları çiğniyorum ve sponsorlarımdan alabileceğim ekipmanlarla onları buluşturuyorum. Ayrıca bu yüzden onun beyzbol ligine isimsiz olarak ekipman bağışlıyorum. Çünkü sporun çocuklar için ne kadar güçlü olabileceğini biliyorum.

"Bu hafta sonu maçıma gelebilir misin? Sonbahar sezonunun son maçı." Grayson umut dolu bakışlarını bana çevirdi. "Koç istersen ısınmama yardım edebileceğini söyledi."

Gülümsememi gizliyorum. Eminim koçu, birinci ligden bir yakalayıcının atıcısını ısıtmasından çok mutlu olacaktır. Doğrusu, umurumda değil. Grayson'la takılmayı seviyorum ve beyzbolu seven diğer çocukların etrafında olmak eğlenceli. Antrenörler ve aileler bazen biraz fazla olsalar bile.

"Orada olacağım. Sana gösterdiğim omuz hareketliliği egzersizleri üzerinde çalışıyor musun? Lark nasıl gittiğini bilmek istedi."

"Evet, her gece yapıyorum. Sanırım yardımcı oluyor. Hey, o da maça gelebilir mi?" Grayson'ın sesi hafifçe çatlıyor ve bir kez daha sırtışımı ısıırıyorum. Adam Lark'a biraz abayı yakmış. Onu suçladığımdan değil elbette.

"Ona soracağım."

"Harika." Dondurmasına bakarken başını öne eğiyor. "Hey, Monty. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette. Her şeyi yaparım, bunu biliyorsun. Açık kitap, dostum." Yüzümü hafifçe ona dönmek için bankta dönüyorum. "Ne oldu?"

"Okulda bir kız var." Koltuğunda kayıyor, biraz dondurma yiyor ve bakışlarını önce bana, sonra tekrar aşağıya çeviriyor, yanakları renklenmeye başlıyor.

Bu arada avuç içlerim terlemeye başladı. Sabit ellere ve hızlı reflekslere güvenen bir adam için avuç içlerinin terlemesi nadir görülen bir durumdur. Ama kızlar hakkında mı konuşmak istiyor? Hay aksi.

"Öyle mi?" Boğazımı temizleyerek söylüyorum. Benimle konuşurken rahat hissetmesini istiyor muyum, istemiyor muyum? Gerçekten karar veremiyorum. Üç yıl boyunca bir kez bile kızlardan bu şekilde bahsetmemişti. Kesinlikle hazırlıklı değilim.

"O harika biri. Yani, zeki. Ve voleybolda gerçekten iyi. Ve hoş. Bazen konuşuyoruz ve şakalarımı seviyor." Dondurmasından bir ısırık daha alıyor ve sonra omuzları çöküyor. "İlk okul dansımız yaklaşıyor ve ben onu dansa davet etmek istiyorum. Ama hayır demesinden korkuyorum. Ne yapmalıyım?"

Sonunda bana bakıyor ve yüzündeki umut ve korku karışımı ifadenin ortaokuldayken benim yüzümde de bir iki kez olduğuna eminim. Olmak istediğim

yeterince havalı ama aynı zamanda korkmuş.

Bunu nasıl halledeceğimi düşünmek için bir dakikamı ayırıyorum. Sadece birkaç kez çıkmış, üç kızı öpmüş ve lisede bir kıza çıkma teklif edecek kadar cesur olduğu tek seferde balosunda ekilmiş yirmi dokuz yaşında bir bakire olduğumu söyleyemem.

Evet. Bu onu ömür boyu yaralardı. Bana yaptığı gibi.

"Şey," diye başladım, sonra durakladım. "Yani, cesur olmalısın dostum. Eğer bir şey ya da birini istiyorsan, atışını yapmalısın. Unutma, eğer hayır derse, bu son cevaptır."

İşte. Bu iyi bir tavsiye, değil mi? Güven ve rızayı öğretmek? Kahretsin, bu konuşma için yanlış adamım. Fark etmemesini umarak avuçlarımı pantolonuma sürtüyorum.

"Eğer hayır derse çok utanacağım," diyor Grayson suratsızca. "Belki de hiç sormamalıyım. Yani herkes onun beni reddettiğini görür ve bu berbat olur."

"Yoksa herkes onun evet dediğini görürdü." Eğilip omzumla onu dürtüyorum. "Kendini hafife alma. Sen havalısın. Seninle dans ettiği için çok şanslı."

Grayson oflayıp pufluyor. "Bunu söylemek zorundasın."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Başta sana asla yalan söylemeyeceğime söz vermemiş miydin?"

Belki ona her şeyi anlatmıyorum ama yalan da söylemiyorum. Bana bakıyor. "Evet."

"Peki, o zaman, güven bana. Bu kızın kim olduğunu bilmiyorum, ama eğer onun havalı olduğunu düşünüyorsan, eminim öyledir. Mesele şu ki, sen de öylesin. Ve kendini ortaya koymazsan neler olabileceğini asla bilemezsin."

Yıllar önce kendi tavsiyemi dinlemem gerektiği aklımdan çıkmıyor. Lark nişanlanmadan önce. Ama her ne kadar içgüdülerim onun erkek arkadaşıyla birlikte olmaması gerektiğini söylese de, onunla erkek arkadaşının arasına girmek bana yanlış geliyordu.

Göz ucuyla Grayson'ın derin bir nefes alışını, ardından nefesini verirken bankta gevşemesini izliyorum. Yavaşça başını sallıyor. "Evet. Tamam. Tamam. Ona soracağım. Haklısın, muhtemelen hayır demeyecektir. Takıldığımızda iyi vakit geçiriyoruz ve bu sadece bir dans. Büyütülecek bir şey değil." Sesi daha kendinden emin ama hâlâ gergin geliyor. Onunla gurur duyuyorum ve içimden kendi kafama bir tokat atarken bile ona gülümsüyorum. On iki yaşındaki bir çocuk bile benden daha yetenekli.

İşte bu yüzden hala bakireyim.

Lanet olsun.

BÖLÜM S İİ

Lark

"Yani gelmiyor musun?" Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışıyorum. Annemle vakit geçirmekten *hoşlandığım* söylenemez ama bu düğün için benimle hiçbir şey yapmak istememesi hâlâ canımı acıtıyor.

"Hayır, Lark." Sesi mesafeli ve öfkeli geliyor. Her zamanki gibi. "Baban ve benim Riordan'larla haftalardır planlarımız var. Pastanın tadına bakmak için her şeyi bırakmam beklenemez."

Ona karşı koyabilir ve çoğu annenin tek çocuğunun düğününü planlamasına yardım etmek için her şeyi bırakacağını söyleyebilirdim. Ama sonra tekrar, bu tam olarak her zaman olduğu gibi. Ailem için en düşük öncelik benim.

"Tamam."

"Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatıp beni telefona bakarken bırakmadan önce elimden gelen tek şey bu. Koltuğumdan kalkıp bir bardak su doldurmak için mutfığa gidiyorum. Şimdi ne yapacağım? Pasta tadımına tek başıma gitmek istemiyorum.

Willow'a bana katılmak isteyip istemediğini sormayı düşünüyorum ama sonra erkek arkadaşı Ronan ve kızı Peyton ile planları olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

Daha fazla düşünmeden, en azından iyi vakit geçireceğimi bildiğim birine bir mesaj yazıyorum.

Bedava kek hakkında ne düşünüyorsun?

Bu nasıl bir soru?

Doğru. Mell, bir saat içinde bir şey yapacak mısın?

Bedava kek yemek dışında mı? Hayır.

Bir saat sonra Dan kasıla kasıla yanıma gelirken sırtışıma bastırıyorum, yüzünde kocaman, şapşal bir gülümseme.

"Ne giyiyorsun böyle?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Ellerini iki yana açarak aşağı bakıyor.

"Bu eski şey mi? Sadece ortalıkta duran bir gömlek."

Üzerinde karikatürize edilmiş kocaman bir pasta dilimi ve "En Sevdiğim Pasta Lezzeti Daha Fazlasıdır" yazan parlak mavi tişörtü kaslı göğsüne doğru uzanıyor.

"Bu çok saçma." Gülümsemem serbest kalıyor. Dış görünüşe ya da statüye önem vermeyen, sadece eğlenmeyi ve hayattan zevk almayı önemseyen birinin yanında olmak çok güzel. Dan'ın yanında hep böyle hissediyorum. Kaygısız, hafif ve mutlu.

Omuz silkiyor ve bana sırtıyor. "Evet, öyle. Ayrıca, uygun."

Gülmemek için dudakımı ısırıyorum ama o haklı.

"Hey, üniversiteden haber var mı?" Dan, tadımdan önce buluşmaya karar verdiğimiz kafeye yaklaşırken soruyor.

Sorusu modumun biraz düşmesine neden oluyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, hâlâ bir şey yok. Bir süre daha haber alacağımı sanmıyorum. Yerleştirme önümüzdeki sonbahara kadar başlamayacak bile."

Omzuyla beni dürtüyor. "Seni almamaları aptallık olur."

Umarım üniversitedeki araştırma projesini yürütenler de onunla aynı fikirdedir.

Kafenin içinde sıra çok uzun değil ve ön tarafta açık bir masa var. Dan masayı işaret ederek, "Sen bize bir sandalye kap, ben içecek getireyim" diyor.

Gidip oturuyorum ve birkaç dakika sonra bana katılıp iki fincan koyuyor. "Vanilyalı cappuccino, hanımefendi için yulaf sütlü yarım caff ve kendim için ekstra çırpılmış bir mocha."

Birkaç saniye boyunca önümdeki dumanı tüten fincana bakıyorum, daha rahatsız edici gerçekler yüzüme çarpıyor, bu sefer normalde yaptığım gibi onları görmezden gelemeyeceğim kadar güçlü. Baron'la birlikte olduğum onca yıl boyunca, bir kez bile kahvemi benim sevdiğim şekilde sipariş ettiğini sanmıyorum. Kahveyi normal sütle, aromasız, ne olursa olsun içerim. Ama benim favorim? Doğru

Burada, önümde, çok iyi bir arkadaş olan bir adamın nezaketiyle, kahve siparişimi her zaman doğru alır.

Dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum, aklım başımdan gidiyor. Dan'ın özel bir adam olduğunu hep biliyordum. Altın kalpli iyi bir adam. Etrafındaki herkesi her zaman gülümseten biri ve hiçbir şey onu üzecek gibi görünmüyor.

Aptal, nazik, verici ve zeki biri. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için kendimi inanılmaz şanslı sayıyorum.

Ve ona kafede gülümseyerek mochasını yudumlarken, dudağının kenarındaki krem şanti lekesini umursamadan bakarken, kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Çünkü bir gün bir kadın benden daha şanslı olacak ve Dan Montgomery onun partneri olacak.

Ne yaptığımı düşünmeden öne doğru eğilip başparmağımı kaldırıyorum ve krem şantiyi siliyorum, hızla dönüp delici kahverengi gözlerini bana diktiğinde hareketsiz kalıyorum.

"Sen biraz..." Ona başparmağımı gösterdim, hala donmuştu. Bakışları aşağıya iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Yavaşça başparmağımı ağzıma götürüyorum. Hareketimi takip ediyor ve dilim onu yalamak için dışarı fırladığında çenesinin kenetlenmesinde hata yok.

Birdenbire sıcak bastı ve kıvranmaya başladım.

Masadan kalkıp kahve fincanımı elime alıyorum ve hala sıcak olan sıvının boğazımdan aşağı akmasına izin vererek boşaltıyorum. "Gitmeliyiz," diyorum işim bittiğinde, kirli fincanların bulunduğu bir kutunun olduğu tezgâha doğru ilerliyorum. Kafenin kapısından çıkarken onun bakışlarıyla karşılaşmıyorum, hâlâ az önce verdiğim tepkinin tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Dan'ın yanında ateşlenip kıvranmıyorum.

Bir de geçen gece evinde onu üstsüz yakaladığım an vardı. Eğer bu onu her gördüğümde olacaksa, hissetmemem gereken şeyleri hissetmeye başlayacaksam, işler gerçekten hızlı bir şekilde garipleşecek.

Ve aramızdaki şeylerin değişmesi, bir şekilde arkadaşlığımızı mahvetmem düşüncesi beni dehşete düşürüyor.

Ama küçük kardeşinin oynadığı Küçükler Ligi takımı hakkında benimle sohbet ederken benim içsel korkumdan habersiz görünüyor. Grayson iyi bir çocuk ve aklım milyonlarca kilometre uzakta olsa da gülümsüyor ve gerektiği gibi başımı sallıyorum.

Birkaç dakika içinde fırına varıyoruz ve Dan küçük bir selamla kapıyı açıyor. "Önden buyurun." Her zaman böyle sevimli şeyler yapıyor ve ben

Onu yıllardır bana kapısını açmayan Baron'la karşılaştırmaktan kendimi alamadım. "Siz Hazelwood çifti olmalısınız, hoş geldiniz. Ben Joanne." Daha yaşlı bir

Beyaz şef önlüğü giyen bir kadın tezgahın arkasından çıkıyor.

"Oh, aslında -"

"Evet, tanıştığımıza sevindim."

Gözlerimi Dan'e çeviriyorum, o da kadının elini sıkarken göz kırptırıyor.

Ne halt ediyor bu?

"Bayan Hazelwood'un önceden seçtiği tasarımları bir araya getirmek için zaman ayırdım ve denemeniz için bir dizi lezzetimiz var."

"Özür dilerim, tasarımlarla ilgili olan neydi?" Joanne'in sözünü keserek soruyorum. İnce bir dosyanın bizi beklediği küçük bir masaya oturduğumuzda kafası karışmış görünüyor.

Dan'e dönüyor. "Annen bu hafta başında buradaydı ve senin estetiğine uyacağını düşündüğü yarım düzine tasarım seçti. Bana bunlardan birini seçeceğini söyledi."

Bir kez daha, Cordelia devralıyor. Şimdiye kadar şaşırmamam gerekirdi ama bir şekilde şaşırdım.

"Neden önce tatlara odaklanmıyoruz?" Dan'in eli dizimin üzerine geliyor ve hafifçe sıkıyor. Ona bakıyorum ve yüzüne kazınmış endişeyi görüyorum. Gülümseyerek elini bir saniyeliğine kendi elimle kapatıyorum, sonra Joanne'e dönüyorum.

"Evet. Tatlarla başlayalım. Size denemek istediklerimizin bir listesini verelim mi?"

Joanne gözlerini kırptırıyor ve bu o kadar küçük bir hareket ki bu kadar uğursuz hissettirmemeli. Ama daha ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum. "Bayan Hazelwood hangi tatlardan tatmak istediğinizi bana çoktan bildirdi."

"Tabii ki yaptı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "İçlerinden biri havuçlu kek olduğu sürece sorun yok." Dan'in sözleri üzerine sertçe döndüm.

"Havuçlu kek mi?"

Bana göz kırptırıyor ve utanmazca sırtlıyor. "En sevdiğin." "Bunu nereden biliyorsun?"

Şimdi kaşları kalkıyor. "Hadi ama Birdie. Bunu bana gerçekten sormak zorunda mısın?" Yavaşça göz kırptırıyorum. "Sanırım hayır."

Joanne'e dönüyor, o geniş gülümsemesi şimdi ona yönelmiş durumda. "Yani, havuçlu kek. Krem peynir kreması ile. Kızım için bir seçenek olmalı. Yemek yapmayı çok sever ama kendi düğün pastasını yapmasına imkan yok."

Onun *kızım* dediğini duyduğumda içimin ürpermesini görmezden gelmeye çalışmamın bir anlamı yok, bunu kastetmediğini bilsem bile. Bir çift olduğumuz varsayımıyla oynuyoruz ve belki bu aldatmacanın suçluluğu beni daha sonra vuracak, ama şimdilik burada olduğu için mutluyum. Baron'un havuçlu kek istemeyi düşüneceğini sanmıyorum.

Joanne, her birinin üzerinde çok güzel görünen bir dilim pasta bulunan tabaklarla kaplı bir arabayı dışarı çıkarırken, kendimi rahatlamaya zorluyorum. Dan'ın telefonda benimle gelmesini istediğinde söylediği gibi, kim bedava pasta sevmez ki?

"Tamam, bununla başlamalıyız." Dan, turuncu dolgulu, bembeyaz krema ile kaplı bir dilim açık renkli keki işaret ediyor. "Bu ne aromalı, Joanne?"

"Bu, narenciye lor dolgulu kakuleli bir kek olurdu."

Dan çatala biraz koyuyor ve kendi lokmasını almadan önce bana uzatıyor. Çatalını kaldırıyor ve ben de e l i m d e olmadan gülümsüyorum.

Ama gülümsemem çabucak kayboluyor. Hızlıca ç i ğ n e y i p yutarken tepkimi kontrol etmeye çalışıyorum ama Dan'e bir bakışım bu mücadelede yalnız olmadığımı söylüyor.

Başını eğdi ve nefesinin altından fısıldadı, "Hiçbir şey söyleme, bu bir tuzak!"

Star Wars göndermesi karşısında kahkahamı bastırmak zorunda kaldım ve Joanne'e dönerek a umarım inandırıcı nötr ifade."Bu bir o değil benim tercih ederim," diyorum ağzımı sildikten sonra kibarca. "Özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok," diyor Joanne rahat bir şekilde. "Siz iki aşk kuşunu tatmanız için yalnız bırakacağım. Ve en iyi birkaç seçiminizi yaptıktan sonra, tasarım planlarını tartışabiliriz."

Başımı sallayarak teşekkür ediyorum ve masanın üzerine eğilmeden önce mutfağa geri dönmesini bekliyorum. "Aman Tanrım, bu iğrençti."

Dan sessiz bir kıkırdama çıkarır. "Aynı fikirde olduğun için teşekkürler. Şimdiye kadar sevmediğim bir kek parçasıyla karşılaştım mı bilmiyorum."

Seçtiklerimin geri kalanına bakarken endişemin arttığını hissediyorum. "Ya hepsi böyle tuhafsa? Bize bir liste falan bırakmadı. Pasta ruleti mi olacak?"

"Bunu yapabiliriz. Sonra da hamburger ve bira içmeye gideriz."

Kendine güveni çok tatlı ama ben bunu yemiyorum. "Basit olmanın nesi yanlış? Vanilya, çikolata, yeterince iyi."

"Bakkaldan havuçlu kek almaya ne dersin?" Dan göz kırptıyor. "Bu senin için yeterince basit mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, evet," diye cevap veriyorum, koltuğumda geriye yaslanarak. Elimi küçük tabakların olduğu tepsiye doğru sallayarak, "Tüm bunlar çok fazla," diye mırıldanıyorum.

Ağzını açıyor, sonra kapatıyor, sanki söyleyeceklerini daha iyi düşünüyormuş gibi. Keşke söylemese. Keşke dürüst olsa ve bana fikrini söylese. Çünkü bu düğünle ilgili şüphelerim her geçen gün daha da büyüyor ve birinin bana bu evliliği yapıp yapmamam gerektiğini sorguladığım için deli olmadığımı söylemesine ihtiyacım var.

Ve her şeyi iptal etmek istediğimi söylesem tüm arkadaşlarımın beni destekleyeceğini biliyorum. Willow onlara nişanlandığımı söylediğimde zaten destekledi ama ben bunun bir hata olmasından endişeleniyordum.

Yine de bir şekilde, şüphelerime ve kuşkularıma rağmen, hala buradayım ve her şeyi yapıyorum. Bir yandan da bunun hayatımın en büyük hatası olup olmayacağını merak ediyorum.

BÖLÜM SEcEN

Lark

Cevap vermek zorunda mıyım?

Telefonum çaldığında ve kimin aradığını gördüğümde aklımdan geçen ilk düşüncenin bu olması üzücü.

Ama hayatım boyunca annemin onayına muhtaç olduğum için cevap veriyorum.

"Merhaba anne." Nane çayı poşetini cam bardağımın içinde döndürerek suyun yavaşça koyulaşmasını izliyorum.

"Lark, kulüpteki Ellen'dan şehir merkezindeki Devereaux Oteli'nin büyük balo salonu için bir yer açtığını duydum. Onlarla temasa geçip rezervasyon yaptırma cüretini gösterdim."

Derin bir nefes aldığımda elim durdu. "Daha büyük bir odaya ihtiyacımız yok anne."

"Saçmalık. Cordelia ve benim onayladığımız konuk listesine daha azı sığmaz."

Kulüpteki birinin söylediği bir şey hakkında gevezelik etmeye devam ediyor ve ben onu tamamen duymazdan geliyorum. Bir poşet meyan köküne uzanıp birkaç parça koparıyorum, sonra çayımı alıp oturma odamdaki pencerenin yanındaki büyük koltuğa yerleşiyorum. Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp evimin her yerinde bulunan çok sayıdaki mumdan birini yakıyorum. Titreyen sıcaklıkta beni rahatlatan bir şey var. Ve Tanrı biliyor ki şu anda yatıştırılmaya ihtiyacım var.

Dürüst olmak gerekirse, annemle Cordelia'nın iyi geçinmesine şaşmamalı, ikisi de kendi fikirleri dışında kimsenin fikrini önemsememekten ve başkaları adına karar vermekten hoşlanıyor.

Aradaki fark, hayatımın çoğunu annemin bu şekilde olmasına izin vererek geçirmiş olmam. Bu, hiç bitmeyen suçluluk duygusu ve ailemin benim için ne kadar çok şey yaptığını hatırlatan alternatifinden daha kolay görünüyordu.

Onun konuşmalarını dinlememek bir hayatta kalma stratejisi haline geldi. Teşekkür seslerinden oluşan, hiçbir şeye tam olarak katılmayan ya da katılmayan ve mümkün olduğunca taahhütlerden kaçınmaya çalışan dikkatlice bilenmiş bir teknik.

Onu oyalamak zaman alıcı ve yorucu olabilirdi ama statü dışında hiçbir nedenle çocuk istemeyen bir anne babanın çocuğu için bu ikinci doğası haline gelmişti. Benim gibi bir çocuk için.

"Lark? Lark! Gerçekten, dinliyor musun?"

Annemin sinirli ses tonuyla irkilip kendime geliyorum. "Özür dilerim anne. Sorunuzu tekrar edebilir misiniz?" Yüzümü buruşturdum, oflamasını bekliyordum. Evet, işte orada.

"Lacivert bir elbise giymeye karar verdiğimi söyledim, bu yüzden lütfen gelin partinizin fotoğraflarda çakışma olmaması için koordineli olduğundan emin olun."

"Evet, tabii." Zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. Gelin-zilla'yı unutun, iki tane gelin ve damat-zilla annem var.

"Pekâlâ. Gitmem gerek, bu akşam kulüpte Howard'ın terfisini kutlamak için bir yemeğimiz var."

Sanki Howard'ın kim olduğunu biliyormuşum ya da iş durumunu umursuyormuşum gibi bir ses çıkarıyorum. "Tamam. Hoşça kal anne."

Telefonumu yanımdaki masaya atıp başımı sandalyeye yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Tüm ebeveynlerin benim ve Baron'un ki kadar yorucu olmadığını biliyorum. Tüm ailelerin her şeyden çok dış görünüşe takıntılı olmadığını biliyorum. Normal ailelerin birbirlerine sevgi ve saygı gösterebileceklerini biliyorum.

Kendim hiç tecrübe etmediğim için bunların nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.

Yirmi dört saat sonra, kızlarla akşam yemeği için buluşacağım restoranın kapısını iterek açıyorum, kafam hala sarmal düşüncelerle dolu. Dürüst olmak gerekirse

Baron'la nasıl evlenebileceğimi anlamıyorum ama aynı zamanda sadece hayal kırıklığına uğramış iki aileyle değil, aynı zamanda bir ömür boyu yalnız kalmakla yüzleşmek zorunda kalmadan bir çıkış yolu da görmüyorum.

Ama bunun sevmediğim bir adamla evlenmek için yeterli bir sebep olduğuna inanacak kadar zavallı değilim.

Tüm endişe sarmallarım aynı sonuca varıyor. Nişanlılığımı sonlandırmam gerekiyor.

Bir gümbürtüyle açık bir sandalyeye düşüyorum.

Willow bir bardak şarabı bana doğru iterek, "Sana da merhaba," diyor. "İçki?"

"Tanrım, evet." Elime aldım ve uzun bir yudum aldım.

Sadie öne doğru eğiliyor, gözlüklerinin ardında endişeli bir ifade belirliyor. "Sen iyi misin?"

"İyi derken, annem ve Cordelia'nın beni bir parçası olmaya zorladıkları zorba planlara ayak uydurmaya çalışmaktan yoruldum mu demek istiyorsun? Açıkçası benim katkım olmadan karar verirken neden bana bir şey söyleme zahmetine girdiklerini anlamıyorum."

"Sesleri berbat geliyor," diyor Sadie, uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor ve yumuşak bir şekilde sıkıyor. "Özür dilerim. Hoşunuza giden bir yanı oldu mu?"

"Dün Dan'le pasta tatmak eğlenceliydi," diye dürüstçe cevap veriyorum. Sonra Willow'un yüz ifadesini yakalıyorum, kaşları kalkmış, sorguluyor. "Ne?"

"Monty pasta tatmaya mı gitti? Baron neredeydi?"

"O hâlâ doğuda iş gezisinde ve sen geledin. Yalnız gitmek istemedim," diye savunmaya geçerek şarabımdan bir yudum daha alıyorum.

"Mm-hmm."

Verdiği cevap ve küçük sırıtışıyla yenilgiye uğramış bir halde sandalyeme yaslanıyorum. "Ne yapıyorum ben?"

"Yanlış adamla evlenmenin dışında mı?" Willow karşılık verince Sadie'nin nefesi kesildi. "Hey, hiçbirimizin zaten düşünmediği bir şey söylemiyorum. Değil mi? Nişanlandığını söylediğin gece bize bunun bir hata olduğunu düşündüğünü söyleyen sendin. Öyleyse neden hâlâ devam ediyorsun?"

Cevap vermeden önce bardağımı boşaltıyorum. "Eğer bunu beni bir ezik gibi göstermeyecek şekilde açıklayabilseydim, açıklardım. Ama yapamıyorum. Ve evet, bunun sadece bu işi yapmamam gerektiği gerçeğini vurguladığımı biliyorum. Yani, kim sırf ilgi gösteren tek kişi o olduğu için bir adamla evlenir ki?"

"Ama Monty..." Sadie başlıyor, sonra aniden duruyor. Kaşlarım çatıldı. Yemin ederim tekme yemiş gibi görünüyordu. Ama Willow neden onu böyle susturdu ki?

"Ben ve Monty diye bir şey yok. Dan benim arkadaşım ve hepsi bu. Bir kez olsun başka bir şey için harekete geçmedi."

Willow sözel okunu fırlatmadan önce bardağımı doldurmak için rahatça uzandı. Doğrudan kalbime isabet eden bir ok. "Bunun nedeni her zaman Baron'la birlikte olman ve Monty'nin ikinizin arasına girmek istemeyen iyi bir adam olması olabilir mi?"

Bardağımdaki yakut kırmızısı sıvıya bakıyorum, Willow'un işaret ettiği şeyin ham gerçeğinden rahatsız oluyorum. Monty iyi bir adam. En iyisi. Ve kesinlikle birinin ilişkisine yüzde yüz saygı duyacak türden bir adam. Ama aynı zamanda, bana karşı gerçekten arkadaşlıktan öte duygular besliyor olsaydı, ne bileyim, bir şeyler hissetmez miydim?

"Baron'la nasıl bir araya geldiniz?" Sadie sessizce soruyor. Bardağıma bakmaya devam ediyorum, zihnim Baron'la ilk romantik ilişkiye girdiğimiz zamana geri dönüyor.

"Ailelerimiz aracılığıyla diyebiliriz sanırım. Ben on yedi yaşındayken babalarımız şirketlerini kurmak için ortak oldular. O benden iki yaş büyüktü ve üniversiteye başlamıştı, bu yüzden birkaç yıl birbirimizi pek görmedik. Çok fazla ortak noktamız yoktu ve ailelerimizin bağlantısına rağmen tam olarak aynı çevrelerde bulunmuyorduk." Ben futbol oynamaktan çimen lekelerine bulanmışken, mükemmel ütülenmiş kıyafetleriyle ona ve Felicity'ye nasıl küçümseyerek baktığımı hatırlayarak gülüyorum. "Ama ben üniversitedeyken işler değişmeye başladı. Annem ve onun annesi ikimiz hakkında yorumlar yapmaya başladı. Birbirimiz için yaratıldığımız ve aynı yaşta olmamızın ve ailelerimizin bu kadar yakın olmasının ne kadar tesadüfi olduğu hakkında."

Willow, "Kulağa kötü bir film konusu gibi geliyor," diyor ve ben alaycı bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum.

"Şaka yapmıyorum. Keşke şaka yapıyor olsaydım." İçimi çekiyorum, gülümsemem yumuşarken parmağımı şarap kadehimin dibinde gezdiriyorum. "Ama yakışıklı, nazik ve zekiymi. Tanıştığım diğer tüm erkekler bana bir arkadaş gibi davranırken, bir kadın olarak bana ilgi gösteren tek kişi Baron'du. Ve en azından başlangıçta mutluydum. Dürüst olmam gerekirse, ona biraz çabuk aşık oldum. O benim ilk erkek arkadaşımı, bekaretimi verdiğim adam. Ben başladım

Birbirimiz için yaratıldığımız fikrine inanmak çok zordu, özellikle de annemin bizim çıktığımızı görünce ne kadar mutlu olduğunu görünce."

"Peki ne oldu?" Sadie'nin nazik sesi devam etmem için beni teşvik ediyor.

Omuz silkiyorum. "Keşke bilseydim. Her şey değişir, insanlar değişir. Gençken aşık olduğum adam artık eskisi kadar sevmediğim biri oldu. Sanırım birbirimizden uzaklaştık. Sevgiyle birlikte yakınlık da bitti. Ama bilirsiniz, uzun süreli ilişkilerde de böyle olmaz mı? Balayı aşaması sonsuza dek sürmez."

Willow homurdanır. "Kendi adına konuş. Ronan'la aramızdaki yakınlığın bir nebze olsun azalmasına izin vermeyi planlamıyorum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Evet, siz ikiniz adamlarınızla birlikte tek boynuzlu atlar buldunuz. Çoğumuz normal atlarla idare etmek zorundayız. Büyülü boynuzları yok."

Planlanmamış imalarım karşısında hepimiz kıkırdamaya başladık. Ama Willow bir elini benimkini örtmek için uzattığında işler hızla ciddileşiyor.

"Bebeğim, seni seviyoruz ve ne olursa olsun kararına saygı duyuyoruz," diyor Willow, şimdi daha nazikçe. "Ama ben, kendi adıma, çenemi çok uzun süre kapalı tuttuğumu hissediyorum. Ve bu seçimimden pişmanlık duyuyorum, çünkü belki daha önce bir şeyler söyleseydim, bu boktan durumda olmazdın. Baron'a razı oluyorsun, belki de ailen yüzünden, ama bence bunun nedeni berbat bir nedenden ötürü ne kadar harika olduğunu ve herhangi bir erkeğin seni sevdiği için ne kadar şanslı olacağını görememen. Başka birini asla bulamayacağını düşündüğün için onunla evlenmene gerek yok. Onunla evlenmene gerek yok çünkü herkes senden bunu yapmanı bekliyor. Onunla ya da herhangi biriyle evlenmene gerek yok, eğer onu kesinlikle, hiç şüphesiz seviyorsan ve onsuz bir hayat düşünmüyorsan."

O konuşurken gözlerimde yaşlar oluşuyor ve bitirdiğinde yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar. Az önce söylediği her şey, keşke yıllar önce kendimi doğru olduğuna ikna etmiş olsaydım dediğim sözler. Ama belki de gerçekten içime işlemeleri için bu noktaya gelmem gerekti.

"Onu sevmiyorum. Ve onunla evlenmek istemiyorum." "O zaman evlenme."

Bu kadar basit olamaz.

Olabilir mi?

Willow'un sözlerini takip eden sessizlikte, uzun zamandır söylemek ve yapmak istediğim şeye nihayet teslim oluyorum.

"Baron'dan ayrılıyorum."

Willow sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırarak, "Bunun için teşekkürler," diyor.

Ağlarken bile gülmeyi başarıyorum. Bunlar mutluluk gözyaşları. Rahatlamış gözyaşları. Gergin ama nihayet gelecek için heyecanlı gözyaşları.

Sadie kadehini kaldırır. "Doğru kararı vermeye."

Gözyaşlarımı siliyorum, sonra her saniye daha da güçlenen titrek bir gülümsemeyle bardağımı elime alıyorum. "Doğru kararı vermeye. *Sonunda*"

İçiyorum, seçimimle tamamen barışık hissediyorum. Beni uzun yıllar boyunca tanımlayan bir ilişkiyi bitirmek kolay olmayacak ama bu olmak zorunda. Olacak da. Bir kez olsun, başkalarının ne olması gerektiğine karar vermesine izin vermek yerine ihtiyacım olan şey için ayağa kalkıyorum.

Ve ne olursa olsun, tüm bu süreçte bana destek olacak arkadaşlarım olduğunu biliyorum.

Dan'e gelince? Belki de Willow'un söylediği doğrudur ve onu durduran tek şey benim bir ilişki içinde olmamdır. Bunun düşüncesi aynı anda hem heyecan verici hem de korkutucu. Özellikle de bunu öğrenmenin tek yolunun ilk hamleyi yapmak olduğunu bildiğim için.

BÖLÜM E GHTI

Monty

"Hiiii, Dan. Harikasın, bunu biliyorsun, değil mi? Süper havalı, fantastik, harika, inanılmaz. Ve harika bir adamsın. Ve harika bir arkadaş. Ve harika bir popon var. Aman Tanrım, bunu söylememişim gibi davran. Tamam. Vay canına. Her neyse. Willow ve Sadie ile dışarıdayım ve kutlamama yardım etmek için bir şişe şampanya aldılar. Bekle. Ben evlenmeyi kutlamıyorum. Evlenmemeyi kutluyorum! Evet. Sonunda aptal olmayı bırakmaya karar verdim. Baron'la ilişkiyi bitiriyorum. Oh adamım, sanırım gidip şampanya içmeliyim. Şampaaaaaaaagne. Söylemesi komik bir kelime. Tamam, her neyse, başka ne diyeceğimi bilmiyorum, sen harikasın! Tamam. Hoşça kal!"

Willow'un bana mesaj attığı restorana doğru arabayla giderken, Lark'ın sarhoş, kıkırdayan mesajını üçüncü kez dinliyorum. İlk dinlediğimde neredeyse telefonumu düşürüyordum. İkincisinde, şaşkınlıkla başımı sallamakla sırtıtmak arasında gidip gelerek dairemin içinde volta attım. Bu sefer, fazla heyecanlanmamak için kendime koçluk yapıyorum.

O pislikle ilişkisini bitiriyor olması benim için bir şey ifade ettiği anlamına gelmez. Harika olduğumu ve harika bir popom olduğunu söyleyebilir, ama aynı zamanda harika bir *arkadaş* olduğumu da söyledi. Lanet olası arkadaş bölgesi. Buradan nefret ediyorum. Ömür boyu üyeliğimden vazgeçebilir miyim? Lütfen?

Geçen hafta Grayson'ın maçında pek çok insan ikimize bakıyordu. Muhtemelen Lark'ın bana nasıl yaslandığına ya da su içmek için suyumun nasıl çaldığına dikkat ediyorlardı. Çiftlerin yaptığı şeyler.

Bunu varsaymakla ne kadar da yanıldılar.

Ben harika bir arkadaşım. O kadar harikayım ki, en sevdiğim sahnede duraklatmaya basacağım.

The Empire Strikes Back'e götürmek için.

Luke'un babasının kimliği konusunda çıldırması? Klasik.

Restoranın önüne yanaşıyorum ve neyse ki bir park yeri buluyorum. Kapıdan çıkan insanların görünüşüne bakılırsa şık bir yer. Göğsümün ortasında pizza lekesi olan gri eşofmanıma ve kapüşonlu tişörtüme bakıyorum ve gelmeden önce üstümü değiştirme zahmetine girmeme kararımı kısa bir süre sorguluyorum. Ama Willow, Lark'ın eve Uber'le gidemeyecek kadar sarhoş olduğunu söylemişti. İşte buradayım, bir serseri gibi giyinmiş, eve sağ salım gittiğinden emin olmaya hazırım.

Arabamdan iner inmez birinin adımı söylediğini duydum. Dönüp baktığımda, Tridents'ın birinci kalecisi Ronan Sinclair'in yürüdüğünü görüyorum. "Hey Monty, Lark için mi geldin? Onu eve bırakabilirdik."

Bu beni duraksattı, çünkü evet, yapabilirdi. "Willow az önce gelip Lark'ı almamı söyledi."

Ronan sırtışını gizlemek için çok kötü bir iş çıkarır. "Öyle yaptı, değil mi? Anlıyorum."

Onu görmezden geliyorum. Tam o sırada restoranın kapısı açılıyor ve üç kadın birbirlerine tutunarak ve kıkırdayarak dışarı fırlıyorlar.

Onlara doğru ilerliyoruz, önce Willow bizi fark ediyor. "İşte buradasınız, parlak şövalyelerimiz" - bakışları aşağıya düşüyor, sonra kıkırdayarak tekrar yukarı kalkıyor - "eşofman altı." Vals yaparak Ronan'ın yanına gidiyor, kollarını ona doluyor ve yüzüne bir öpücük konduruyor. "Merhaba."

Dikkatimi onlardan çevirdiğimde, Sadie'nin kenarda durup telefonunda bir şeyler yazdığını ve Lark'ın bana baktığını görüyorum.

"Neden buradasın?" diye soruyor, sonra elini ağzına götürerek hıçkırıyor.

"Willow seni eve bırakmamı istedi." Ellerimi ceplerime soktum. Beni burada istemiyor mu? Sonra sallanmaya başlıyor ve ben de bir adım öne çıkıp kolumu omuzlarına dolayarak ona destek oluyorum. "Ve görünüşe göre iyi vakit geçirmişsin."

Yumuşak bir kıkırdama çıkarırken başı omzuma düşüyor. "Yaptım. Kendimi iyi hissediyorum, Dan. Gerçekten iyi. Uzun zamandır ilk defa."

Bunun Baron'la ilişkisini bitirdiği için mi olduğunu sormayı çok istiyorum ama şimdi sırası değil. Kendi başına zar zor ayağa kalkabiliyorken olmaz. "Tamam, Birdie. Hadi seni eve götürelim."

Onu arabama doğru yönlendiriyorum ve diğer ikisini arabasına bindirmekte olan Ronan'a el sallıyorum.

Otoparktan çıkarken, onu evime götürmek için ani bir karar verdim. Onunkinden daha yakındı ve eğer düşündüğüm kadar çok içtiyse, ona ne kadar çabuk su içirir ve onu yatıştırırsam o kadar iyi olacaktı. "Hey, Lark, benim evime gidiyoruz, tamam mı? Orada uyuyabilirsin, böylece sana göz kulak olabilirim."

"Mm-hmm," diye cevap veriyor sadece ve ben gözlerini kapatıp pencereye yaslandığını görmek için ona bakıyorum.

Birkaç dakika sonra, yumuşak horultular arabayı dolduruyor.

Park yerime geldiğimde Lark hâlâ uyuyordu, başını koltuk başlığına dayamıştı. Birkaç dakika orada oturup onu izledim. Onu uyurken izlemek ürkütücü mü? Belki, ama elimde değil. O kadar güzel ki, onu benim yanımda bu kadar rahat ve huzurlu görmek, onu eve sağ salım götürecektir kadar bana güvendiğini bilmek, benim yanımda uykuya dalmak, bana bir şeyler yapıyor. Onun güvenebileceği adam olmak hoşuma gidiyor. Hayır, bayılıyorum. Yıllar boyunca ailemin aşkına tanık oldum ve bu onlar için böyle bir şey. Birbirlerinin yanında güvende olduklarını şüphesiz biliyorlar. Babamı, annem alttan tutarken merdivene tırmanırken gördüm. Annemin babam hastalandığında ona baktığını, babamın da birkaç yıl önce ameliyat olduktan sonra annem için her şeyi yaptığını gördüm. Sevgilerini, desteklerini, güvenlerini. Ben de kendim için bunu istiyorum.

Ben de *Lark'tan* bunu istiyorum.

Sessizce kapımı açıyorum ve onun yanına gitmeden önce aynı şekilde usulca kapatıyorum. Bu kısım biraz daha zor olacak ama kapıyı açmayı başarıyorum ve içeri uzanıp onu çözüyorum. Sonra yıllarca yakalayıcılık yaparak geliştirdiğim kaslarımı kullanarak çömelir ve onu kollarıma alıp arabadan dışarı çıkarıyorum.

"Dan?" diye mırıldanıyor, başını kaldırıyor.

"Sorun yok Birdie. Ben yanımdayım," diye fısıldıyorum. Ve başı omzuma düşüyor, kolları boynuma dolanıyor.

"Her zaman," diye fısıldıyor tenime karşı ve lanet olası kalbim göğsümde teklir.

"Evet, her zaman."

Bir şekilde arabamı kilitlemeyi başardım ve sonra onu asansöre taşıdım. Otomatik açılan kapılar için Tanrı'ya şükürler olsun. Asansör daireme kadar boştu. Ama iş burada zorlaşıyor. Anahtarlarım elimde ve kollarım onu bu kadar uzun süre taşımanın yorgunluğunu hissetmeye başlasa da, kafasını çarpmadan kapının kilidini açıp kapıyı açıyorum.

Ben gideyim.

İçeri girdikten sonra onu doğruca koridordan yatak odama taşıyorum ve yatağıma yatırıyorum. Neyse ki sabahları hiç zahmet etmiyorum da battaniyeler çoktan çekilmiş oluyor. Kıyafetine bakarak, ona başka bir şey giydirmeye çalışmamaya karar veriyorum. Ta ki gözlerini kırpıştırıp açana ve oturmak için kendini zorlayana kadar.

"Neredeyiz biz?"

"Benim evim," diyorum, şifonyerime doğru yürüyüp bir tişört ve birkaç şort çıkarıyorum. "Üstünü değiştirmek istiyorsan, işte burada. Uyu ve sabah seni eve bırakayım."

Yüzünü ovalıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler." Ağzı, hıçkırığa dönüşen sevimli bir esnemeyle açılıyor. "Aman Tanrım." İnliyor. "Çok fazla şarap içtim."

Kıkırdıyorum ve bir bardağa su doldurmak ve ona biraz ağrı kesici almak için mutfağa gidiyorum. Yatak odama döndüğümde, kapının girişinde donup kaldım. Sırtı bana dönüktü ama kıyafetlerini çıkarmış, üzerinde siyah bir külottan başka bir şey yoktu.

Dönüp boğazımı temizliyorum. "Senin için biraz suyum var."

"Ah!" Yumuşak bir şaşkınlık sesi duyuyorum, sonra kumaşın hışırtısını. "Ben iyiyim."

Yavaşça arkamı dönüp yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor. İyi mi? Benim gömleğimi giyiyor ve şortu hâlâ yatağın üzerinde, yanında duruyor. Bu da altında siyah külottan başka bir şey olmadığı anlamına geliyor.

Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyorum, sadece su bardağıyla birlikte kolumu uzatıyorum. Aradaki mesafeyi kapatıyor ve bardağı alıyor.

"Teşekkürler."

"Sorun değil. Ben kanepede olacağım."

Başını yavaşça sallıyor. "Sen iyi bir arkadaşsın Dan Montgomery."

"Evet," diyorum, kelimeler boğuk çıkıyor. "Elbette."

O lanet olası *arkadaş* kelimesi yüzünden yaralarımı sarmak için döndüğümde, eli dışarı fırlıyor ve bileğimi kavırıyor. Geriye doğru döndüm ve o da

dudakları yanağını hafifçe okşuyor, yumuşak bir gülümsemeyle geri çekilene kadar ne yaptığını fark edemeyeceğim kadar hızlı.

"İyi geceler."

Bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım, tek cevabım başımı aşağı yukarı sallamak oluyor. Sonra dönüyorum ve kanepeye yığılmadan önce sendeleyerek oturma odama gidiyorum. Ancak o zaman yavaşça nefes veriyorum, elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

Anladım. Lark'ın dudaklarını tenimde ilk kez hissettiğimde, o kadar sarhoş ki muhtemelen sabah hatırlamayacak.

Ama eminim ki yapacağım.

BÖLÜM NİNE

Lark

Aman Tanrım. Başımın içinde küçük filler dolaşıyormuş gibi hissediyorum. Gözlerimin arkasını yakan kör edici bir ışık var. Ağzım çölden daha kuru ve tüylerle doluymuş gibi hissediyorum.

Akşamdan kalmalar çok aptalca.

Kendimi gözlerimi kırpiştirarak açmaya zorluyorum, bir an için kafam karışıyor. Hangi cehennemdeyim ben? Sonra yavaşça nefes alıyorum, esintide uçuşan taze çamaşır kokusu bana her şey kadar tanıdık geliyor.

Dan.

Takımdaki çocuklar, çamaşırlarının güzel kokmasını sağlama takıntısı konusunda onunla dalga geçiyorlar ama ben içten içe buna bayılıyorum. Misk, odunsu ya da her neyse ona ihtiyacım yok. Bana her gün temiz çamaşır kokusu verin.

Dün gecedен parçalar aklıma geldikçe başımı yastığına gömüyorum. Willow ve Sadie ile içmek, nişanı atmaya karar vermek ve sonra Dan'in beyaz atlı prens gibi gelip beni eve götürmesi.

Bekle.

Ben...

Oh

Tanrım.

Boğuk bir iniltiyle yuvarlanıyorum ve telefonumu komodinin üzerinde görüyorum. Açıp arama kaydına baktım. Evet, işte orada, Dan'in evine iki dakikalık bir arama.

Telefon. Ama cevap verdiğini hatırlamıyorum. Hayır, ona saçma sapan bir sesli mesaj bıraktım. Ve ne dediğimi hatırlamıyorum.

Telefonumu bırakıp yorganı başımın üzerine çektim. Ama bunun tek yaptığı duyularımı onun kokusuyla doldurmak oldu.

Yorganı atıp aşağı bakıyorum. Kahretsin, onun kıyafetlerini mi giyiyorum? Bu... bu çok fazla. Buradan çıkmalı, akşamdan kalma halimden kurtulmalı ve kafamı toparlamalıyım.

Çünkü hain beynimin hayal edip durduğu tek şey. Bu yatakta uyanmak.

Dan yanımdayken.

Dan'in dairesinden gizlice çıkmaktan gurur duymuyorum, üstelik hala onun tişörtünü giyiyordum. Ama eşyalarımı toplayıp oturma odasına gittiğimde o kadar huzurlu görünüyordu ki, kanepesinde uyuyordu. Onu uyandırmak içimden gelmedi.

Onunla yüzleşmeye hazır olmadığımдан bahsetmiyorum bile. Her şey hakkında ne yapacağımı bulana kadar olmaz.

Eve varır varmaz, arabamı almak için taksiyle restorana döndükten sonra duşa giriyorum ve duşu olabildiğince sıcak açıyorum.

Bu, okaliptüs kokulu vücut yıkamayla birlikte akşamdan kalmalığın bir kısmını gidermeye yardımcı oluyor. Ve dışarı çıktığımda, giyinirken kafamdaki çarpıntıyla başa çıkmak için biraz nane ve lavanta esansiyel yağı sürüyorum. Her şey sırayla. Baron'la konuşmam gerek. O hala uzakta yken bu konuşmayı yapmak içime sinmiyor ama daha fazla beklememin de imkanı yok. daha uzun sürmesi gerekiyor. Bu olmak zorunda ve *şimdi* olmak zorunda.

Bir fincan kahve ve simit yaptıktan sonra koltuğuma yerleşiyorum. Vancouver'da saat henüz çok erken olsa da Baron'un iş seyahati nedeniyle Doğu Yakası'nda bulunuyor, yani orada makul bir saat.

Elbette, görüntülü aramama hemen cevap verdi. "Hey Lark, naber?"

Bir an için ona bakıyorum, bana bakışında ya da beni selamlayışında herhangi bir sevgi bulmaya çalışıyorum. Ama orada hiçbir şey yok. Sanırım birkaç gündür konuşmamış olmamız - bir mesaj bile atmamış olmamız - doğru kararı verdiğimin kanıtı. Benimle konuşmak isteyen birini hak ediyorum.

Her gün beni, hayatımı, kalbimi önemseyen birini. Bir "N'aber? "den fazlasını hak ediyorum.

"Merhaba. Yolculuğunuz nasıl gidiyor?"

"Tamam. Bir toplantı için ofise gitmek üzereyim, o yüzden sadece birkaç dakikam var. Sizin için ne yapabilirim?"

"Baron, beni hâlâ seviyor musun?" Yara bandını yırtarak soruyorum. Tepkisini görmek için onu yakından izliyorum. Tek yaptığı kaşlarını kaldırmak oldu.

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Birkaç hafta içinde evleneceksek gayet makul bir teklif," diye karşılık veriyorum.

Bakışları telefondan uzaklaşıyor ve uzun, yavaş bir iç çektiğini duyuyorum. "Lark, bunun için gerçekten zamanım yok."

İnatla onu görmezden geliyorum. "Bana cevap vermek o kadar da zor olmamalı. Tabii cevap vermezsen, bu durumda büyük bir hata yapıyoruz demektir."

"Çok uzun zamandır birlikteyiz ve ailelerimiz -"

"Ailelerimizi unut, Baron. Tüm kalbim ve ruhumla sevmediğim biriyle evlenmek istemiyorum. Ve karşılığında beni bu şekilde seven biriyle evlenmeyi hak ediyorum." Duraksıyorum, o nihayet başını kaldırana kadar ona bakıyorum. "Ve sen de öyle."

Genelde sakın olan yüzünde duygular oynuyor ve sonunda rahatlamaya karar veriyor. Ve bu duygu benim içimde de yankılanıyor. Baron kötü bir adam değil, sadece benim için doğru kişi değil. Ve artık *doğru olmamasına* razı olmayacağım.

"Seni sevdim."

Sonunda ona küçük bir gülümseme veriyorum, çünkü anlıyorum. "Biliyorum. Bir süre için iyiydi. Ama biz değiştik."

Yavaşça başını sallıyor. "Başardık. Ve bunun için üzgünüm." Ayağa kalkarken önce yana, sonra tekrar telefona bakıyor. "Bakın, buna daha sonra devam edebilir miyiz, gerçekten gitmem gerekiyor."

Ve böylece, bu konuşmanın gidişatına bağlı olarak ona karşı hissettiğim tüm iyi niyet yok oldu. Bu nasıl öncelikli olmaz?

"Hayır, toplantınız birkaç dakika daha bekleyebilir."

Sanırım kızgınlığım ortaya çıkıyor çünkü duruyor. "Tamam..."

Derin bir nefes alarak sonunda söyledim. "Bence evlenmemeliyiz."

Nefesini üflerken dudaklarının büzüldüğünü görüyorum. "Hayır, sanırım yapmamalıyız." Sesinde hafif bir pişmanlık var ama çoğunlukla kabullenmiş.

Bu da bana devam etme cesareti veriyor, haftalardır kafamın içinde dönüp duran tüm kelimeler içimden dökülüyor. Bu kadar dürüst, bu kadar çiğ olmak rahatsız edici, buna şüphe yok. Özellikle de birbirimize karşı hiç bu şekilde davranmadığımız için. Ama içgüdüsel olarak, şu anda başka bir seçenek olmadığını biliyorum. Temiz bir ayrılık istiyorsak olmaz.

"Ve bence en iyisi yollarımızı ayırmamız. Dostça. Senden nefret falan etmiyorum ama seni sevmiyorum ve artık seninle birlikte olmak istemiyorum. Sen iyi bir adamsın ve bir zamanlar birlikte mutluyduk. Ama bu sonsuza kadar birlikte olacağımız anlamına gelmiyor. Herkesin ne düşündüğünün önemi yok. Farklı şeyler istiyoruz, gelecek için farklı hedeflerimiz ve fikirlerimiz var. Ve muhtemelen tüm bunları nişanlanmadan önce konuşmalıydık ama sanırım ikimiz de yapmak *istediklerimiz* yerine yapmamız *gerektiğine* inandığımız şeylere kapıldık."

Tekrar başını sallıyor.

"Yani bu benim istediğimiz şeyi, bizi mutlu edecek şeyi yapmanın zamanı geldi demem. Başkaları için endişelenmek yerine."

Dudaklarında küçük, biraz hüzünlü bir gülümseme seçiriyor. "Sen akıllı bir kadınsın, Lark. Nazik ve güzelsin. Senden mükemmel bir eş olurdu. Ama haklısın. Biz değiştik. Birey olarak ve çift olarak. Ve ne olursa olsun, bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için üzgünüm."

Özür dilediğini duymak, dürüst olduğunu ve duygularını itiraf ettiğini duymak tam da ihtiyacım olan şeydi. Etrafımdaki son zincir de düştü. İlişkimizi bitirme kararımdan dolayı suçluluk duyduğumu fark etmemiştim ama şu anda kendimi ne kadar iyi hissettiğime bakılırsa, sanırım duyuyormuşum. Ve şimdi, onun da bunu yapmak istemediğini bildiğim için, bu suçluluk duygusu dağılıyor ve bana rahatlamadan başka bir şey hissettirmiyor.

Birkaç dakika daha konuşup ailelerimize nasıl ve ne zaman söyleyeceğimizin ayrıntılarını belirledik. Sonunda bunu ayrı ayrı halletmeye karar veriyoruz ki bunun için sonsuza dek minnettarım. Cordelia Hazelwood'la yüzleşmek ve ona düğün planlarının boşuna olduğunu söylemek zorunda kalmamak? Bana harika geliyor.

Birbirimize ait olan her şeyi iade etmek ve yüzüğü geri vermek için şehre döndüğünde buluşmak üzere anlaştıktan sonra Baron'la telefonu kapatıyorum. Sonra yüzüğü parmağımdan çıkarıp şifonyerimin üzerine koyuyorum. Yüzük bandına bakarken, pırlanta bana doğru parıldarken, ezici bir hafiflik hissediyorum. Sanki o yüzüğü çıkarınca üzerimden bir ağırlık kalkmış gibi.

Hala kendi ailemle uğraşmak zorundayım, ama ondan sonra?

Özgürüm. Ve ilk olarak ne yapacağımı çok iyi biliyorum.

ONUNCU BÖLÜM

Monty

Boş bir daire ve kanepede uyumaktan ağrıyan bir boyunla uyandım. Güne iyi bir başlangıç değildi.

Bir not bile bırakmadan gitti, sanırım hiç giymediği katlanmış ş o r t u ve yatağın yanındaki su bardağı dışında burada olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Bu ve normalde kullandığım yastık, sanki biri uykusunda ona sarılıyormuş gibi uzunlamasına yatıyordu.

Bu beni gülümsetiyor.

Hızlıca bir protein shake hazırlayıp Darling ve Yami'ye mesaj atıyorum.

MONTY: Kankalarım. Mho bu sabah koşuya hazır mı?

Ciddi misin? Kahretsin, saat sabahın 7'si.

MONTY: Tamam T Swift, eğer çok tembelsen söyle.

Hayali kız arkadaşımı bu işe karıştıрма.

Her zamanki yerde buluşalım mı?

Hepiniz tembelsiniz. Ben 6'dan beri ayaktayım. Yogamı yaptım bile. Otuz dakika sonra orada görüşür müyüz?

Donkey Kong gibi. Ve Yami, sana bir şeyler ısmarlayacağım. Sonra da çörek.

Tamam. Ama ben TMO çöreği istiyorum.

Ayrılıp çocuklarla buluşmadan önce hazırlanmam gereken sadece birkaç dakika varken, Lark'a mesaj atmayı kısaca tartışıyorum. Sonunda kendime olan güvensizliğim galip geliyor ve mesaj atmıyorum. Muhtemelen dün gecedan pek bir şey hatırlamıyordur. Hatta onu içeri taşımak zorunda kaldığım için utanmış bile olabilir. Umursadığımdan değil; onu tutmak için herhangi bir bahane. Ayrıca, o küçük hıçkırıkları ve kıkırdamalarıyla sevimli bir sarhoştur. Ve onu benim yatağında, benim gömleğimle görmek?

Lanet olsun, cennete hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Kompresyon taytımı, şortumu ve Tridents marka uzun kollu termal tişörtümü giydim, bir şapka, anahtarlarım ve su şişemi aldım ve kapıdan çıktım. Stanley Park'ta çocuklarla buluşmayı sevdiğimiz otoparka girdiğimde, burada en son ne zaman koşuya çıktığımı hatırlamadan edemiyorum.

Lark ile.

Bana nişanlandığını söylediği gün.

O zamandan beri bu noktadan uzak duruyordum ve şimdiye kadar fark etmemiştim.

Darling zaten bekliyor, ama arabamdan indiğimde Yami'den hiçbir iz yoktu.

"Günaydın, onu daha ne kadar bekleyeceğiz?" Yanına gittiğimde Darling diyor ki.

Omuz silkiyorum. "Ona biraz zaman vereceğiz, erkenciyiz." Kasım ayının keskin havasının ciğerlerimi doldurmasına izin vererek ısınma hareketleri yapmaya başlıyorum. Eğer gökyüzü olması gerektiği gibi bütün gün açık kalırsa, teleskopumla yerel dağlardan birine gideceğim.

Küçük bir kasabada bir bilim ineği olmak kolay değildi. Ve hatta bir spor takımında olmak, şampiyon olmalarına yardım etmek bile *Star Wars* tişörtlerim ve uzay kelime oyunlarıyla kendime getirdiğim sosyal intihardan daha ağır basmıyordu. Evet, okulda yıldızları incelemek isteyen bir ineğim.

En azından şimdi bir yetişkin olarak, inek tarafımı açıkça kucaklayabiliyorum ve tepkilerden korkmuyorum. Hatta insanlar beni bunun için daha çok seviyor - şimdi.

Her zaman, profesyonel olarak top oynamaya devam etmeseydim, astrofizik alanında bir derece almayı düşünceğimi söylemişimdir. NASA'yı ziyaret etmek ölmeden önce yapılacaklar listemdeki hayallerimden biri.

Alçak siyah bir spor araba park yerine doğru hızla ilerliyor, içinden müzik sesi **g e l i y o r .**

"Her zaman bir giriş yapmak gerekir," diyor Darling, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Hepimizin oynaması gereken roller var. Ben arkadaş canlısıyım, Darling güneyli bir centilmen, Maverick kötü çocuk, Sin baba figürü ve Yami? O drama kraliçesi.

İkili olarak kendimizi buluyoruz ve çoğu zaman enerjilerimiz birbirini tamamlıyor. İkimiz de dışa dönüküz ve eğlenmeyi seviyoruz. Ama benim herkesi ilk sıraya koymaya çalıştığım yerde, Yami bazen biraz daha bencil olabiliyor. Yine de kötü niyetli değil. Hayır, adamın vücudunda kötü bir kemik yok. Ama bunun gibi küçük şeyler - sabahın erken saatlerinde yüksek sesle müzik çalmak, şehirde araba kullanırken kimi rahatsız edebileceğini umursamamak.

Motoru durdurduğunda ve müzik sustuğunda, sessizlik aniden bastırır. Arabasından iniyor ve hemen bir esnemeyle kollarını başının üzerine uzatıyor.

"Daha çok erken."

"Tamam, seni koca bebek, gerin ve gidelim. Biraz çörek istiyorum." Sevgilim bir o yana bir bu yana zıplamaya başlar.

Yola çıktık, tempo güzel ve kolaydı, tek ses nefes alış verişlerimizdi. Ama biz çocuklar bir araya geldiğimizde her zaman olduğu gibi, rekabet çok geçmeden başlıyor. Bir de baktım ki Yami'ye karşı koşuyorum, yakalayıcıların çömelmekten fazlasını yapabildiğini kanıtlıyorum.

Bir kez daha o gün Lark'la yarıştığımı hatırladım. Sanırım yakında unutacağım bir şey değil, çünkü hiç başlama fırsatı bile olmayan bir şeyin sonu gibi hissettirdi.

Şimdi hariç mi? Şimdi onunla ikinci bir şansım olabilir. Belki de hiç bilmeden kalbimi kırdığı yerde, Baron'la ilişkisini bitirdiğini söylediği günün ertesinde burada olmak bir işarettir. Benim zamanımın geldiğine dair bir işaret.

Koşumuzu bitirdikten sonra teklifimi yerine getirdim ve gurme çörekler konusunda uzmanlaşmış yerel bir fırına gittik.

Önümüzde birer çörek ve kahve ile bir masaya oturduk ve daldık. İşte bu yüzden offseason'ı seviyorum. Koşudan sonra donut yiyebiliyorum ve takım beslenme uzmanının bana bok atacağından endişelenmiyorum.

Bu beni sezon boyunca bir tane almaktan alıkoymazdı ama yine de. Suçsuz çörek mi? Evet, lütfen ve teşekkürler.

"Affedersiniz, merhaba, siz Tridents'ten misiniz?"

Hepimiz tiz, kadınsı bir sese dönüyoruz. Dürüst olmak gerekirse, erkeklerin ya da çocukların bize yaklaşması daha yaygın ama arada sırada kadınlar da bize yaklaşıyor. Şu anda masamızın yanında duran çift gibi.

"Evet, öyleyiz güzel bayan." Darling cazibesini konuşturuyor, kadınlara sırtırken aksanı bir şekilde daha da belirginleşiyor. İçimden gözlerimi deviriyorum. Eski iyi güneyli çocuk olmanın onları her seferinde etkilediğini biliyor.

"Aman Tanrım, Trident'lere bayılıyor!" İçlerinden biri kıkırdıyor ve sorulmadan ikisi sandalyeleri çekip oturmaya başlıyor.

Esmer bir kız Yami ile benim aramda sıkışıyor, aramızdaki boşluk o kadar dar ki **k a l ç a s ı** benimkine değişiyor. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum ama bu imkansız. "Selam. Ben Monty."

"Merhaba, ben Leia," diye karşılık veriyor.

"*Yıldız Savaşları*'ndaki gibi mi?" Ben ağzımdan kaçırdım, o da yine kıkırdayarak başını salladı. Sorumun ne kadar komik olduğundan emin değilim ama tamam. Ya da bekle, dişlerime bir şey mi sıkıştı? Kontrol etmek için dilimi üzerlerinde gezdiriyorum ama hiçbir şey hissedemiyorum.

Koluma konan bir el beni irkiltiyor. "Peki, hangi pozisyonunda oynuyorsun Monty?" diye soruyor nazlı nazlı.

"Trident'leri sevdiğini söylediğini sanıyordum?" Kulağa nasıl geleceğini düşünmeden sordum. "Ben yakalayıcılardan biriyim." Sadece üç kişi olduğumuza göre, bir taraftar kim olduğumu bilir.

Yüzü hafifçe düşüyor ama hemen toparlanıyor. "Doğru, tabii ki." Tekrar kıkırdıyor. Tamam, şimdi bu ses sinir bozucu olmaya başladı. Ve ben kolay kolay sinirlenmem. Leia eğiliyor ve göğsünü koluma bastırıyor. Bu hiç hoş değil. Yer değiştirmeye çalışıyorum ama Yami diğer tarafımda ve gidecek hiçbir yer yok.

"Ah, evet. Yani." Masadan uzaklaşıyorum, sandalyem yere sürtünüyor ve ayağa kalkıyorum, onu yerinden oynatıyorum. "İşemem lazım."

Fırının **a r k a** tarafına kaçıyorum, burada bir tuvalet olup olmadığından bile emin değilim. Ama Leia gibi kadınların yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Cesur ve ileri görüşlü kadınlar. Güzel, yani, tüm güç onlarda. Ama ben bunlarla hiç ilgilenmezken ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

En azından onlarla değil.

Birkaç dakika sonra köşeden bakıyorum ve rahatlıyorum, kızlar gitmiş. Masaya geri dönüyorum ve sandalyeme oturuyorum.

"Monty. Dostum. Ne oluyor lan?" Yami omzuma yumruk attı. "Senden hoşlanıyordun."

"Evet, ama ondan hoşlanmıyordum," diye hafifçe cevap veriyorum. "Buraya çörek için geldim, kızlar için değil."

"İkisine birden sahip olamayacağınızı kim söyledi?"

Darling öne doğru eğilerek, "Oğlumuzu rahat bırak, Yami," diyor. "Herkes onun gözünün sadece bir kadında olduğunu biliyor. Takıma katıldığı günden beri öyle, değil mi?" Bana bakıyor, yüzünde açık bir sempati var. "Ama Monty, hayatına nasıl devam edeceğini bulmalısın. O evleniyor."

Onlara öyle olmadığını söylemek istiyorum. Ama bu benim paylaşacağım bir haber değil, bu yüzden ağzımı kapalı tutuyorum ve onu duyduğumu göstermek için başımı eğiyorum. Haklı, en başından beri gözüm Lark'ın üzerindeydi ve ne yazık ki bu adamlar hikâyeyi çok iyi biliyorlar.

Ona çıkma teklif etmek için cesaretimi toplamama yardım ettiler, stadyuma çiçeklerle gittiğime tanık oldular, ancak onu haki şortlu ve polo tişörtlü bir adamı öperken buldular.

Onu erkek arkadaşı Baron olarak tanıttı. Tabii ki, haki pantolon ve polo tişört giyen adamın Baron gibi bir ismi vardı. Bana bakarken kibirinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Çenesini nasıl kaldırdığını hala hatırlıyorum, muhtemelen kıyafetlerime bakıyor - gidip yapmam gereken egzersiz için spor kıyafetleri - ve beni açıkça eksik buluyordu. O anda benim için hiç umut olmadığını anlamıştım. Eğer onun gibi bir adamla birlikteyse, benim gibi birini asla istemezdi.

"Bu öğleden sonra kim vuruş antrenmanı yapmak ister?" Sohbeti yeniden yönlendirmek için soruyorum. İşe yarıyor ve konuşma birkaç vuruş yapmak için stadyumda ne zaman buluşmak istediğimize dönüyor.

Şükürler olsun. Takım arkadaşlarımla kadınlar hakkında konuşmak, kaçınmak için çok çalıştığım bir şey. Aklıma gelebilecek sorularla uğraşmak istemiyorum. Lark'a aşık olduğuma ve bu yüzden hiç kız arkadaşım olmadığına inanmalarına izin vermek daha kolay.

Yani, gerçekçi olalım. Temelde gerçek bu.

Sadece bunun ne kadar *doğru* olduğunu bilmelerine gerek yok. Yalnızca son birkaç yıldır bekâr değilim. Tüm hayatım boyunca.

Saatler sonra, BP için çocuklarla buluştuktan sonra yerel bir barda akşam yemeği için bazılarına katıldıktan sonra, gece çöktü ve Lark'tan hala haber alamadım. O da stadyumda değildi, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Ancak gökyüzü hala açık, yani ondan gelen iletişim eksikliği hakkında ne hissedersen hissedeyim, görevim devam ediyor.

Dolabımdan eski bir kapüşonlu tişört ve bebeğimi taşıyan büyük çantayı alıyorum. Gurur ve neşe kaynağım. İlk yakalayıcı eldivenimden sonra sahip olduğum en önemli ikinci eşya.

Astronomi malzemelerimi arabaya yükledikten sonra şehirden çıkıp Kuzey Vancouver'daki dağlardan birine tırmanan dolambaçlı yola giriyorum. Gideceğim gözetleme yerine vardığımda, orası bomboştu.

Mükemmel.

Teleskobumu kurmak hiç zaman almıyor, en zor kısmı tripodu kayalık zeminde düzleştirmek. Ama daha önce birçok kez burada kurulum yaptım, yani yapılabilir. Hava bu gece soğuk, biraz da tenimi ısıran bir rüzgâr var. Son dakikada yanıma aldığım için minnettar olduğum ceketimi alıp fermuarını sıkıca kapatıyorum. Burada henüz kar yok ama tahminimce yakında yağacak. O zaman buraya o kadar kolay gelemeyeceğim, çünkü ekipmanımı karda kurmak tam bir eziyet.

Telefonumu çıkarıp en sevdiğim yıldız haritasını açıyorum ve görmek istediğim şeyin yerini iki kez kontrol ettikten sonra teleskobu o yöne doğru ayarlıyorum. Her şeyi hizalamak ve odaklamak biraz zaman alıyor ama sonra işte orada.

Bu yıldızı görmek için yılın en iyi zamanı değil; ilkbaharda çok daha parlak oluyor. Ama işte orada. İki yıl önce doğum günü hediyesi olarak aldığım yıldız. Çok fazla görüleceğinden endişe ettiğim için satın aldığım kişiye hiç vermediğim bir hediye.

Birdie adını verdiğim yıldız.

BÖLÜM ELECCEN

Monty

Uykuyu seviyorum. Uyku harika bir şey. Bebeklerin durumu çok iyi, tek yapmaları gereken istedikleri zaman yemek yemek, uyumak, kaka yapmak ve ağlamak. Ve küçük çocukları ele alalım. Bazıları uyku saatini protesto ediyor! Hadi ama evlat, uykunun harika bir şey olduğunun farkında değil misin?

Annem doğduğum günden beri uyumayı sevdiğimi söyledi. Aslında yeni doğduğumda benim için endişelenmiş çünkü tek istediğim yemek yemek ve yurken kucaklanmakmış.

Tüm bunlar, bu hafta istediğim kadar geç yatmama izin verdiğim tek sabah olduğunda ve biri kapımı çalmaktan vazgeçmediğinde, memnun olmadığımı söylemek içindir.

Binamdaki güvenlik oldukça sıkı, bu da sadece birkaç kişinin olabileceği anlamına geliyor. Takımdaki adamlar benim onaylanmış giriş listemde. Darling iki kat altımda oturuyor. Lark ve ailemin giriş izni var ama hepsi bu kadar.

Normalde, bu insanların hiçbiri huysuzlanacağım insanlar değil, ama uyumak için gerçekten sabırsızlanıyordum. Bu yüzden ayaklarımı ön kapıya doğru sürüklediğimde yüzümde bir çatıklık vardı.

"Tamam, tamam. Tanrım. İnsana uyanması için bir şans ver," diye homurdanıyorum. Ama beni uyandıran her kimse ona zor anlar yaşatmaya hazır bir şekilde kapıyı açtığımda, huysuz ve yorgun hissim bir anda kayboluyor. Lark

Orada duruyordu, elleri önünde sıkıca kenetlenmişti ve yüzünde daha önce hiç görmediğim gergin bir ifade vardı.

"Merhaba." Sesi yumuşak, fısıltının biraz üzerinde.

"Hey," diyorum, kelime boğazıma takılıyor, sesim ergenlik çağındaki bir genç kız gibi çatallaşıyor. Sesi temizleyip tekrar deniyorum, kapının girişinde dururken havalı ve rahat görünmeye çalışıyorum. Ama hâlâ pijamalarımın içinde, pantolonumun her yerinde Wookie'ler ve tişörtümde delikler olduğu gerçeğini göz önüne alırsak, sanırım başarısız oluyorum.

"Yani, merhaba, Lark. Bu güzel sabah nasıl gidiyor?"

Aman Tanrım. Şimdi aptal gibi konuştum. Gülümsemek için kendini zor tuttuğuna göre o da öyle düşünüyor.

Kapıyı itip geri çekiliyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Dudağını ısırarak başını sallıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Doğruca mutfığa yöneliyor, kahve makinesini açıp *Star Wars* temalı kupalarımın ikisini indirerek kendini evindeymiş gibi hissetmesini biraz şaşkınlıkla izliyorum. Her zaman kullandığı kupalardan biri siyah ve üzerinde "Aradığınız Kahve Bu Değil" yazıyor. Diğeri ise en sevdiklerimden biri ve üzerinde "May The Caffeine Be With You" yazıyor. Dairemde ilk kez kahve yapmıyor ama bir şeyler ters gidiyor gibi. Fincanları yere koyarken elleri hafifçe titriyor ve onun için sakladığım vanilya aromalı kremayı çıkarmak için buzdolabına giderken hareketleri sarsıntılı.

"Lark, neler oluyor?" Endişelenmeye başlayarak soruyorum. "Geçen geceyle mi ilgili? Çünkü yemin ederim sarhoş olman umurumda değil. Yardım etmek önemli bir şey değildi. Kusmadın ya da başka bir şey yapmadın. Ve bütün gece kanepede uyudum, söz veriyorum."

"Baron'dan ayrıldım."

Yıllardır duymak istediğim o beş kelimeyi söyledikten sonra çöken sessizlik sağır edici.

Sonra tam bir aptal gibi koca ağzımı açtım. "Oh. Bu harika."

Lark histerik bir kahkaha ile homurtu arasında garip bir ses çıkarıyor ve hemen elini ağzına kapatıyor. Elimi uzatıp yüzümü ovalıyorum, bir yandan da zamanı on dakika kadar geri sarabilmeyi ve en yakın kız arkadaşımın önünde kendimi aptal durumuna düşürmemeyi diliyorum.

"Bir daha deneyeyim," diye mırıldandım. "Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

İşte, kulağa daha hoş geliyor. Daha uygun bir yanıt. Ama kendimi Lark'ın bakışlarıyla buluşmaya zorladığımda, bundan sonra olacaklara hiç de hazırlıklı değildim.

Küçük sarışın bir kasırga gibi kendini mutfığa fırlatıyor, kollarım onu yakalamak için tam zamanında açılıyor. Ama onu vücudumdan uzak tutmak istediğimde, bana doğru bastırıyor. Ellerini beceriksizce yanaklarıma götürürken gözlerim açılıyor, bakışlarında ateşli bir kararlılık var.

Duraklıyor, gözleri yüzümü arıyor.

Nefesinin altında "Siktir et" diye mırıldandığını duydum. Sonra.

Vay anasını.

Sonra beni öptü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lark

Her nasılsa, arabamı Tridents stadyumunun otoparkına çekene kadar kendime hakim oluyorum. Sonra, etrafta benim yaklaşan çıldırışıma şahit olacak kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, başımı direksiyona koyuyorum ve nefesimin altında mırıldanırken direksiyona tekrar tekrar vuruyorum, "Ne. Düşünüyordum. Düşünüyordum."

Alnım acımaya başladığında, en azından fiziksel olarak kendimi hırpalamayı bırakıyorum. Koltuğumda geriye doğru çökerek gözlerimin kapanmasına izin verdim, zihnim anında Dan'in öpücüğümüzden çekildikten sonraki yüzünün görüntüsünü getirdi. Vücudunun sert duruşundan boş ifadesine kadar tüm yüz hatlarında şok okunuyordu.

Romantik duygular besleyen bir adamın tepkisi değildi. Yaptığım şey karşısında afallayan bir adamın tepkisiydi. Ve iyi bir şekilde olması gerekmiyordu.

Olanları tartışmak için beklemedim. Bunun yerine, sanki şeytandan kaçmaya çalışıyormuşum gibi dairesinden kaçtım. Ve belki de öyleydim, eğer şeytan nişanımı bozduktan sadece birkaç saat sonra en iyi erkek arkadaşımı öpmek için verdiğim düşüncesizce kararsa.

Sanırım otomatik pilotta sürdüm, stadyuma bu şekilde geldim. Yapmam gereken bazı işler var, tedavi için birkaç kişi gelecek ama daha sonra.

Ama yine de arabamdan çıkıyorum ve yavaşça tesise doğru ilerliyorum. Hava çiseliyor, soğuk ve ıslak. Hissettiklerime bakılırsa uygun bir hava. Sanki her şeyi berbat etme ihtimalim varmış gibi.

Stadyumun içi oldukça sessiz. Sezon dışı çalışmaların çoğu idari ofislerde gerçekleşiyor. Spor salonu, soyunma odaları ve antrenman tesislerinin bulunduğu alt kat, oyuncuların çoğu şu anda şehirde olmadığı için çoğunlukla boş olma eğiliminde. Tüm tıbbi ve rehabilitasyon değerlendirmelerini ve tedavilerini yaptığımız terapi kanadının kapılarını iterek açtığımda, Tridents'ın baş antrenörü Mattias orada, ikinci kalecilerden biri olan Ben ile birlikte yürüyordu.

"Haftaya görüşürüz ve dizine dikkat etmeyi unutma."

"Tamamdır." Ben, Mattias'a başıyla selam verir ve kapıya doğru döner. "Selam, Lark. Nasıl gidiyor?"

İnandırıcı bir şekilde sakın bir gülümseme olduğunu umuyorum. "Harika, teşekkürler. İyi günler, Ben."

O ayrılıyor ve Mattias omzunun üzerinden bana bakarak tedavi planlarını ve ilerlemeyi takip etmek için kullandığımız tabletlerden birine bazı notlar yazıyor. "Hey, Lark, erken gelmişsin."

Çantamı yere bıraktım ve bizi sürekli kafeteryaya gitmekten kurtarmak için geçen yıl kurduğumuz kahve makinesine doğru ilerledim. "Evet, biraz antrenman yapayım, notlarımı toparlarım diye düşündüm."

Yalanlar. Hepsi yalan.

Ama Mattias sadece başını sallar. "Güzel. Üniversiteden haber var mı?"

Araştırma ekibine benim adıma bir referans sundu, ama dürüst olmak gerekirse? Şu anda aklımdaki *en son* şey bu.

"Hayır, henüz bir şey yok."

"Yakında gelecek," diyor. "Hey, öğle yemeği için Maura'ya gidiyorum, gittiğimde sana bir sandviç getirmemi ister misin?"

"Elbette, bu harika olur, teşekkürler."

Bu sıradan sohbet, çıldırmış sinirlerimin bir kısmını yatıştırıyor. Elimde kahve, elle tedavi yapmam gereken zamanlar için bir masamın olduğu daha küçük odaya geçiyorum. Su şişemi ve kahvemi küçük masanın üzerine koyup bilgisayarımı açıyorum ve o günkü e-postalarımı ve takvimimi kontrol ediyorum. Yeni bir şey çıkmadı, bu da biraz zamanım olduğu anlamına geliyor. Mattias'a söylediğimi yapıp spor salonuna gidebilirim ama patlamadan önce biriyle konuşmam gerekiyor.

Birkaç dakika sonra Willow'un ofisinin kapısını çalıyorum.

"Hey kızım, içeri gel."

İçeri girdim, kapısını kapattım ve bir sandalyeye çöktüm. "Ben yaptım. Baron'la ilişkiyi bitirdim."

Willow'un tuttuğu kalem masaya çarptı. "Lanet olsun, gerçekten mi?" Ayağa kalkıyor, masanın etrafından hızla dolaşarak yanımdaki sandalyeye oturuyor ve elimi tutuyor. "Bu harika, çok mutlu oldum. Bu konuda iyi hissediyor musun? Rahatladın mı? Kolay mıydı, yoksa sana zorluk mu çıkardı? Gidip onu dövmemiz mi gerekiyor?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Evet, evet, sayılır, hayır ve kesinlikle değil. O da kabul etti, bunu doğru nedenlerle yapmıyorduk ve aramızda gerçek bir aşk yoktu. Dürüst olmak gerekirse mi? En kötü kısmı aileme söylemekti. Hayal kırıklığının bir sesi olduğunu biliyor muydun? Annemin kararlarımı onaylamadığını belli etmek için çıkardığı oflayıp puflama sesi."

Willow yüzünü buruşturur. "Evet, o sese aşınayım. Lydia bunu çok iyi biliyordu." Eski patronuna yaptığı gönderme, küçük bir gülümsemenin serbest kalmasına neden oldu.

"Lydia annem ve Baron'la çok iyi anlaşırdı." "Tamam, iyi karşıladı ve şimdi bitti. Neden bu kadar korkmuş görünüyorsun? Dışarı mı?"

Boğazımı yaktığını hissederek bir yudum kahve içiyorum. "Şey, geçen akşam yemekte söylediklerini aklımdan çıkaramadım."

Kaşları kalkıyor ve bakışlarımı kucağıma indiriyorum.

"Tam olarak ne hakkında?"

"Biliyor musun?"

"Monty hakkında mı? Oh Lark, ne yaptın sen?"

Hakkını yemeyelim, sesi endişeli ya da üzgün gelmiyor, sadece merak ediyor. "Ben... onu öptüm."

"Oh."

Başım yavaşça aşağı yukarı sallanıyor. "Evet."

"Peki, sonra ne oldu?"

Bakışlarımı kaldırmaya zorluyorum kendimi ve suratsızca Willow'a bakıyorum. "Şok oldu, dondu kaldı. Ben de kaçtım."

"Oh, Lark." Willow öne doğru eğildi ve beni kucakladı. "Onu gafil avladın. Hiçbir şey düşünme. Zavallı adam muhtemelen rüya gördüğünü sanmıştır."

"Ya da bir kabus yaşıyorum," diyorum korkumu açığa vurarak sefilce. "Ya onu tamamen yanlış anladıysak? Ya aramızda dostluktan başka bir şey yoksa ve ben aptal bir öpücükle her şeyi berbat ettiysem?"

Willow beni itiyor, omuzlarımdan tutup hafifçe sarsıyor. "Hemen kes şunu, Lark Miller. Monty'nin sana aşık olduğunu söyledim bana inan. Bence uzun zamandır aşıktı ama sana olan saygısından dolayı bu hislerini gizlemekten başka çaresi yoktu. Artık işler değiştiğine göre, bunu fark etmesi için ona bir şans vermelisin. Onu öpmeden önce Baron'dan ayrıldığınızı biliyor muydu?"

"Evet," diyorum, sonra bakışlarımı indiriyorum. "Bunu yapmadan hemen önce ona söyledim."

Willow'un sessiz kahkahası hiçbir şekilde alaycı değildi. "Yani sen ona hayatının şokunu yaşatmadan ve tüm hayallerini gerçekleştirmeden önce alışmak için hiç zamanı yoktu."

Olanları bu açıdan düşünmeye çalışıyorum ve Willow'un nasıl haklı olabileceğini görmek kolay. Beni restorandan eve getirdiği gece ile bugün arasındaki sessizliğim düşünüldüğünde, onu gerçekten gafil avladım.

"Tamam." Nefes veriyorum. "Gidip onunla konuşmam gerek, değil mi?"

Willow ayağa kalkıyor, masasına geri dönüyor ve bir çekmeceyi açarak Ronan'ın onun için sakladığı Skittles kavanozunu çıkarıyor. Bana uzatıyor, ben de bir avuç alıyorum.

"Evet, biliyorsun," diyor basitçe ve ağzına birkaç tane Skittles atıyor. Çiğnemeyi bitirdiğinde öne doğru eğiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ama ne söyleyeceksin?"

Omuzlarım bir kalkıp bir iniyor, çünkü günün sorusu bu değil mi? "Dürüstçe mi? Hiçbir fikrim yok. Yanlışlıkla evleneceğimi sandığım bir adamla uzun süreli bir ilişkiden yeni çıktım. Doğrudan başka bir ilişkiye atlamak istemiyorum, tabii Dan'in istediği buysa."

Willow küçük bir kahkaha atar. "Güven bana, onun istediği de bu. Ama seni hazır olmadığın bir şeye zorlamayacak. O öyle biri değil."

"Ve işte bu kadar. Dan. O tanıdığım en iyi adam, Sin alınmasın." Willow bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Alınmadım."

Ağzıma bir Skittle daha atıyorum ve devam ediyorum. "Ama Dan'le birlikte olma fikri tuhaf gelmiyor. Bu kadar erken tuhaf hissettirmesi gerekmez mi? Yoksa sadece gülünç derecede azgın olduğum ve aylardır seks yapmadığım için mi?" Başımı ellerimin arasına almak için öne doğru kayarak bir iniltiyle bitiriyorum. "Willow, berbat haldeyim. Ne istediğimi, ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi ya da hiçbir şey bilmiyorum. Yardım et."

"Pekala kızım, hadi şu işi çözelim." Willow, bir soyunma odası dolusu sporcuyu bir araya toplayabilecek, sorumluluk üstlenen sesini takındı

basın röportajları. "Öncelikle, Monty'ye karşı arkadaşlığın ötesinde hisleriniz var mı?"

"Bilmiyorum. Bunu gerçekten düşünmeme hiç izin vermedim," diye cevap veriyorum sessizce, hâlâ ellerime bakarak. "Belki? Muhtemelen mi? Sanırım yapabilirim."

"Bunu şimdilik evet olarak kabul ediyoruz. Ama bence hızlı hareket etmemekte haklısınız. Monty özel bir adam ve onun da sizin hemen bir şeylere atlamanızı isteyeceğini sanmıyorum. Yani gerçekten, hiçbir şeyin değişmesine gerek yok. Hâlâ arkadaşsınız, sadece artık daha fazlası olup olmadığını keşfetmekte özgür olan arkadaşlırsınız. Sadece..." Sözünü kesiyor, ben de yukarı bakıyorum.

"Sadece ne?"

Willow yıkılmış görünüyor. "Seni seviyorum, sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin. Ama onu ben de önemsiyorum. O yüzden üzgünüm ama bunu söylemek zorundayım, bunun taraf tuttuğum anlamına gelmediğini bil."

Çabucak başımı salladım. "Tamam, ne?"

"Kalbine dikkat et. Hepimiz onun eğlenceli bir adam olduğunu, arkadaş canlısı, dışa dönük ve aptal olmaktan korkmadığını biliyoruz. Ama onda daha fazlası var. Bunu muhtemelen benden daha iyi biliyorsunuz. Onun kalbi de en az sizinki kadar tehlikede, bu yüzden neler olup bittiği konusunda birbirinize karşı gerçekten açık ve dürüst olmalısınız. Kendinize karşı açık ve dürüst olmadıkça bunu yapamazsınız. Bu yüzden önce duygularınızı anlayın, sonra gidip onunla konuşun. Ve belki *de* bu sefer, kafanızla kalbinizi çözene kadar öpüşmeyi erteleyin."

BÖLÜM TH RTEENİ

Lark

On iki saatten kısa bir süre içinde ikinci kez, kendimi Dan'ın dairesinin önünde dikilirken buluyorum ve çok gerginim. Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ve en az üç kez geri indiriyorum. Telefonum cebimde titrediğinde, beni yeterince ürkütüyor ve geri adım atıyorum, yapmak üzere olduğum şeyin endişesinden kurtulduğum için minnettarım.

Mesajı okuyana kadar.

Yakın zamanda gelmeyi düşünüyor musun yoksa gidip biraz kestireyim mi?

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, çünkü kapısı açılıyor ve söz konusu adam orada, kapı çerçevesine yaslanmış duruyor. Kolunu başının üzerine koymuş, Mandalorian tişörtü yukarı kalkmış, kot pantolonunun belinin üstündeki bir deri parçasını ortaya çıkarmıştı. Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor ve tabii ki beni bakarken yakalıyor.

"Hey, Birdie."

"Merhaba," diye fısıldıyorum, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Her nasılsa farklı görünüyor. Belki daha kendinden emin? Ya da belki de Baron hayatımda olmadığı için onu daha farklı görüyorum.

Dan kapının çerçevesini itiyor ve bir adım geri çekilerek başını içeri eğiyor. "Biraz önce pizza sipariş ettim, yemeğe kalacak mısınız?"

Ben düğümlenmişken nasıl bu kadar rahat davranabiliyor, bilmiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bu sabah olanlar hakkında ne hissettiği konusunda kafam daha da karıştı. Beni yakalayıp kapıya dayamasını ve ırzıma geçmesini beklediğimden değil - gerçi bunu yaparsa onu durdurabileceğimden de emin değilim

- ama bu umursamazlık endişe verici.

Tıpkı bu sabah yaptığım gibi yanından geçip gidiyorum, ama bu sefer yanından geçerken elimi tutuyor. Yüzünü ona döndüğümde, yüzündeki çığ ve s a v u n m a s ı z umudu görüyorum.

"Bu sefer yine kaçmayacaksın, değil mi?" diye soruyor sessizce ve ben başımı sallıyorum. Elimi sıkıyor, bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra mutfağa gitmek için elimi bırakıyor. Buzdolabını açıp iki bira çıkardı, kendisi için bir bira ve benim için meyveli bir bira. Üstlerini kıırarak, ısıtılmalı geniş verandasına açılan cam sürgülü kapılara doğru ilerliyor. Peşinden gidiyorum, bu tanıdık hareketlerde biraz rahatlık buluyorum.

Bu verandada birçok kez pizza ve bira içtik. Ama bu sefer her şey değişti.

Bana uzattığı birayı alıyorum ve şezlonglardan birine yerleşiyorum. Diğerini de almasını bekliyorum ama almıyor. Onun yerine birasını benimkiyle aynı masaya koyuyor ve yanıma çömeliyor.

"Bundan sonra ne olursa olsun kaçmayacağına söz verir misin?"

Cevap vermek için ağzımı açtığımda başım zaten bir o yana bir bu yana hareket ediyor, ama bana tek kelime etme fırsatı vermiyor.

Dudakları benimkilere konuyor, ilk başta yumuşak ve çekingen, ama hızla daha sert ve emin oluyor. Bu iffetli bir öpücük, hatta tatlı, ama vücudumda yankılandığını hissediyorum, çok uzun süre sessiz kalmaya zorlanan parçalarımın kilidini açıyor.

Çok erken geri çekiliyor ve benden bir sızlanma kaçıyor. Ama Dan'ın yüzündeki saf memnuniyet ifadesi hayal kırıklığımı yatıştırıyor.

"Bunu yıllardır yapmak istiyordum" diyor, sesi çakıllı ve derinden geliyor.

Doğruldu ve diğer sandalyeye geçip iç çekerek üzerine uzandı. Tek yapabildiğim şok olmuş, meraklı ve biraz da tahrik olmuş bir halde onu izlemek. Ama Dan beni şaşırtarak arkasına yaslanıyor, gözlerini kapatıyor ve gülümseyerek öylece uzanıyor.

"Ne -" Söylemeye başladım ama beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Hayır, konuşacağız Birdie, ama önce tüm bunları sindirmem için bana bir dakika ver."

Kendini beğenmiş ses tonu o kadar neşeli ki, karşılığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sandalyeme geri yerleşerek, kendimi sıcaklığın altında rahatlatıyorum.

veranda ısıtıcı.

Bir eli sırtıma değiyor, parmakları hafifçe srtnyor. Ona bakıyorum ama gözleri hala kapalı ve akşam gökyüzüne gülümsüyor. Ama parmaklarını elimin üzerinde ileri geri gezdirmeye devam ediyor.

Ben buradayım, hareketleri bunu söylüyor gibi. Ben hep buradaydım, seni bekliyordum.

Bir sonraki geçişinde elim uzanıyor ve onunkini tutuyor. Parmaklarımızı ilk kez birbirine geçiriyorum, onunla belki de arkadaştan öte bir şey olarak el ele tutuşuyoruz.

Gözleri irkilerek açılıyor ve bana bakıyor, o küçük gülümsemesi derinleşiyor. "Ee," dedi. "Bu sabah olanlar neydi? şikayet ettiğimden değil, eğer anlaşılmadıysa, ama bana ne anlama geldiğini anlatmanı duymam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Eli benimkini hafifçe sıkıyor. "Beni ptn, Lark."

Bir yudum birayı yutuyorum ve söylemem gereken şeyi dile getirecek cesareti bulmaya çalışıyorum. İhtiyacım varmış gibi hissettiğimden değil, artık değil. Bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğimden oldukça eminim. Ama bu içimdeki küçük korku çekirdeğini tamamen silmiyor. Bu her şeyi değiştirecek mi? İyi yönde mi yoksa kötü yönde mi?

"Evet, ptm. Hemen ardından ortadan kaybolduğum için özür dilerim ama bu sabah buraya seni öpmeyi bekleyerek gelmedim. Bu... Nasıl aıklayacağımı bile bilmiyorum. İçimden bir şey geldi, içgüdüsel ve biraz da dürtüsel bir şey. O anda seni pmem gerektiğini anladım."

Oturuyor ve ayakları yere değecek şekilde dönüyor. Dirseklerini dizlerine dayıyor ve benim boşluğuma doğru eğilerek iki sandalyemiz arasındaki mesafeyi kapatıyor. "Bunu anlayabiliyorum," diyor alçak bir sesle. "Yıllardır bu dürtüyle savaşıyorum."

Dan'ın itirafı içimi ısıttı. Sonunda *beni istediğini* kelimelere döktüğünü duymak.

Elimdeki kehribar rengi bira şişesine bakarak dürüstçe, "Biliyorum biraz dikkatsiz davrandım ama gerçekten nasıl hissettiğin hakkında hiçbir fikrim yoktu," diyorum. Dan'ın buzdolabında sadece benim için sakladığı bira. Tıpkı banyo lavabosunun altında tampon ve kilerinde en sevdiğim meyan kökü markasının olduğunu bildiğim gibi. İlk günden beri bana nasıl hissettiğini küçük yollarla gösteriyordu ve ben bunu özlemiştim. "Sanırım Baron yüzünden at gözlüğü takmıştım. Görünüşe göre ben hariç herkes benim hakkımda ne hissettiğini biliyordu." Biramın etiketini karıştırıyorum ve gerçekten bilmek istediğim tek şeyi sormam gerektiğine karar veriyorum. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Gülüşü hafıf değil, eğlenen bir gülüş de değil. Acı ve pişmanlık dolu ve bundan nefret ediyorum.

"Hadi ama Birdie, ne yapmam gerekiyordu? Benimle tanışmadan çok önce, yıllardır birlikte olduğun adamdan ayrılmanı ve onun yerine benimle çıkmanı mı söyleyecektim? Bunu neden yapayım ki? Mutlu görünüyordun ve ben de seni **m u t l u** eden bir şeyi bozmak istemedim."

Mutlu olmamam dışında. Ama bunu ona söylemedim. Pişmanlığını arttırmanın bir anlamı yok.

"Ama şimdi," diyor, sesi giderek güçleniyor. "şimdi, önümde hiçbir engel yok. Aramıza girecek hiçbir şey yok. Sen beni öptün ve bu gece ben de seni öptüm. Bunun benim için olduğu kadar senin için de bir anlamı var mı?"

Yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor "Öyle. Her şey demek. Ama dürüst olmak zorundayım Dan. Korkuyorum. Sen benim en yakın arkadaşlarımdan birisin ve seni kaybedersem ne yaparım bilmiyorum. Her ne kadar aramızda olanları keşfetmek istesem de, endişelenmekten kendimi alamıyorum. Ya yürümezse? Sadece birlikte çalışmakla kalmıyoruz, aynı zamanda..." Sözümlü kesiyorum. Bu gece söylediğim her şey arasında, söylemek üzere olduğum şey, çıkarması en zor kelimeler olabilir. Sesim fısıltıya dönüşüyor ama kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Kalbimi bu dünyadaki herkesten daha fazla kırabilirsin."

Eli yanağımı okşamak için elimi bırakıyor. O güzel kahverengi gözler doğrudan benimkilere bakıyor ve ben onun ruhunun derinliklerini görebildiğimi hissediyorum. Olduğu her şey çırlıçıplak ortada.

"Lark, sana yemin ederim, eğer bana kalbini verirsen, onu incitecek hiçbir şeyi kasten yapmayacağım. Sen benim için her şeyden daha değerlisin, neredeyse beyzboldan bile." Kıkırdıyor. "Ve işleri bir sonraki seviyeye taşırsak pişman olmamamız için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sadece arkadaşın olmaya hazırdım ve şimdi daha fazlası için bir şans var diye seni kaybetme riskini göze alacak değilim."

Avucuna bir öpücük kondurmak için hafıfçe dönerek eline doğru eğiliyorum. Kendinden emin güvencesi yumuşak bir battaniye gibi, korkularımı yatıştırıyor ve sakinleştiriyor. Kendimi cesur hissederek şezlongumdan kalkıyorum ve onun önünde duruyorum. Bir an için kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor, ta ki ben ona nazık bir gülümseme verene kadar. Farkına varıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bacaklarını açarak oturmam ve göğsüne yaslanmam için yer açıyor.

Kolları yavaşça beni çevrelemek için hareket ediyor. "Bu iyi mi?" diye soruyor, sesi garip bir şekilde kararsız geliyor. Başımı sallıyorum ve elleri vücuduma yerleşiyor.

"Nefes alabilirsin, Dan," diyorum alaycı bir şekilde ve gülerken göğsü altımda hızla yükselip alçalıyor.

"Doğru. Özür dilerim."

Bir dakika boyunca bu şekilde yattık ve ben her hissi katalogladım. Altımdaki sert göğsü, beni tutan kollarının gücü ve omurgamın tabanında giderek sertleşen başka bir şey.

Ben hafifçe kayıyorum, o da homurdanıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kendi kendime gizlice sırıtarak. Baron'la seks yapmayalı çok ama *çok* uzun zaman olmuştu ve hissettiğim kadarıyla Dan'in o kotun altında sakladığı eğlenceli bir ekipmanı var.

"Hayır, öyleyim. Yapamam... Senin yanımdayken bunu kontrol edemiyorum." Ses tonuna utanç karışıyor ve ona bakabilmek için hafifçe dönerek yer değiştiriyorum.

"Sorun değil," diyorum sessizce, ellerini kendi ellerimle kapatarak. "Yani, eğer bir tür tepki vermeseydin sanırım daha çok endişelenirdim." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Ben... bilirsin işte, uzun zaman oldu. Ve şey, vücudu muhtemelen olması gerekenden daha hızlı hareket etmeyi düşünen tek kişi sen değilsin."

Dan acı bir kahkaha atıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Ne oldu? Komik miydi?" "Hayır, hayır." Altımda hareket ediyor ve evet, toparlanıyor. "Sadece, diyorsun ki

Uzun zaman oldu." Uzun, sessiz nefes verişini hissediyor ve duyuyorum. "Ama sana söz verebilirim, benim için daha uzun zaman oldu."

Kafam karıştı, hemen cevap vermedim. "Birkaç ay gibi uzun bir süre mi?" Sonunda kendimi küçümseyerek gülerек soruyorum. "Çünkü kulağa üzücü gelse de, benim için en az o kadar uzun zaman oldu. Baron yatakta pek de hevesli bir adam değildi. Ve *bu* konuda söyleyeceğim son şey bu."

Dan bir ses çıkarıyor, garip bir ses ve bir kez daha ona bakmak için döndüğümde yanakları kızarıyor ve bakışları her yerde geziniyor. Her yere ama bana doğru.

"Dan?"

"Lark, ben... Ben... Şey, ben hiç..." Başı sandalyeye doğru düşer. "Kahretsin."

Beynim anlamakta zorlanıyor ama sonra anlıyor. Şunu mu demek istiyor. "Asla mı?" Fısıldıyorum.

Başını yavaşça ileri geri sallıyor. "Hayır." "Yani sen bir..."

"Ben bakireyim, Birdie."

Bunu sessizce, sakince ve biraz da boyun eğerek söylüyor. Benim üzülmemi mi bekliyor? Kollarından çekiliyorum ve yüzümü tamamen ona dönüyorum.

Böylece yüzünü ellerimin arasına alabiliyorum.

"Dan, bunda yanlış bir şey yok. Hem de hiç. Ve bana söylediğin için onur duydum. Bu konuda bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Tüm vücudu rahatlamış gibi görünüyor ve yüzünde en tatlı küçük gülümseme beliriyor. "Bunu senden duymak gerçekten çok güzel. Ve sana hayatım pahasına güveniyorum, Lark."

"Nedenini sorabilir miyim?" Soruyu tutamayarak söylüyorum.

Dan sadece omuz silkiyor. "Bir sürü nedeni var ama en önemlisi, oraya birlikte gitmek istediğim kimseyi bulamadım."

O uzanıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırana kadar midem bulanmaya başlıyor, o tatlı gülümsemesi daha da büyüyor.

"Seni bulana kadar."

Şok, sıcaklık, beklenti, mutluluk ve anlık şehvet hepsi içimde birleşiyor, ta ki kendimi bir duygu birikintisi gibi hissedene kadar.

Benim. Bu güzel, güçlü, nazik adamın istediği *tek kişi* benim. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

Aranıyo

r.

Arzulan

an.

Neredeyse kıyafetlerimizi çıkarıp kendimi ona vermek istememe yetecek. Ama Dan'ın böyle hissettiğini bilmek ne kadar harika olursa olsun, bunu aceleyle getirmemize izin vermeyeceğim.

Ama kesinlikle... bir iki öpücük daha acele ettirmez mi? İnlediğini duyduğumda öne doğru eğildim.

"Lark, yapamayız."

Donup kaldım. "Ne?"

Yüzündeki acı dolu ifade, beni durdurmasını kabullenmemi kolaylaştıran tek şey. "Az önce, yani *az önce* uzun süreli, ciddi bir ilişkiyi bitirdiniz. Her ne kadar içimde Noel sabahı küçük bir çocuk gibi hoplayıp zıplasam da, bu konuda frene basmam gerekiyor. Birlikte olmak istediğin kişinin ben olduğumdan emin olmanı istiyorum. Çünkü kalbini kırabileceğimi söylüyorsun. Kalbim yıllardır sende ve onu yok edebilecek tek kişi sensin."

O haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum ama haklı. Çok hızlı hareket etmek en kötü fikir olur.

"Tamam, arkadaşlar."

Başını salladı. "Evet, arkadaşlar."

Dudağımı ısııyorum, aklımdan geçenlerin geri kalanını söylemeli miyim emin değilim. Ama bu gece bana Dan'e her şeyden önce dürüstlük borçlu olduğumu gösterdi.

"Kucaklaşan arkadaşlar olabilir miyiz?"

Bu sefer yüzündeki gülümseme o kadar büyük ki, neredeyse ezici. Beni tutuyor, döndürüyor ve tekrar vücuduna yaslıyor. "Tabii ki olabiliriz."

BÖLÜM ON DÖRT

Monty

Vancouver'ın hemen dışında bir şehir parkı olan Burnaby Gölü'nü çevreleyen çakıllı yolda koşarken Rafe, "Şunu bir anlayalım," diye homurdanıyor. "O aptaldan ayrıldı, seni öptü, arkadaştan daha fazlasıyla ilgilendiğini açıkça belirtti ve sen frene mi bastın? Monty, sende çelik gibi taşaklar var."

"Bununla hiçbir ilgisi yok," diyorum öfkeyle. "Bu kadar uzun süre bekledim, biraz daha beklesem ne olur? Onu seviyorum, gerçekten seviyorum. Ve sonunda onunla birlikte olma şansım varsa, yapmak isteyeceğim son şey bunu aceleyle getirmek olur. O dünyayı hak ediyor. Bunu biliyorsun. Ve bunun bir parçası da ona eski sevgilisinin olmadığı bir hayata alışması için zaman tanımam."

Rafe durmak için yavaşlıyor, göğsü eforla kabarıyor. Başını bana doğru sallarken elleri kalçalarına gitti. "Sen milyonda birsin Dan Montgomery. Ciddiyim."

Yüzümün kızarmamasını umarak başımı eğiyorum. O iyi bir arkadaş, saygı duyduğum ve insan olarak sevdiğim biri. Demek istediğim, yakalayıcı ve atıcı ikilisi olarak geçirdiğimiz kadar uzun süreyi bağ kurmadan geçiremezsiniz. O yüzden bunu söylemesi? Çok şey ifade ediyor.

"Sağ ol, ihtiyar. Şimdi, koşuyor muyuz yoksa hafif bir koşuya mı çıkıyoruz?"

Gözleri kısılıyor ve ben sırtıyorum. Ben de varım. Elbette, aniden hızlandı, beni geçti ve "Görüşürüz, enayi" diye bağırdı.

koşarak uzaklaşıyor. Başımı sallıyorum, birkaç saniyeliğine beni yakaladığını düşünmesine izin vermekten memnunum.

Ama çok ilerlemesine izin veremem. Hızımı artırarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Rafe bir yılı aşkın süredir Tridents için oynamıyor ve belli bir kondisyon seviyesini koruduğunu bilsem de, hala aktif olarak oynayan bizlerin yanında hiçbir şeyi yok.

Birkaç dakika içinde yanına yanaşıyorum ve ona bir kez daha geniş bir sırtı atıyorum.

"O da neydi baba?"

Homurdanıyor ve ona ayak uydurmak için sınırlarını zorladığını söyleyebilirim. Yaşlı adama acıyarak hızımı azaltıyorum, böylece daha rahat, yan yana koşuyoruz.

"Emekli olduğumda dört gözle bekleyeceğim şey bu mu? Şeytan kovalıyormuş gibi koşan adama ne oldu?"

Rafe, "Günde birden fazla antrenman yapmayı biraya, uyumaya ve iyi bir kadına değiştirdi," diye karşılık veriyor.

İstese de istemese de sözleri hedefi vurdu. Rafe'in seçimine derin saygı duyuyorum. Birkaç yıl önce, uzun zaman önce sevdiği bir kadından bir çocuğu olduğunu öğrendi. Yeniden bir araya geldiler, barıştılar ve o da ailesiyle vakit geçirmek için emekli olmayı seçti.

Bir gün ben de onun yerinde olmak istiyorum. Mutlu, aşık, ailesiyle çevrili ve kariyeri için yıllarca fedakârlık yaptıktan sonra iyi bir hayat yaşıyor.

Ama şu anda değil. Emekliliğe yakın değilim. Aksine, birçok nedenden ötürü kariyerim benim bir numaralı odağım. Takımımın bir gün şampiyon olduğunu görmek için duyduğum köklü arzudan bahsetmiyorum, bu büyük bir arzu olsa bile. Sadece tüm enerjimi ve çabamı olabileceğim en iyi oyuncu olmaya harcayarak ulaşabileceğim hedeflerim var.

Bu da Lark ile bir ilişki olasılığının yanında rahatsız edici bir düşünce.

İkisini bir arada yürütüp yürütemeyeceğimi düşünme zahmetine hiç girmedim. Bu asla olmayacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden bunu düşünmeme izin vermedim.

Şimdi hariç mi? Bu çok gerçek bir olasılık. Ve bunaltıcı.

"Oynamaya devam etmek isteseydin Imogen ve Taylor'la olan ilişkinin yanı sıra kariyerinle de başa çıkabilir miydin sence?" Gölün etrafındaki on kilometrelik döngünün sonuna yaklaşırken hızımızı yavaşlatırken ağzımdan kaçırıyorum.

Rafe'in kafası bir an için bana doğru dönüyor, sonra tekrar ileriye bakıyor. "Yani zaten yaşlanmamış ve kariyerimin sonuna gelmemiş olsaydım mı demek istiyorsun?"

"Evet. Mesela, top oynayacağın birkaç güzel yılın kaldığını bilseydin, bunu bir ilişkiyle dengelemenin mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Birçok erkek yapar."

Aklım geçen sezona gidiyor, dış saha oyuncularımızdan biri deplasmanda oynadığımız bir maç sırasında karısının boşanmak istediğini öğrenmişti. "Evet, bir sürü erkeğin ilişkisi dağılıyor."

"Eğer bir ilişkiye bitebileceğini düşünerek giriyorsanız, sıçtınız demektir."

O haklı ve ben bardağın boş tarafını gören biri değilim. Hiç olmadım. Ama gerçekçi olmaya çalışıyorum. Lark'a olan hislerimin çok büyük olduğunu ve kolayca her şeyi tüketebileceğini biliyorum. Hayatımı onsuz düşünemiyorum ve dürüst olmak gerekirse, eğer benimle gerçekten arkadaştan öte bir şey olmak istiyorsa ondan uzak durmamın imkanı yok.

Bu da ne olursa olsun dengeyi sağlamanın bir yolunu bulacağım anlamına geliyor. Beyzbol ve kariyer hedeflerim bir numara olabilir, ancak Lark her zaman iki numara için aileme bağlı olmuştur. Ve eğer hepsine sahip olma şansım varsa?

Oyun başladı.

Koşudan sonra daireme döndüğümde duş aldım, üstümü değiştirdim ve bir protein shake içtim. Annemden gelen bir aramayı kaçırdım, bu yüzden kanepeme oturduktan sonra onu geri aramak için numaralarını açtım.

"Selam, tatlım." Annemin sesi beni gülümsetiyor.

"Selam anne, seni kaçırdığım için özür dilerim. Rafe ve ben koşuya çıkmıştık."

"Öyle olabileceğini düşündüm. Bekle, çayımı bitireyim." Telefon takırdıyor ve onu tezgâhın üzerine koyduğunu anlıyorum. Boğuk seslerin geldiğini duyabiliyorum ve zihnimde, annemin acilen yenilenmesi gereken mutfaklarında koşuşturduğunu, sütü ve şekeri çıkardığını ve tercih ettiği porselen fincanlarda çayını hazırladığını hayal ediyorum.

Tridents ile ilk sözleşmemi imzaladığımdan beri ailemi tadilat masraflarını karşılamama izin vermeleri için ikna etmeye çalıştım, ancak paramı kötü günler için saklamamı söyleyerek hep reddettiler.

Burası Vancouver. Her zaman yağmur yağar.

Onlara bakmanın benim için yaptıkları her şey için teşekkür etmenin en iyi yolu olduğunu onlara nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Önyargılı olabilirim ama yemin ederim, Howard ve Edith Montgomery tüm gezegendeki en iyi ebeveynler. Ve ziyarete gittiğimde fiziksel emek dışında herhangi bir yardımı reddettikleri için de en sinir bozucuları.

Bu bile biraz ikna gerektiriyor.

"Tamam, şimdi buradayım. Nasılsın?" Annemin sesi geri döndü. "Güzel. Ağırdan alıyorum, biraz daha sakın günlerin tadını çıkarıyorum," diye karşılık veriyorum,

koltuk minderlerine yaslandı. "Babam nasıl? Fiziksel muayenesini yaptırdın mı?"

Annem gülüyor. "Daniel, babanı tanıyorsun. Böyle şeyler için ona zaman ayırmak neredeyse imkansızdır. Ama evet, randevuyu aldım ve o sabaha kadar ona söylemedim, bu yüzden iptal etmek için çok geçti. Doktora göründü ve temiz raporu aldı."

Bu rahatlatıcı bir şey. Yaşlı ebeveynlere sahip olmanın en büyük dezavantajı, sağlıklarının kötüye gittiğinin ve hızla ölüme yaklaştıklarının farkında olmaktır. Bu hepimizin yüzleşmesi gereken bir yaşam gerçeği ve yaşlanmak bir ayrıcalık. Ancak ebeveynlerimin yaşlanmasını izlemek son yıllarda giderek daha zor hale geldi.

"Doktor onu mağazada yavaşlaması için ikna etti mi?" Annem homurdanıyor. "Tabii ki ikna etmedi."

O göremese de başım yavaşça ileri geri hareket ediyor. Burnumun kemerini sıkıyorum ve atışımı yapmaya karar veriyorum. "Daha fazla personel işe almanızın maliyetini karşılamana yardımcı olacağımı biliyorsunuz. Hatta bir müdür. İş yükünün bir kısmını alacak herhangi bir şey."

"Ve biliyorsun ki baban ve ben o noktaya geldiğimizde konuşacağız." Ses tonu sert ve tartışmaya yer bırakmıyor.

O noktanın asla gelmeyeceğinden şüphe etsem bile.

"Tamam. Başka yeni ne var?" diye sordum. Onu zorlayarak elde edilecek bir şey yok, bu da konu değiştirmenin en iyi seçenek olduğu anlamına geliyor.

"Sana Linda'dan duyduğum bir şeyi anlatabilirim..."

Yarım saat sonra telefonu kapattım, hafta içinde akşam yemeği için tekrar geleceğime söz verdikten sonra. Lark'ı da yanımda getireceğimi söylediğimde sesindeki merakı duyabiliyordum. Birkaç kez karşılaşmışlardı ama onu çocukluk evime hiç getirmemiştim.

Birkaç dakika sonra menajerimden gelen bir aramayla titremeye başlayınca hemen telefona geri döndüm. Rafe'in de menajeriydi ve iyi bir adamdı. Tam bir köpekbalığı, ama oyuncularını önemseyen biri.

"Hey, Rocky," diyorum mutfağa girip bir bardağa su doldururken. "Ne sallanıyor?"

"Monty, adamım, nasıl gidiyor? Kondisyona ayak uydurabiliyor musun?" Rocky selamlaşmak için söylüyor. Onunla her zaman önce iş konuşuruz ama biraz eğlenmekten de kendimi alamıyorum.

"Biliyorsun, kışımın sarkmasına izin veremem yoksa büyük paralar kazanamam. Kim harika bir poposu olmayan bir yakalayıcı ister ki?"

Homurdanıyor, ki bu tam da istediğim yanıtı. "Doğru, senin kışın hakkında konuşmak istemiyorum Monty. Ama formunu koruduğunu bilmek güzel. Gelecek sezonu konuşalım. Bu kontratın sonuncusu, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Evet, bu da baskının yüz katına çıktığı anlamına geliyor.

Ama bunu Rocky'ye söylemedim. "Tabii ki. Her zaman oynadığım gibi oynayacağım anlamına geliyor. Yüzümde bir gülümseme ve gözüm topun üzerinde."

"İşte benim oğlum. Tamam, hâlâ Vancouver'da kalmak istiyor musun? Bunun için mi çalışıyoruz? Çünkü bir yılın kalmış olsa da Arizona'nın seni istediğine dair bazı söylentiler var."

"Hayır." Cevabım hızlı ve kesin. "Hiçbir yere gitmiyorum, Rocky. Vancouver ya da hiçbir şey. Ve hiçbir şey olmasa iyi olur."

"Duydum, yüksek sesle ve net. Sadece bunun hâlâ senin fikrin olduğundan emin olmak istedim. Çünkü sana büyük paralar teklif edebilirler."

"Vancouver'dan büyük paralar istiyorum. Burası benim evim ve başka bir yerde oynamak istemiyorum."

"O zaman gerçekten her şeyini ortaya koymalısın. Kalenin arkasında lanet bir duvar ol. Onlara piyasadaki en iyi yakalayıcı olduğunu ve onlardan istediğin her kuruşa degeceğini göster."

"Plan bu," diyorum, su bardağını o kadar sıkı sıkıttığımı fark ediyorum ki elim titremeye başlıyor. Yumruğumu birkaç kez açıp kapatarak bardağı yere bırakıyorum. "Ben sahada işimi yapacağım; sen de yönetim kurulu odasında işini yap."

"Anlaştık. Şimdi, sponsorlukları konuşalım."

BÖLÜM F ON BEŞİ

Lark

Önümüzdeki hafta boyunca iki şey olacak. Kış Vancouver'a tamamen yerleşiyor, dondurucu soğukta yağmur ve rüzgar getiriyor ama tabii ki kar yok. Ve Dan bilinçsizce beni çıldırtmayı hayattaki misyonu haline getirmiş gibi görünüyor. Çılgınca azdırmayı yani.

İtirafını düşünürsek, bu çok komik. Bu beni hala şaşırtıyor. Seksi bir profesyonel beyzbol oyuncusu yirmili yaşlarının sonunda nasıl hala bakire olabilir? Sanırım tek boynuzlu at gibi. Seks yapmama nedeninin daha fazlası olması gerektiğini biliyorum ve bir gün bana anlatacağını umuyorum. Ama şimdilik, sırrını açtığı kişi olduğum için kendimi özel hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

Ama aynı zamanda bunu bilmek bazı gerginlikleri de beraberinde getiriyor. Şu anda bildiklerimi bilerek ve hissettiklerimi hissederek gerçekten sadece arkadaşı gibi davranabilir miyim?

Ama dışarıdan bakıldığında, en azından, hiçbir şey o kadar da farklı görünmüyor. Hâlâ sabah koşuları için buluşuyor, birlikte yemek yiyor, en sevdiğimiz *Star Wars* filmlerini - elbette orijinal olanları - izliyor ve her şey hakkında konuşuyoruz.

İkimizin arasında olanlar hariç her şey. O konu yasak.

Ve görünüşte normal etkileşimlere rağmen, yüzeyin hemen altında yatan bir beklenti ipliği vardı. B u n l a r ı n hepsi benim kafamda mı yoksa Dan de fark ediyor mu bilmiyorum ama sanki sürekli bir düşük

Vücudumdaki statik elektrik yoğunluğu. Elini elime değdirdiğinde ya da bana aniden çok daha fazla şey ifade eden o aptal gülümsemesini verdiğinde, her hücre vızıldıyormuş, normalden daha canlıymış gibi hissettiriyor.

Ya da bu geceki gibi, her hareketimi hissediyor gibi görüldüğünde.

"Susadım, bir şey ister misin?" Ben yer değiştirmeye başlar başlamaz koltuktan fırlıyor. Ayağa kalkıp su almaya gideceğimi nereden biliyordu?

Ona göz kırpıyorum. "Tabii, biraz su harika olur."

Aceleyle mutfağıma giriyor ve iki bardak indirdiğini ve musluğun aktığını duyuyorum. Atıştırmalık bir şeyler getirmesini istemek için ağzımı açmışım ki başka bir dolabın açıldığını duydum. Başımı çevirip baktığımda, tam da isteyeceğim mısır cipsi paketini çıkarıyordu.

Nasıl? Yapar. O. biliyor?

Elinde bir paket cips, kolunun altına sıkıştırdığı bir kavanoz salsa ve iki bardak suyla kanepeye döndüğünde, yanıma yerleşmeden önce her şeyi bırakıyor.

"Cips ve salsa mı?" Sorumun bir bağlamı olmadığını geç de olsa fark ederek soruyorum. Ama Dan sadece omuz silkiyor, salsa kavanozunun kapağını açıyor ve bana uzatmadan önce bir cipsi içine batırıyor.

Öne eğilip ağzıma atmasına izin veriyorum, dudaklarım parmaklarına hafifçe dokunduğunda gözlerinin minicik bir şekilde kararmasının tadını çıkarıyorum.

"Gece geç saatlerde atıştırmak için her zaman cips ve salsa istersiniz. O ya da meyan kökü." Gözlerimin yuvalarından fırladığına eminim. Dönüp bana nazik bir gülümseme veriyor, normalde olduğu şapşal, eğlenceyi seven adamla o kadar zıt ki. Bu gülümseme, onun bu versiyonu, daha yumuşak, daha savunmasız. Ve biliyorum,

Şüphesiz, ben bunu görebilen şanslı azınlıktan biriyim.

"Sanırım beni herkesten daha iyi tanıyorsun," diyorum fısıltıyla, elimi kanepenin üzerinden uzatıp onunkini almak için. Parmaklarını parmaklarımın arasında kavrarken gözlerim aşağıya kayıyor ve onun sabit sıcaklığını hissediyorum. "Ve sonunda bunu fark ettiğim için gerçekten mutluyum."

Dan hafifçe çekiştiriyor ve diğer kolunu kaldırarak beni içeri çağırıyor. Mutlu bir iç çekişle onun yanına sokuluyorum. Dudakları başımın tepesine konuyor ve hafifçe bastırarak öptüğünü hissediyorum.

Daha ileri gitmeyeceğini bilsem de, biri tarafından şefkatle kucaklanmak çok iyi hissettiriyor. Baron'un bana en son ne zaman böyle sarıldığını hatırlamaya çalışıyorum ama gerçekten hatırlayamıyorum.

Bir noktada, Dan'in kollarında o kadar rahat ve güvendedeyim ki, sanırım dalıp gidiyorum. Çünkü gözlerim fal taşı gibi açıldığında, beni havaya kaldırıp göğsüne bastırıyor.

"Özür dilerim, uyuyakalmışım," diye mırıldanıyorum, beni taşımasına itiraz etmemeye ve bu seferlik tadını çıkarmaya karar veriyorum. Alçak sesle kıkırdamasının göğsünde yankılandığını hissediyorum ve dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Beni yatağıma yatırıyor ve battaniyeyi çeneme kadar çekiyor. "İyi geceler, Birdie. Ben kapıyı kilitleyeyim."

Elim dışarı fırlayıp bileğine dolandığında ne önerdiğimi düşünmek için durmuyorum. "Kalmak mı?" Bu tek kelime loş sessizliğin içine düşüyor. Dan cevap vermeden önce sadece keskin bir nefes alışla bozuluyor.

"Emin misin?"

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Hiçbir şey olmayacağını biliyorum. Ona güveniyorum. Özellikle de hiç seks yapmadığını bildiğim için. Hatta bir gün onun ilki olma fikri beni gizliden gizliye heyecanlandırıyor. Ama bu gece değil.

"Evet, öyleyim. Eğer istersen. Sarılan arkadaşlar, değil mi?" Biraz hafiflik katmaya çalışarak şaka yapıyorum.

Kıkırdadığını duyduğumda işe yarıyor. "Tamam. Gidip dişlerimi fırçalayacağım."

Banyoya doğru ilerliyor ve ben de battaniyeyi atıp ona katılıyorum, son zamanlardaki yorgunluğum azalıyor. Dan beni arkasında görünce kaşlarını çatarak dönüyor.

"Seni yatağa taşımamın ne anlamı vardı?"

Sırıtiyorum ve banyo lavabomda yanına yaklaşıp çekmeceyi açarak ona yeni bir diş fırçası uzatıyorum. "Çok tatlı ve çok centilmenceydi. Ama eğer yatıya kalacaksak, seni salsa nefesiyle zehirlemek istemem."

Bakışını kırmak için kalçasına benimkiyle vuruyorum ve homurdanarak öne dönüyor. Dişlerimizi fırçalama hareketlerini yapıyoruz, sonra beni yalnız bırakmak için dışarı çıkıyor ve ben de aynısını yapıyorum. O içerideyken ben de çabucak çok basit bir pijama şortu ve tişört giyiyorum.

Banyonun kapısı açılıyor ve Dan dışarı çıkıyor, bakışları yatağın kenarında durduğum yerde vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"O benim gömleğim."

Aşağıya bakıyorum ve beni bardan eve götürdüğü gece bana verdiği elbisenin bu olduğunu fark ediyorum. Etek ucuyla oynuyorum ve ona bakıyorum. "Evet. Geri mi istiyorsun?"

Başı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Sende kalsın. Sana daha çok yakışıyor."

Başka bir saf arzu dalgası üzerime çökerken kalçalarım birbirine kenetleniyor. Bu tatlı adama daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

Boğazını temizliyor ve diğer tarafa geçiyor. "Pantolonumu çıkarmamın sakıncası var mı?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Evet, benim için sorun yok. İyiden de öte. Telaşlıyım, her yerim sıcak ve aniden daha büyük bir yatağım olmasını diledim.

Hayır, daha küçük bir tane.

Gah. Belki de bu bir hataydı. Bilinçsiz benliğime ellerini ondan uzak tutması için güvendiğimden emin değilim.

Özellikle de tişörtünü çıkarıp kot pantolonunu indirdiğinde, üzerinde lacivert bir boxer'dan başka bir şey kalmadığında...

"Bunlar sosisli köpek mi?" Kıkırdayarak ağzımdan geçiriyorum. Dan aşağıya bakıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor ve muzip bir sırıtışla omuzlarını silkiyor.

"Sosis severim."

Kaba bir homurtu duyuyorum. "Tamam o zaman."

Dan battaniyeyi sıyrıyor ve kollarını başının arkasında kavuşturarak yatağıma giriyor. Bana bakıyor ve şu anda sergilenen lezzetli üst bedenine baktığımı fark ediyor.

Şaşkınlıkla yanaklarının kızardığını görüyorum. Gözlerimi hızla kaçırıp yatağa giriyorum ve lambayı kapatıyorum.

İçeri giren tek ışık dışarıdaki sokaktan geliyor. Ama karanlığa rağmen onu kendime yakın *hissede biliyorum*. Aramızda neredeyse hiç boşluk ve hatta daha az giysi olduğunu bilmek beni geriyor, ama iyi anlamda.

"Daha önce hiç kimseyle aynı yatağı paylaşmadım," diyor sessizce ve ben de başımı elime dayayarak yan dönüyorum.

"Horlamadığın sürece sorun yok," diyorum gülümseyerek. Dan homurdanıyor ve yüzünü bana dönmek için yan yatıyor.

"Ben horlamam."

"Hiç kimseyle yatmadıysan nereden biliyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Otel odalarını takım arkadaşlarımla paylaştım ve hiç kimse şikayet etmedi."

Kibirli ses tonuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Güzel. İyi geceler." Onun yakışıklı, fazlasıyla baştan çıkarıcı yüzünü öpmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce arkamı dönüyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, oldukça hızlı bir şekilde uykuya dalmayı başarıyorum. Farkına vardığım bir sonraki şey, hava hala karanlıkken üzerime çöken ağır bir yük ile uyanmak oluyor. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve neler olduğunu anlamam yine de bir saniye sürüyor.

Daha önce olduğum yerdeyim, yan yatmışım, yatağın kenarındayım.

Ama Dan artık yatağın kendi tarafında değil.

Kesinlikle değil.

Sert vücudu benimkine sarılmış, çıplak göğsü sırtıma bastırılmış, kolu beni sıkıca tutuyor ve başı saçlarıma gömülmüş.

Uyku beni tekrar altına çekiyor. Ama uyku beni ele geçirmeden önce, elini dikkatlice dudaklarıma götürüyorum ve göğsümdeki yerine geri koymadan önce parmak eklemlerini öpüyorum.

Sarılan arkadaşlar harika bir şey.

BÖLÜM S iTEENİ

Monty

"Yemin ederim ıslık çalmayı kesmezsen o lanet ağzını bantlayacağım."

Dudaklarımı Mav'a doğru büküyorum ve bir trıl sesi çıkarıyorum. "Beni seviyorsun Maverick King ve bunu biliyorsun. Sadie'ye söyle, biraz daha neşelenmen için sana yardım etsin. O kocaman, güzel gülümsemeni görelim."

Takım arkadaşım sırtıyor. Ama bu onun normal yüzü, bu yüzden alınmıyorum. Omzuna bir tokat atarak yanından geçiyorum ve atış makinesinin önünde yerimi alıyorum. Makineyi yöneten Sin'e başımla selam veriyorum ve ilk top bana doğru uçuyor.

ÇATLAK.

"İşte böyle yaparsınız çocuklar!" Ötüyorum, tekrar duruşumu almadan önce sopamı havada çeviriyorum. Başka bir top bana doğru geliyor ve ben de sallıyorum.

ÇATLAK.

"Evet, bebeğim." Ne kadar aptal görüldüğümü umursamayacak kadar hayatla iç içe olduğum için kıcımı biraz oynatıyorum. "Güzel bir yüze ve güzel bir popoya sahip olmaktan daha fazlası."

"Monty olduğunu biliyorum ama sence de bugün biraz *fazla* değil mi?" Ben Wilson kafesin dışından mırıldanıyor.

Bir atış daha yapmadan hemen önce Maverick'in homurtularını duyuyorum.

"Woo!"

İzleyin ve öğrenin."

Darling onun yanından, "Belki de birileriyle yatıyordur," diye alay ediyor ve lanet olsun ki onun bu yorumu bir sonraki atışı kaçırmama neden oluyor. "Oh, kahretsin! Sevişiyor!"

Dönüp takım arkadaşlarıma ters ters bakıyorum. "Lütfen susar mısınız? Odaklanmaya çalışıyorum."

"Ve senin lanet ıslığın geri kalanımızın bunu yapmasını engelliyordu. Adil olan adildir Monty." Maverick sırtarak kollarını göğsünde kavuşturur.

Makineyle turumu bitirip kafesten çıkıyorum ve sırayla her birine kaşlarımı çatıyorum. "Sırf bunun için, bir dahaki sefere *şarkı söyleyeceğim*. Herhangi bir isteğiniz var mı?"

Darling, elinde tuttuğunu bile fark etmediğim bir topu alıp bana doğru savuruyor ve sadece ince bilenmiş yakalayıcı reflekslerim sayesinde top kafama çarpıyor. Onun yerine çıplak elime battı.

Mesele şu ki, onların alayları? Beni etkilemiyor. Hem de hiç. Çünkü şu anda hiçbir şey bana dokunamaz. Hayallerimin kızı elimin altında. Ve yarın, onu ailemin evine götüreceğim. Birkaç kez tanışmışlardı, ama sadece kısa bir süre ve sadece profesyonel durumlarda. Şimdi, onu benim bir şeyim olarak tanıtacağım.

Belki de önce bunun ne olduğunu bulmalıyım. Arkadaş mı? Neredeyse kız arkadaş mı?

Müstakbel eşin mi?

Yukarıdakilerin hepsi mi?

Evet, dünyanın tepesindeyim ve Lark'la birlikte yolumuzu buldukça daha da iyi olacak.

Çocuklarla antrenmanımızı tamamlayıp öğle yemeği için stadyumun yanındaki lokantaya gidiyoruz. Ellili yıllardan kalma lokantanın kapısını iterek açmak, en sevdiğiniz eşofmanınızı giymek gibi. Rahat ve konforlu. Vinil kabinler takımımızın renklerine uygun olarak parlak deniz mavisi renginde, her zaman eski müzikler çalıyor ve sahibi Maura biz orada yemek yerken kimsenin bizi rahatsız etmemesini sağlıyor.

"Hey çocuklar, her zamankinden ister misiniz?" diyor söz konusu kadın, elinde bir tepsi suyla koşuştururken.

"Sen bir meleksin Maura, teşekkür ederim." Ona en güzel gülümsememi veriyorum. "O hamburger ve salatayla birlikte tabağıma biraz patates kızartması düşseydi, kızmazdım."

"Tamamdır, tatlım."

Diğerleri siparişlerini onaylıyor ve o da mutfağa gidiyor. "Tamam, odadaki fil hakkında konuşmayacak mıyız?" Günah öne doğru eğilir ve kollarını önündeki masanın üzerinde kavuşturur.

Mav gözlerini devirirken Darling bir kahkaha atar.

"Ne fili?" Aptalca sordum.

"Sen ve Lark," diyor Sin, bakışları diğer iki adam arasında gidip geliyor.

"Willow bilmem kimden ayrıldığını söyledi, o yüzden..."

"Kahretsin, haklı mıymışım? Sen de mi alacaksın? Hem de Lark'la?" Darling gözlerini kocaman açarak öne doğru oturur. "Evet, kardeşim! Bir de şaka yaptığımı düşün."

Başım bir ileri bir geri savruluyor. "Hayır çocuklar, durun. Lark'la yatmayacağım."

"Neden olmasın?" Mav havlıyor. "Sen ona aşıksın." "Aynen öyle!" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. Bu adamlar bilmiyor

sırrım ve kesinlikle şimdi burada ağzımdan baklayı çıkaracak değilim. Ama bir şekilde kendimi açıklamam gerektiğini biliyorum. "Ona değer veriyorum -" Mav homurdanıyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. "Tamam, onu seviyorum. Bu yüzden de acele etmek istemiyorum. O adamla yıllarca beraberdi. Ve ilişkisini daha yeni bitirdi. Hazır olmadan onu aceleye getirmek nasıl bir pislik olur?"

Darling koluma vurarak, "Şu haline bak, centilmen gibi davranıyorsun," diye takılıyor. "Seninle gurur duyuyorum, Monty."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne için? İyi bir insan olmanın ve bir kadına saygı duymanın asgarisini yaptığım için mi?"

"Haklısın." Başını bana doğru eğdi. "Hepimiz seni destekliyoruz. Umarım Lark'ımız ışığı görür ve yakında seni bu ıstıraptan kurtarır."

Yemeğimizin gelmesiyle kurtuluyorum ve hepimiz yemeklerimizi yerken sohbet de kesiliyor. Spor salonunda ve vuruş kafeslerinde kışımızı yırtarcasına çalışan profesyonel sporcular olduğumuz için hızlıca hallediyoruz. Sonra herkes kendi yoluna gidiyor. Ama bu kadar kolay kurtulamayacağımı bilmeliydim.

Stadyumun otoparkında Sin beni kamyonetime kadar takip etti.

"Lark'ı sorarak haddimi aştıysam özür dilerim."

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Hayır, sorun değil. Herkes Lark hakkında ne hissettiğini biliyor. Görünüşe göre Lark dışında herkes."

Gözleri büyür. "Bilmiyor mu?"

"Artık biliyor," diye hemen açıklıyorum, sonra yanaklarımın kızarmaya başladığını hissediyorum. "Biz, ahh, biz bunun hakkında konuştuk."

Sin'in kaşları kalkarken bir gülümseme beliriyor. "Gerçekten mi? Bunun hakkında konuştunuz mu?"

Kamyonetimin kilidini açtım ve kapıyı açtım. "Evet, konuştuk. Konuştuk.

Tamam, gitmem gerek.

Güle güle."

Arabaya biniyorum, kapıyı kapatıyorum ve camdan dışarı bakmadan motoru çalıştırıyorum. Sonunda başımı kaldırdığımda, neyse ki Sin uzaklaşıyordu. Ucuz atlattım.

Şimdi, annem beni utandırmadan yarını atlatmak.

"Ciddi misin?" Oturma odasına girdiğimde annemle Lark'ı eski bir fotoğraf albümünü karıştırırken görünce inliyorum. "Bebek resimleri mi? Anne, hadi ama." Sesim hafif bir sızlanmaya dönüşüyor ama bu tam da korktuğum şeydi.

Mesele annemle Lark'ın çok iyi anlaşıyor olması değil. Bunu bekliyordum, annem harika biri ve Lark da öyle. Birbirlerini sevecekleri belliydi. Ama çıplak banyo fotoğraflarından bir süre daha kaçınmaya çalışıyordum.

Az önce bitirdiğim kahve fincanlarını bırakıp Lark'ın yanına oturuyorum ve utanç sürecinde tam olarak nerede olduklarını görmek için eğiliyorum.

"Oh harika. Birinci sınıf piyesinde ayçiçeği olarak parladığım an."

Lark kıkırdıyor. "Çok sevimli bir ayçiçeğiydin."

"Sekiz yaşına bastığı yıl *Star Wars* günü için hazırladığı kostümü görene kadar bekleyin. Wookiee olmak istiyordu! Kahverengi bir kazağın üzerine sahte kürk yapıştırmak için saatlerimi harcadım."

Başka bir iniltiyle kanepeye doğru yığılıyorum. Ama Lark'ın eli kalçama konuyor, hafifçe sıkıyor ve bakışlarım ona yöneliyor.

"Chewie en iyi karakterdi, bu yüzden onun kararını destekliyorum."

Lanet olsun, o benim için mükemmel.

Annem görmesin diye elim bir saniyeliğine onunkini kapatıyor. Bebek fotoğrafları bir şeydir. Karışan anneler başka bir şeydir. Ve bildiğim kadarıyla Lark, Baron'un annesiyle bunu bir ömür boyu yaşayacak kadar yaşadı.

İkisinin sohbetini bir süre daha dinliyorum, burada onun yanında olmaktan memnunum. Bu hem tanıdık hem de çok farklı. Çünkü artık bacağı bacağıma değdiğinde geri çekilmeme gerek kalmıyor. Ve bana gülümsediğinde, bunun bir anlamı olduğuna kendimi inandırabiliyorum. Annemle birlikte çocukluğuma ait çılgın bir fotoğrafa güldüklerinde, onun gerçekten benim olduğu bir geleceği hayal edebiliyorum.

Sonunda fotoğraflara bakmaya ara veriyorlar ve annem Lark'a yorgan odasını, yani benim eski yatak odamı gösteriyor. Bir süre yoklar ama annem yorgan yapma konusunda bir dahi olduğu için endişelenmiyorum. Onun yerine babamı kontrol etmek için alt kattaki dükkâna iniyorum.

Bir müşterinin hesabını kapattı ve ben de saate bakıp kapanış saatinin geldiğini gördüm. "Dükkânı kapatırken yardım ister misin?" Dışarıdan tabelaları almak için ön tarafa doğru ilerlerken soruyorum.

"Elbette evlat, teşekkürler."

Bir süre rahat bir sessizlik içinde çalıştık, kilitleme adımlarından geçtik. Ancak işimiz bittiğinde ve akşam yemeği için yukarı çıktığımızda onun irkildiğini görüyorum.

"İyi misin, ihtiyar?" diye sordum.

"İyi, iyi. Sadece siyatık," diye umursamazca cevap veriyor ve her zamanki gibi olayları küçümsediğini biliyorum.

Çenemi kapalı tutuyorum. Şimdi zorlamanın zamanı değil. Ama yakında bir gün, ailemi oturtup onlara yardım etmeme izin vermeleri gerektiğini söyleyeceğim.

Belki bir sonraki sözleşmemi güvence altına aldığımnda, onlarla ilgilenebileceğimi ve kendi geleceğimi güvence altına alabileceğimi görürler. Ve kim bilir. Belki o zamana kadar Lark onları ikna etmek için yanımda olur.

Bir erkek her zaman hayal kurabilir.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Lark

Profesyonel sporcularla, özellikle de *erkek* profesyonel sporcularla çalışmanın en önemli yanı, çıplak ya da neredeyse çıplak erkek formunu görmeyi çok çabuk kabullenmeniz gerektiğidir.

İşteki ilk günümünden bahsediyorum, amirim beni stadyumda gezdirirken soyunma odasına girdim ve dört oyuncuyu çeşitli aşamalarda soyunmuş, duştan çıkmış, birbirleriyle gülüşüp şakalaşırken buldum.

Umursamıyorlar, neden umursasınlar ki? Vücutları ince işlenmiş makinelerdir. Ve onlar için eğitim personeli, işleri bu makinelerin en iyi durumda çalışmasını sağlamak olan tıp uzmanlarıdır.

İlk şaşkınlığımı atlattıktan sonra, evet, çıplak popoları görecektim - ve daha fazlası - işimde bunun beni rahatsız etmesine izin vermedim. Kalça kaslarına kramp girdiğinde ya da sakatlandığında o çıplak popoları birden fazla kez tedavi etmek zorunda kaldım.

Ayrıca, bir ilişkim vardı, bu yüzden başka bir erkeğin vücuduna bakmak yanlış geliyordu.

İşimde kesinlikle profesyonel bir yaklaşım sergiledim.

Ancak yine de, asla bir kadın olarak görülmemenin, sadece personel olarak ya da daha kötüsü erkeklerden biri olarak görülmenin biraz acı verdiği anlar var.

"Günaydın Lark," diyor Rhett Darlington, beline sardığı bir havlu ve boynuna doladığı bir başka havluyla duştan kasıla kasıla çıkarken.

"Nasıl gidiyor? Benim için mi geldin?"

Takımın ona Darling lakabını takmasının bir nedeni var. Yardım edemediğini ama kibar olduğunu, çünkü annesinin onu doğru yetiştirdiğini söylüyor. Bir de karşılaştığı her kadına "sevgilim" deme alışkanlığı var. Ama nedense benimle konuşurken o meşhur çapkın güneyli çocuk cazibesinden eser yok. Sadece arkadaşça, kibar tavırlar.

Dolabına dönüp bir çift iç çamaşırı giydiğinde gözlerimi kaçırarak başımı sallıyorum. En azından havluyu bırakmadan önce bunu yapıyor. "Evet. Yıllık değerlendirme zamanı geldi."

Her offseason'da aktif oyuncu kadromuzu gözden geçiriyor ve onları tam bir değerlendirmeden geçiriyoruz. Sadece kondisyon açısından değil, genel fiziksel ve zihinsel sağlık açısından da. Bu, takım sahibi Mike Cartwright'ın yıllar önce başlattığı ve oyuncularını sadece sezon boyunca değil, her zaman önemseydiğini açıkça ortaya koyan bir şey. Ve sadece oyuncu olarak değil, insan olarak da.

Benim işim onları fitness değerlendirmesinin bir kısmından geçirmek. Oldukça basit, spor salonunda bir saat boyunca vücutlarına kalp atış hızlarını, oksijenlenmelerini ve diğer birkaç şeyi ölçmek için bazı sensörler takılıyor. Değerlendirmeleri, çocukların programlarına ve sezon dışı planlarına göre yayıyoruz. Bay Cartwright'ın oyunculara değer verdiğinden emin olmasının bir başka yolu da bu.

Staj başvurusunda bulunmam için bana ilham veren de bu gibi şeyler oldu. Araştırmaya katkıda bulunabilirsem ve belki de ekibe geri getirmek için birkaç şey öğrenebilirsem, çok daha iyi olur.

Rhett üzerine bir tişört geçiriyor ve artık atletik bir şort giydiğini görüyorum. Dolabından bir çift ayakkabı çıkarıyor ve burnunu kıvrımadan önce koklamak için havaya kaldırıyor. "Kahretsin, yeni bir çift almanın zamanı geldi. Şunları bir kokla." Ayakkabıları yüzüme doğru itiyor ve ben dehşet içinde geri çekiliyorum.

"Neden ayakkabılarını koklamak isteyeyim ki Rhett? Bu iğrenç."

Omuz silkiyor. "Eh, bilmiyorum. Sanırım şimdi yapmazsın, değil mi?"

Tam o sırada Kai ve Ronan içeri giriyor, spor salonundan ter içinde gelmişler. Ronan bana başıyla selam verip gülümseyerek duşlara doğru yöneldi. Kai ise gözümün önünde soyunmaya başladı.

"Dostum. Sin'in falsolu topuma vurduğu bombayı görmeliydin. Vay anasını, inanılmazdı, orta sahaya doğru düz bir atıştı, kesinlikle homer'dı. Çok güzel bir şeydi." Daha fazla kıyafet **ç ı k t ı k ç a** konuşmaya devam ediyor.

"Bir gün, Lark, seni taşaklarımın önüne getireceğim. Bahse girerim hapse girersin." Ben kıpkırmızı olurken az önce ne dediğini fark ederek homurdandı. "Kahretsin, kulağa kötü geldi. Özür dilerim, Lark. Öyle demek istemediğimi biliyorsun, değil mi?"

Tabii ki söylemiyor ve bunun Kai'nin iyi bir adam olmasından kaynaklandığını bilsem de, sanırım kendimi hassas hissediyorum, özellikle de Rhett ve iğrenç ayakkabılarından hemen sonra, çünkü bunu söylemiyorum. Onun yerine, "Tabii ki bilmiyorsun. Çünkü ben sadece çocuklardan biriyim, değil mi? Şakalaşmak ve dalga geçmek için iyiyim."

Sanırım çocuklar sesimdeki ısırtığı duydular, çünkü soyunma odası sessizliğe büründü.

"Her şey yolunda mı, sevgilim?" Rhett temkinli bir şekilde konuşuyor ve ben de kendimi toparlamak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Bunu yapamam, hassaslaşamam ve saçmalayamam. Bu *profesyonelce* değil.

"Evet. İyi," diyorum, kelimeler zorlama geliyor.

"Tamam, çünkü Yami'nin zararsız olduğunu biliyorsun. O sadece bir aptal."

"Mm-hmm. Biliyorum. Gidip değerlendirmeni yaptırmalıyız." Açıyorum Topuğuma basıp soyunma odasından çıktım ve hiçbirine başka bir şey söyleme fırsatı vermedim.

Peşini bırakmayacağını bilmeliydim. İkimizden başka kimsenin olmadığı spor salonuna girer girmez kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı.

"Konuş, kadın."

Tabletimde Rhett'in dosyasını açmakla meşgulmüşüm gibi davranıyorum ve bakışlarıyla karşılaşmıyorum.

"Peki, bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun? Seni neyin yediğini tahmin etmem gerekecek."

Yutkunuyorum, ağzım aniden kuruyor. Takım için çalıştığım onca zaman boyunca, erkeklerden biri gibi muamele görmenin beni bazen ne kadar rahatsız ettiğini bir kez olsun ağzımdan kaçırmadım. Sonuçta, cinsiyetçiliğin takımda yeri olmadığı için mutlu olmam gerekmez mi? Bana her şeyden önce profesyonellik ve saygıyla davranıldığı için?

Ama bazen, bir kız sadece bir kız olarak görülmek ister, lanet olsun. Erkeklerin Willow'a nasıl davrandığını görüyorum, hâlâ saygılılar ama aynı zamanda çekiciler ve ara sıra flörtöz sözler de kullanıyorlar. En azından Ronan ortaya çıkmadan önce. Ben mi? Hiçbir şey.

"Yami'nin aptal olmasıyla ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum. Tam olarak anlayamadığım şey, seni tepki vermeye iten şeyin ne olduğu. Özellikle de taşaklarıyla ilgili saçma yorumu için özür dilediğinden beri."

Etrafımda dönüyorum, saldırmaya hazırım. "İşte bu kadar. O benim yanımda aptalın tekiydi, siz de benim yanımda aptalsınız. Ve bu sorun değil, çünkü birbirinize karşı böylesiniz, neden benim yanımda farklı olarsınız ki? Ben de diğer çocuklar gibi aptalca davranışlarla başa çıkabilirim, değil mi? *Özür dilerken* bunu kastetmişti." Son kelimeyi ısırarak söylüyorum, deli gibi konuştuğumun tamamen farkındayım. Ama artık başladığıma göre, çılgınlık trenini durdurmak mümkün değil. "Ama belki de bana açık saçık ya da flörtöz bir şeyler söylemenin sakıncası yoktur. Çünkü ben erkeklerden biri değilim, ben bir kadıyım. Kırmızı kanlı bir kadın, bir beyzbol oyuncusunun cilveli bir yorum yapmasını kaldırabilecek kapasitede. Ama siz benim bir kadın olduğumu Bir kadıyım ve bana saygı duyulmasını isterken, aynı zamanda sadece bir arkadaş ya da daha kötüsü bir hiç olarak değil, olduğum kişi olarak görölmek istiyorum. Bu da demek oluyor ki, kokmuş ayakkabılarınızı yüzüme vurmayı, aptallar gibi konuşmayı ya da havlularınızı yere atıp etrafta siklerinizi sallamayı bırakın."

Sonunda söylenmeyi bıraktığımda Rhett bana bakıyor, ağzı yarı açık, kolları iki yanında sallanıyor. İçimi çektim ve o da bir elini kaldırıp çenesini ovdu.

"Kahretsin, Lark." Başını sallıyor, birçok kadını kendinden geçirdiğine şahit olduğum o iri kahverengi gözleri anlayış ve şefkatle doluyor. "Seni anlıyorum.

Ve sana böyle hissettirdiğimiz için özür dilerim. Sana bir şey açıklayabilir miyim?

yardımcı olabilir mi?"

Sert bir şekilde koşu bandını işaret ediyorum. "Sadece koşarken yapabilirsen."

Bana sırtıyor. "Tabii ki yapabilirim."

Sensöre bağlanana, makineye girene ve ısınma hızına çıkana kadar başka bir şey söylemiyor. O birkaç dakika içinde mahcubiyetten haklılığa kadar pek çok duygu yaşadım. Ona ne kadar çılgınca gelse de sonunda söyleyeceğimi söyledim. Ve eğer gerçekten bir açıklaması varsa, dinleyeceğim.

"Pekâlâ sevgilim, dinliyor musun?" diyor başını hafifçe bana çevirerek. Başımı sallıyorum ve o da devam ediyor.

"Güzel. Mesele şu ki, ben ekibe katıldığımda siz zaten burada çalışıyordunuz. İkinci ya da üçüncü günümde Pops ve Gomez tarafından bir kenara çekildim ve bana birkaç şey anlattılar. Sadece senin hakkında değil, burada çalışan her kadın hakkında. Pops, Mike'ın oyuncular ve personel arasında eşitlik ve saygının her şeyden önce geldiği bir organizasyon yönettiğini açıkça belirtti. Bana ve her oyuncuya, antrenman personelinden hademelere kadar herkesin en az oyuncular kadar saygıyı hak ettiği öğretili. İşiniz gereği her gün bize çok yakın oluyorsunuz. Hatta çoğu zaman neredeyse çıplak dolaşıyoruz.

Sen. Senin ve tüm kadın meslektaşlarının kendilerini rahat hissetmelerini sağlamak önceliğimizdi."

Doğru şeyler söylüyor. Erkek egemen alanlarda çalışan kadınların duymayı hayal ettiği ifadeler. Ama yine de daha fazlası varmış gibi hissediyorum. Bu his, kardiyo fitness değerlendirmesine başlamak için hızını artırıp devam etmesi için başımı salladığımda doğrulanıyor.

"Ama seninle ikinci bir sebep daha var." Kelimeleri oflaya puflaya söylüyor ve ne yalan söyleyeyim, o bana bir şeyleri açıklamaya çalışırken ben de içimden ona antrenman boyunca acı çektiirdiğim için biraz kına yakıyorum.

"Ve bu?" Acımasızca söylüyorum.

Bana inanmaz bir bakış attı. "Gerçekten anlayamıyor musun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, Rhett. Eğer yapabilseydim, sence sana böyle saldırır mıydım?"

Bir kahkaha attı. "Vay be. Erkeklerin habersiz olduğunu sanırdım." Kaşlarımın çatıldığını görünce ellerini havaya kaldırıyor. "Hadi ama, Lark. Bu binadaki hemen hemen herkes Monty'nin sana takıntılı olduğunu ve ilk günden beri de öyle olduğunu biliyor. Ve hepimiz bu adamı en az seni sevdiğimiz ve sana saygı duyduğumuz kadar seviyor ve daha da önemlisi saygı duyuyoruz. Bu kısım asla yüksek sesle söylenmedi, ancak onun duygularına saygı duyduğumuz için seninle asla çizgiyi aşmamak için söylenmemiş bir kural vardı. Bu flört etmek yok, hiçbir şey yok demekti."

"Sen ciddi misin?" Çığlık atıyorum ve tökezlemesine neden oluyorum. Elbette çabucak toparlandı ve koşmaya devam etti, ben koşu bandının önünde adım atmaya başladığımda bana gergin bakışlar fırlattı. "Dan Montgomery'nin yıllardır bana karşı hisleri olduğunu ve bunu *benim dışımda* herkesin bildiğini ve bunca zamandır bana erkeklerden biriymişim gibi davranmanızın nedeninin bu olduğunu mu söylüyorsun?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak duruyorum ve ona bakıyorum. "Bu... bu... çok saçma."

Rhett kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Sönüyorum. "Hayır," diyorum sessizce. "Ben... teşekkür ederim. Açıkladığın için. Ve şey için, evet."

Bana bilmiş bir gülümseme veriyor. "İkiniz de mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Ve biliyorum ki hepimiz Mork takımını destekliyoruz."

"Ne?" Kekeledim. "Kesinlikle hayır, hayatta olmaz."

Rhett sadece gülüyor ve ben de bunun bir anlaşma olduğunu anlıyorum. "Monty'ye sor. İki yıl önce bahar antrenmanlarının son gecesinde, çok fazla tekila içtikten sonra aklına geldi."

"Merak etme, onunla konuşacağım," diye homurdandım. "Şu lanet değerlendirmeyi artık bitirebilir miyiz?"

Abartılı bir inilti çıkarıyor ve hızını düşürürken koşu bandından inip yan tahtaların üzerine çıkıyor. "Siktir, evet. Koşmaktan nefret ediyorum."

"O zaman beyzbol oyuncusu olmamalıydın," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, gücünü ve esnekliğini test edeceğim minderlere doğru ilerlerken.

Rhett tüm gücüyle güneyli çocuk cazibesini bana yöneltiyor ve sonunda bunun beklendiği kadar etkili olduğunu doğrulayabiliyorum.

"Ama sevgilim, eğer top oynamasaydım Tennessee'deki evime döner, ailemin çiftliğinde çalışırdım ve sen de beni özlerdin."

Kendini beğenmiş -ama doğru- ifadesine gözlerimi deviriyorum. "Tamam, tamam. Şu işi bitirelim de gidip seni önemseyen birini etkileyebilesin."

Eli göğsüne gider ve Rhett yaralı görünmeye çalışır. "Önce seninle flört etmemi istiyorsun, sonra da flört ettiğimde beni reddediyorsun. Seni memnun etmek mümkün değil, Lark Miller." Göz kırıyor ve benim cevap sırtışım otomatikleşiyor.

"Beni memnun etmek mi istiyorsun? Hareketlilik değerlendirmene devam et ve Tanrı aşkına, bana ve Dan'e taktığın o lakabı bir daha asla tekrarlama."

BÖLÜM E GHTEENİ

Monty

"Ne demek istiyorsun, *hiç* kendi Noel ağacını kesmedin mi?" Tamam, iyi, belki yüzümdeki şok ifadesini biraz abartıyorum ama gerçekten mi? Bu deneyimden nasıl bu kadar uzun süre mahrum kalabildi?

Lark sadece omuz silkiyor, sevimsiz dekorasyonları, çıtırdayan ateşleri ve yüzlerinde gülümsemeler ve kollarının altında el testereleriyle etrafta dolaşan herkesi gördükçe gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

Kahretsin, Noel ağacı çiftliklerine bayılıyorum.

"Her zaman yapay ağaçlarımız vardı. Üç tane. Annem gerçek bir ağacın yaratacağı karmaşayı istemezdi."

"Bunu söyleme şeklin, bu kadar kesin olman, akıl sağlığından şüphe etmeme neden oluyor Birdie. Sanki yerdeki birkaç çam iğnesi, çocuğunun Noel ağaçlarının sıraları arasında koşmanın keyfini, mükemmel olanı aramanın heyecanını ve taze kesilmiş bir köknarın kusursuz aromasını deneyimlemesine asla izin vermemek için yeterince iyi bir nedenmiş gibi."

Gözleri biraz daha yuvarlanabilseydi, eminim yuvarlanırdı. "Asıl deli olan sensin Dan. Yapay ağaçlarda yanlış bir şey yok."

Ellerim göğsümü kavırıyor. "Beni yaraladın."

Lark benim maskaralıklarımı görmezden geliyor ama gülümsüyor. İhtiyacım olan tek şey de bu. Elini tutmama izin veriyor ve onu giriş yaptığımız ve körelmiş el testeremizi aldığımız ahşap bölmeye doğru götürüyor. Bir elimle çalışan genç çocuktan alıyorum.

Lark'ı bırakmamın imkanı yok. Onun elini tutmak bile cennet gibi hissettirirken olmaz.

Bugünü birlikte eğlenen iki arkadaştan daha fazlası gibi hissettiriyor. Bir randevu gibi hissettiriyor.

Ne zamandır böyle basit anların hayalini kuruyorum? Dürüst olmak gerekirse, Lark'la birlikte olmak istediğim tüm yolları hayal etmek muhtemelen beni biraz ürkütücü yapıyor. Ancak, tamamen deneyimsizliğim sayesinde, bu yolların çok azı cinseldi. Çoğu bunun gibi şeylerdi. Hayatın içinden geçmek, birlikte eğlenmek, arkadaş olarak yaptığımız gibi ama *daha fazlası*.

Ve şimdi *daha fazlası* gerçek. Lanet olsun.

Sanırım elini biraz sıkıyorum çünkü Lark omzuyla bana yaslanıyor. "Her şey yolunda mı?"

Sırıtarak ona bakıyorum. "Her şey çok güzel, Birdie."

O da bana gülümsüyor ve ben elimi gevşetmeye başlıyorum, ama o kendininkini sıkıyor. "Güzel."

Kahretsin, bu kadını seviyorum.

Bunu etrafımdaki herkese haykırmak istiyorum. Hayallerimin kızı, bir şeyler hissettiğim tek kadın burada, yanımda. Elim tutuyor. Beni tüm evrenin kralı gibi hissettiriyor.

Ağaçların arasında dolaşıyoruz, çocuklar etrafımızda koşuşturuyor, ailelerine sesleniyorlar. Lark gülümsemeyi bırakmadı ve ben de bırakmadığım için kendi yanaklarım acımaya başladı. Sonra beni durduruyor.

"Peki ya şu?"

İşaret ettiği yere bakıyorum. Küçük bir ağaç, belki iki metre, ama bu cömertlik olur. Hâlâ doğal şeklini koruduğu ve buradaki ağaçların çoğu gibi mükemmel bir şekilde budanmadığı için biraz orantısız. Ama Lark'a baktığımda yüzü heyecanla parlıyor ve onun yüzündeki bu ifadeyi korumak için her şeyi yapacağımı biliyorum.

"Bu mu? Mükemmel."

Ağaca doğru yürüdük ve elini bırakmak istemememe rağmen bıraktım. Sırf sevimsiz bir anı canlandırmak için, etrafta dolaşıp ağacı inceleyerek ve rastgele onaylama sesleri çıkararak bir gösteri yapıyorum.

Geri dönüp önünde durduğumda Lark'ın gözleri dans ediyor, elleri birbirine kenetlenmiş.

"Hazır mısın, Birdie?" "Ne için?"

Testereyi uzattım. "Bunu sen yapıyorsun."

Onu benden alıyor, nazikçe tutuyor. "Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım Dan."

Sesindeki gerginliği duyabiliyorum, bu yüzden çömeliorum ve bana katılması için onu çağırıyorum. Yanımdayken kolumu ona doluyorum, bunu yapabildiğim için hâlâ şaşkınlık içindeyim. "Başlamana yardım edeceğim."

Birlikte testereyi ağacın gövdesine yerleştiriyoruz. Ellerini kendi ellerimle kapatarak, ona testereyi nasıl ileri geri hareket ettireceğini gösterecek kadar baskı uyguluyorum ve yavaşça ağacı kesmeye başlıyoruz. Bu şehvetli bir eylem değil, hiç değil. Ama böyle olmak, ona sarılmış olmak, vücutlarımızın uyum içinde hareket etmesi beni sertleştiriyor.

Sanırım yine lanet bir ergen oldum, en ufak bir esintide sertleşiyorum.

Lark, "Bu düşündüğümde daha zormuş," diyor ve ona bunu beş saniyede yapabileceğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

"Ama eğleniyor musun?"

Başını sallıyor ve omzunun üzerinden başını çevirerek bana gülümsüyor. "Çok eğlenceli."

Elimde değil, eğilip soğuktan kızarmış burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. Bir kez daha, böyle bir şey yapabildiğim için çok büyük bir şaşkınlıkla doluyorum.

Zaten pembe olan yanakları kararır.

"Testereye odaklan Birdie," diyorum kabaca, talimatıma rağmen gözlerim onunkilerden ayrılmıyor.

"Tam oradayken, o şapkanın içinde çok seksi görünürken bunu yapmak biraz zor."

Kıkırdıyorum. "Seni bu mu etkiliyor? Takkem mi? Ponpon, değil mi?"

Kıkırdaması çok sevimli. Hafif ve çok mutlu. "Kesinlikle pom- pom."

Başımı, gövdesini kesmeyi tamamen bıraktığımız ağaca doğru eğiyorum. "Hadi, şunu bitirelim, sonra sana sıcak çikolata ısmarlarım."

O muhteşem gülümsemesi inanılmaz derecede genişliyor. "Şekerlemeli mi?"

Arkama yaslanıyorum ve öfkelenmiş gibi yapıyorum. "Tabii ki, şekerlemeli. Bunu nasıl sorarsın? Sana şekerlemesiz sıcak çikolata getirecek kadar nasıl bir canavar olabilirim ki?"

Dikkatimizi tekrar ağaca veriyoruz, Lark sıcak çikolata vaadiyle canlanmış görünüyor. Birkaç dakika sonra gövdenin büyük bir kısmını kestiğimizi belli eden bir gıcırtı duyuyorum ve Lark'ı ayağa kaldırıyorum. Sonra elimi ağacın üzerine koyarak ona göz kırpıyorum ve devrilmesine izin verecek kadar itiyorum.

Ellerini sevinçle çırpıyor ve bu o kadar tatlı ki, bu yüzden yere yığılabiliyim. "Pekâlâ, şu güzelliğin parasını ödeyelim ve yükleyelim." Sesim sert ve umarım nedenini sormaz. Ona mutluluktan ne kadar bunaldığımı söylemeye hazır değilim.

Ağaç kamyonetimin arkasına yerleştirildiğinde, Lark otomatik olarak elimi tekrar avuçlarının içine alıyor. Ve bugün milyarıncı kez, onun bu kolay şefkati karşısında kalbimin kabardığını hissediyorum. Onunla bunu o kadar uzun zamandır istiyordum ki, sanki bir rüyayı yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Çiftliğin etrafında dolaşıyoruz, birkaç dakika şenlik ateşinin yanında durup sıcak çikolatalarımızı yudumluyoruz.

Ama buranın Lark için bir sürprizi daha var ve bunu ona göstermek için sabırsızlanıyorum. Boş sıcak çikolata bardağını alıp çöp kutusuna atıyorum ve ahır işaret ediyorum. "Gitmeden önce bir şey görmelisin."

Onu büyük kırmızı binaya götürmeme izin veriyor ve içeri giriyoruz. "Aman Tanrım," diye yarı fısıldıyor, yarı çığlık atıyor, elimi bırakıyor ve ağıla doğru koşuyor. "Şunlara bakın!"

Eğilip ağılın etrafında dolaşan sevimli yavru keçilere bakıyoruz.

"Bu bebekler daha bir hafta önce doğdu. Onlara Noel Baba'nın ren geyiklerinin isimlerini verdik." Üzerinde çiftliğin logosu olan kapüşonlu bir tişört giyen biri geliyor ve ağılın mandalını açıyor. "Hiç yavru bir keçiye kucakladınız mı?"

Lark'ın ağzı açık kalır. "Hayır."

Kalçamla onu dürtüyorum. "Devam et, Birdie."

Çiftlik işçisinin ardından tökezleyerek ağıla giriyor ve onlar kahverengi beyaz bir keçi yavrusunu kucağına yerleştirirken kollarını uzatıyor. Yavaşça dönerek bana titrek bir gülümseme veriyor, gözleri sevinçle parlıyor. "Dan. Yavru bir keçi tutuyorum," diye fısıldıyor.

Telefonumu kaldırıyorum ve cevap vermeden önce birkaç fotoğraf çekiyorum. "Şanslı keçi."

Kıkırdıyor ve keçiye yaklaşıyor, böylece kafasını kaşıyabiliyorum. "Bu şimdiye kadarki en muhteşem gün."

Evet, bu beni gururlandırıyor. Hiç flört deneyimim olmayabilir ama bir kadını mutlu edebildiğim sürece bunun bir önemi yok. *Bu* kadını.

Birkaç dakika sonra Lark bebeği yere bırakıyor ve ağıldan çıkıyor. Etrafta dolaşıp diğerk hayvanlara bakıyoruz - tavşanlar, domuzlar, tavuklar ve koyunlar. Ve en sonunda, büyük bir kapalı padokta, devasa bir at duruyor.

"Vay anasını."

"Eskiden Stanley Park'ta at arabalarını çekerti," diyorum ona, ailemle buraya geldiğim yıllardan atın geçmişine aşına olduğum için. "Emekli olduğunda çiftlik onu satın aldı, yıllarını ziyarete gelen herkes tarafından sevilerek geçirsın diye."

Lark elini uzatıp bizi karşılamaya gelen devin uzun burnunu okşuyor.

"O muhteşem."

Lark'ın uzun zamandır ailemle birlikte geldiğim bu yere aşık olduğunu görmek bana bir şeyler hissettiriyor. Buraya geliş anılarımda mutluluktan başka bir şey yok ve eğer ona bunu verebilirsem, buradaki işim bitmiş demektir.

At, padokuna yaklaşan bazı çocukları selamlamak için uzaklaştığında, bunu gitmemiz için bir işaret olarak kabul ediyoruz. Ahırın dışındaki el yıkama istasyonundaki su buz gibi soğuk ve kullandıktan sonra Lark ellerini ısıtmak için birbirine sürtmeye başlıyor.

Onu şenlik ateşlerinden birine götürüyorum ve ellerini ellerime alıyorum. "Bana bırak." Onları hızlıca ovuyorum. Lark yaklaşıyor, vücudu neredeyse benimkine değiyor. Ellerimizi göğsüne doğru çekiyor ve ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor.

"Teşekkür ederim, Dan."

Dudakları dudaklarıma konmadan önce söylediği tek şey bu. Hafif sıcak çikolata tadı ve tamamen kendine has bir tatlılıkla Lark Miller beni öpüyor.

Ellerini bırakıyorum, böylece boynunun arkasını kavrayabiliyorum, şansımı deneyip dilimle dudaklarını okşarken onu kendime doğru çekiyorum. Etrafta bir sürü çocuk olduğunun ve ne yaptığımı gerçekten bilmediğimin farkında olarak, hafif tutuyorum, işleri sadece biraz daha derine götürüyorum. Ama vücudunu bana yasladığını hissetmek, yumuşak dudaklarını dudaklarımin altında hissetmek, tüm bu günün büyüğü sikimin yeniden sertleşmesine neden oluyor. Başını geri çekip bana nazlı bir gülümseme verdiğinde onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Tam bir şey söylemek için ağzını açmışken burnunun üzerine büyük beyaz bir kar tanesi düşer.

"Aman Tanrım, kar yağıyor," diyor, bakışlarını keyifle yukarı doğru çevirerek. O yağmaya başlayan kara bakıyor olabilir ama ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Başını tekrar aşağı eğdiğinde ve bana doğru gülümsediğinde, benim için asla başka bir kadın olmayacağını biliyorum.

Lark benim ıstakozum. Kuğum. Benim penguenim.

Etrafımıza kar yağarken eğilip onu tekrar öpüyorum. Ve sonunda kendimi ondan ayırmayı başarmamın tek nedeni, bunun bir rüya olmadığını ve onu öpmek için daha fazla şansım olacağını bilmek.

Bu ve ayak parmaklarımın uyuştuğu gerçeği.

BÖLÜM N NETEENİ

Lark

Dünyadaki herkes Dan Montgomery'yi oturma odasında dans ederken, Noel müziği çalarken ve şöminesinin ışıklarını örterken görebilseydi, ona zaten aşık olduklarından daha da fazla aşık olurlardı.

Takımın altın çocuğu olarak bilinir. Her zaman gülümser, her zaman iyi vakit geçirir. Ama bu mutluluk bugün bine katlanmış durumda ve bunu görebildiğim için kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum.

Dan'ın en sevdiği ışın kılıcı çubuklarını parmaklarımın arasına sıkıştırmış, suşi dolu iki tabağı taşıırken omzunun üzerinden "Şu çelengi bana uzatır mısın Birdie?" diye sesleniyor. Açlıktan ölüyorum ve yemek için sabırsızlanıyorum, bu yüzden ne istediğini düşünmek için bir an duraklamak zorunda kalıyorum.

Dikkatimi dağıtan sadece yemekler değil. Aynı zamanda üzerinde Yoda'nın Noel Baba şapkası taktığı ve "The Season, Jolly It Is" yazan gülünç derecede sevimsiz bir kazak giyen muhteşem adam. Müzik eşliğinde şarkı söylediği ya da beni öptüğü zamanlar dışında gülümsemeyi bırakmayan adam.

Beni öpmeyi bırakmadı.

Sadece kısa küçük gagalar, her biri tatlı ve iffetli ve her biri yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade bırakıyor, sanki bunun olduğuna tam olarak inanamıyormuş gibi.

Bu duyguyu bilirim.

Bir parçam bunun gerçek olamayacağını düşünüp duruyor. Aslında burada, arkadaşım Dan'ın yanında, Noel için onun evini dekore ediyordum. Baron'la birlikte olmalıydım.

ya da daha kötüsü evde, sıkılmış ve yalnız olmalıydım. Ama buradayım. Etrafımda gülümsemeyi bırakamadığım bir adamla. Benimle birlikte olduğu için çok mutlu görünen bir adamla.

Biraz çılgınca, biraz da gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Ve eğer Dan'den başka biri olsaydı, kesinlikle gerçekliğe olan bağlılığımı sorgulardım.

Ama Dan. Onu tanıyorum, muhtemelen hayatımdaki çoğu insandan daha iyi, Baron dahil. Pizzasında ne yediğini ve kertenkelelerden korktuğunu biliyorum. Ewok'ların tüm *Star Wars* serisindeki en az değer verilen karakterler olduğunu düşündüğünü biliyorum. Biri iç saha, diğeri deplasman maçları için olmak üzere iki çift uğurlu çorabı olduğunu biliyorum. Ailesinin hayatındaki en önemli insanlar olduğunu ve yaptığı her şeyi onlar için yaptığını biliyorum. Pasifik Okyanusu kadar büyük bir altın kalbe sahip, tanıdığım en iyi adam olduğunu biliyorum.

Ve şimdi benden hoşlandığını biliyorum. Gerçekten hoşlanıyor. Belki de hoşlanmaktan da öte. Olduğumdan başka bir şey olmamı istemiyor, beni sadece bir arkadaş ya da erkeklerden biri olarak görmüyor. Değişmemi, farklı davranmamı ya da olmadığım biri olmamı istemiyor.

O *beni* istiyor. Ve daha önce hiç kimseyi bu şekilde istememişti.

Eğer bu gerçek olamayacak kadar iyi bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyorum.

Tabakları ve yemek çubuklarını yere bırakıp yeşil çelengi alıyorum ve ona doğru götürüyorum. Aldı ve eğilip alnımdan öptü. "Teşekkür ederim. Sen yemeye başla, ben sadece bunu kaldırmak istiyorum."

Onu görmezden geliyorum, bunun yerine çelengin diğer ucunu alıyorum ve daha önce şömineye taktığı kancalara tutturmaya çalışıyorum. "Bunu bitireceğiz, sonra da yiyeceğiz."

Yüzünde beliren mutlu gülümseme içimi ısıtıyor. Çelengi çabucak bitiriyoruz ve sonra akşam yemeğimizle birlikte kanepede yan yana oturuyoruz. Tam yanıma oturuyor, kalçalarımız birbirine değiyor. Bunun gibi küçük şeyler bana ilişkimizde ne kadar çok şeyin değiştiğini gösteriyor. Bir ay önce kanepenin iki ucunda oturuyor olurduk. Hâlâ rahattık, hâlâ birlikte iyi vakit geçiriyorduk ama aramızda gerekli bir mesafe vardı. Dan hiçbir zaman Baron'la olan ilişkiye saygı duymaktan başka bir şey yapmadı, her şeyi kesinlikle platonik tuttu. Ve bunun ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bana bir arkadaş olarak yakın olmak ama daha fazlasını düşünmeme bile izin verilmemesi.

Duygularını nasıl bir kenara bıraktığını, onları düşünerek bana tek kelime bile etmediğini düşünmek ona biraz daha aşık olmamı sağlıyor. Bu

Ayrıca, ne kadar mutsuz olduğumu daha önce fark etmiş olsaydım birlikte geçirebileceğimiz zamanları, boşa geçen yılları düşünmek kalbimi biraz kırıyor.

"Her şey yolunda mı? Yemeğinin tadına bakmadın." Dan'ın dizi dizimi dürtüyor ve irkilerek kendime geliyorum.

"Evet, iyiyim. Üzgünüm, sadece düşünüyordum."

Tabağını yere bırakıyor ve vücudunu bana doğru çeviriyor. "Ne hakkında?"

Bir an için onu inceliyorum, beni dinlemekle ne kadar içten ilgilendiğini fark ediyorum. Düşüncelerimi, duygularımı, fikirlerimi gerçekten ne kadar bilmek istiyor.

Bu eşsiz bir deneyim. Bu da çok üzücü bir farkındalık.

"Keşke kendimi mutlu olduğuma ikna etmeye çalışarak Baron'la bu kadar zaman kaybetmeseydim."

Dan'ın yüzü, ne demek istediğimi anlamadan önce birkaç saniye boyunca şaşkınlığını gösteriyor. Sonra tabağını alıp kendi tabağının yanına koydu ve ellerimi tutup parmak eklemelerimi öpmek için ağzına götürdü.

"Bu şekilde düşünme, Birdie. Bu boşa harcanmış bir zaman değildi. Bu senin için, bizim için, tam olarak ne istediğimizi anlamamız için gerektiği. Kim olduğumuzu. Ayrıca, geriye bakmanın hiçbir yararı yok. Sadece ileriye."

Başımı yavaşça iki yana sallıyorum. "Nasıl bu kadar bilge oldun?"

Omuzları utangaç bir omuz silklemeyle kalkıyor. "Babam. Her zaman, her durumda işe yarayan rastgele bir sözü vardır."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Böyle akıllı bir adam yetiştirdiği için ona teşekkür etmeliyim."

Dan yüzünü hafifçe çeviriyor ve dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. Bununla yetinmeyip ellerimi serbest bırakıyorum ve saçlarında gezdiriyorum, yüzünü kendime yakın tutuyorum ki onu tekrar, daha derinden öpebileyim.

Hafif bir inilti çıkarıyor ve güçlü kolları vücuduma dolanarak beni kucağına çekiyor. Henüz öpüşmekten öteye gidemedik ama Tanrım, bunu çok istiyorum. Yine de onu acele ettirmek istemiyorum. Bunu daha önce kimseyle yapmadığını bildiğimden, yaptığım her hareketin farkındayım.

Ve işleri ilerletecek kişinin ben olup olmayacağımı merak etmeme neden oluyor... Bu teoriyi test etmeye karar vererek, bir elimi aramıza sokuyorum ve onunkini itiyorum

Göğüs. İpucunu alıyor ve ben onun üzerine uzanana kadar kanepede geriye doğru düşüyor. Birbirimizle hiç bu pozisyonunda olmamıştık.

Hiç.

Altımdaki her bir kasın kasıldığını ve gerildiğini hissedebiliyorum. Bacaklarımın arasında sikişin sert çıkıntısını hissedebiliyorum. Ellerinin sırtımda geçici olarak dolaştığını hissedebiliyorum. Ve kalbinin göğsümün altında hızla çarptığını hissedebiliyorum.

Cesur ve biraz da azgın hissederek pelvisimi onunkine bastırıyorum, hafifçe ona sürtünüyorum.

İnliyor. "Tanrım, Lark."

Yanıt olarak mırıldanıyorum, öpücüklerimi çenesinde ve boynunda gezdiriyorum. Ellerim hareket etmeye başlıyor ve parmaklarımı göğsünün yan tarafında hafifçe yukarı ve aşağı sürüklüyorum, yüzüne bakacak kadar kendimi kaldırmadan önce gömleğinin eteklerinde duruyorum.

Tahrik oldu. Bu çok açık. Ama gergin mi? Bu çok mu hızlı? Birden tereddütle doluyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Dan aynı tereddütü hissetmiyor gibi görünüyor. Aklımdan geçenleri okuyor, ellerimi kendi elleriyle değiştiriyor ve gömleğini çıkarıyor.

Adamı daha önce birçok kez üstsüz görmüştüm.

Ama onu hiç böyle altıma yatırmamıştım.

Başparmağı dudağımı sıyırıyor ve bakışlarım onunkine kayıyor. Sırıttıyor. "Biraz salyaların akmış, Birdie."

Öfkeyle göğsüne vuruyorum. "Ben yapmadım."

Kıkırdaması onun içinde titreşiyor ve kalçalarımı birbirine kenetlerken çok açık olmamak için mücadele ediyorum.

"Bunu eşitleyebilir miyiz yoksa sadece sen mi bakabilirsin?" Gözlerim büyüdü. "I..."

Bir kez daha, Dan bir şekilde ben daha düşünmeden ne düşündüğümü biliyor.

"Daha önce seks yapmamış olmam, sana yapmak istediğim şeyleri düşünmediğim anlamına gelmiyor, Lark. Seni soymayı, ellerimi kıvrımlarında gezdirmeyi ve dilimle her santimini keşfetmeyi düşündüm. Ağırdan aldığımı biliyorum ama tenini tenimde hissetmek istiyorum."

Oh, hadi ama. Kelimelerin beni eritebileceğini bilmiyordum, ama artık bir insan olmadığım ve bunun yerine bir yapışkan yığını olduğumdan eminim.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı edepsiz konuşma Dan Montgomery," diye takılıyorum doğrulup kazağımı yavaşça çıkarırken. Sonunda başımın üzerinden çekip bakışlarıyla buluştuğumda, kahverengi gözlerinde yanan ateş nefesimi kesiyor. Gözlerini kaldırmadan önce yavaşça vücudumda aşağı yukarı gezdiriyor.

Ellerini kalçalarımaya koyuyor. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve bana bakıyor.

"Ben..."

Bu yüklü soru karşısında ürperdim. Ve o belirtmese de, bu adamın bana her şeyi yapmasına izin vereceğimi biliyorum. Başım bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Ne yapmak istediğini bilmeme gerek yok, çünkü hepsini istiyorum.

Ellerini yavaşça göğüs kafesimden yukarı doğru kaydırıyor, başparmakları sütyenimin alt kısmında gezinene kadar onları içeri çekiyor. Bakışları hiç kesilmiyor, odak noktası yoğun.

Bir şey kafama dank etti. Önemli olmayan ama beni meraklandıran küçük bir açıklama. "Hiç seks yapmadığını söyledin ama hiç... bir kadınla bir şey yaptın mı?"

Yutkunurken boğazının hareket edişini izliyorum ve gözlerindeki ateşin bir kısmı sönüyor. Anında sorumu geri almak ve arzusunu geri getirmek istiyorum. Ama ben onu kurtarmaya çalışmadan o cevap veriyor.

"Sen evime gelmeden önce, annem dışında sadece bir kadını öpmüştüm. O da sekizinci sınıftaki bir cesaret yüzünden oldu. Birkaç kez çıktım ama yanaktan öpüşmekten fazlasını yapmadım. Senden önce hiç kimseyle yakınlaşmadım, Lark. Bunun için üzgün olduğumu söylemek istiyorum, çünkü bu ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor. Ama çok da üzgün olamam, çünkü ellerin vücudumda ve dudakların dudaklarımda olsa bile bana hissettirdiklerini hissettirmeye kimsenin yaklaşamayacağını biliyorum."

Ona, altımdaki dürüst, savunmasız, güzel adama bakıyorum. Onunla birlikte olduğum için nasıl bu kadar şanslı olabildim?

Arkama uzanıp sütyenimin kancasını açıyorum ve Dan'ın gözleri açılırken omuzlarımdan aşağı kaydırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor sesi titreyerek.

Sütyenimi yana atıyorum, beni de onun kadar çıplak bırakıyor. "Sadece benim bakmama izin verilmemesi gerektiğini söylemiştin," diyorum arsızca, küçük göğüslerim tenine değecek şekilde öne doğru eğilerek. "Ve sen de tenini benimkinde hissetmek istedin."

İri ellerinden biri saçlarıma dolanırken diğeri sırtımın ortasına geliyor ve ağzıma saldırırken beni kendisine doğru tutuyor. Herhangi bir ustalığı olmayabilir ama Dan deneyim eksikliğini coşku ve tutkuyla telafi ediyor.

Birbirimize bastırıyoruz, aramızdaki sıcaklık artıyor. Dan'ın kalçaları benimkilerin altında sarsıntılı hareketlerle hareket etmeye başlıyor, bir tür itme ve gıcırdatma bir arada.

Göğsünü iterek ellerini tutuyorum ve göğüslerime doğru kaldırıyorum. Ben ona bakarken kalçaları hareketsizdi.

"Beni takip et," diyorum, sonra yavaşça kalçalarımı döndürmeye başlıyorum, onun üzerinde dönüyorum. Bir an donup kalıyor, gözleri şimdi göğüslerimi kaplayan ellerine dikiliyor. Ama hiç deneyimi olmayan bir adam için çabuk kavıyor. Beni sıktığında başımı sallayarak onu cesaretlendiriyorum. Meme uçlarımı çimdikliyor ve ben inlemelerimi tutamıyorum. Temkinli bir şekilde altımda hareket etmeye başlıyor, bu sefer çok daha yumuşak, ritmi artırıyor.

Aleti bana sürtünürken "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum. Kat kat giysiler içinde bile ondan, her şeyden o kadar tahrik oluyorum ki, biraz şaşkınlıkla boşalmaya yakın olduğumu fark ediyorum.

"Devam et," diye inliyorum, gözlerim çırpınarak kapanıyor. Dan'ın ellerini kendi ellerimle kapatıyorum ve ona kendimle oynarken yaptığım gibi meme uçlarımı nasıl kıvrıp koparacağını gösteriyorum.

Yine hızlı bir öğrenici olduğunu kanıtlıyor ve ellerimi göğsüne götürüyorum, öne doğru eğiliyorum, böylece onun boyunca ileri geri sallanabiliyorum, klitorisimi ovuyorum, pantolonunu ve homurtularını dinliyorum ve onları kendi zevk seslerimle yankılıyorum.

"Kahretsin, Lark," diye homurdanıyor, kavrayışını kalçalarımın doğru indirerek beni yerimde tutuyor. Homurdanıyor, kalçalarını yukarı kaldırıyor. "Siktir. Siktir." Bir, iki, üç kez daha homurdanıyor ve boşalırken titrediğini hissetmeden önce itiyor.

Benimki tam orada, ama ona bakarken artık bunu umursamıyorum, gözleri kapalı, dudakları hafifçe ayrılmış ve yüzüne saf bir coşku yazılmış. Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum ve onunla bu şekilde birlikte olmanın ne kadar doğru bir his olduğuna hayret ediyorum.

Ama gözleri fıldır fıldır açılıyor ve kararlılıkla doluyor. "Bana seni nasıl boşaltacağımı öğret, Birdie."

Pozisyonlarımızı değiştirirken cevap veremeden hareket ediyorum. Yanımdaki derin kanepeye uzandığında, avucunu karnıma dayıyor, diğer koluyla başını destekliyor.

"Seni boşaltmak istiyorum."

Şiddetle başımı sallıyorum. Bunu ben de istiyorum. Hem de çok. Elini tutuyorum ve vücudumdan aşağı kaydırıyorum, taytımın belinin altına daldırıyorum. Parmakları

Bacaklarımın arasındaki nemi görünce gözleri karardı. "Lanet olsun. Bu... benim yüzümden mi?"

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Beni edepsiz tatlı konuşmalarıyla büyüleyen bir başka lezzetli seksi beyzbol oyuncusu daha mı var?"

Homurdanıyor, eğilip beni öpüyor ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. "Olmasa iyi olur."

Parmakları içeri ve dışarı dalıyor, hafifçe daireler çiziyor, alay ediyor. Elini tutup tam olarak istediğim yere koymamak için mücadele ederken kalçalarım kaymaya başlıyor. Eğer keşfetmek istiyorsa, ben kimim ki hayır diyeyim?

Ama çok geçmeden, bu sataşma dayanılamayacak bir hal alır.

"Klitorisim, lütfen," diye yalvarıyorum, kollarını kavrarken sırtım kamburlaşıyor. "Elin, ne olursa. Lütfen."

Tek yapabildiğim bunu çözmesini ummak, çünkü ona bundan daha fazla talimat veremeyecek kadar yakıным. İlk başta beceriksizce davranıyor ama sonra bir kez daha benimle ve bedenimle çok uyumlu olduğunu kanıtıyor. Çünkü birkaç dakika sonra, en tatlı orgazm vücudumu yıkarken onun adını haykırıyor ve ağlıyorum.

Gerçeğe dönüp gözlerimi açtığımda, bana büyük bir şaşkınlık ve hayretle bakıyor. Yanağına dokunup gülümsüyorum. "Bu inanılmazdı."

Yavaşça elini serbest bırakıyor ve önüne getiriyor. Parmakları benim serbest bırakılmamla parlıyor ve ben bunu görünce kızarıyorum.

Ondan ne yapmasını beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle ağzına götürüp nemini yalamasını beklemiyorum.

"Lezzetli," diyor alçak bir sesle. "Bir dahaki sefere bana bunu ağızımla nasıl yapacağımı öğretmelisin ki tatlılığının tadına bakabileyim."

Bir parmağını daha emip temizlerken "Oh," diye nefes nefese kaldım. "Peki, tamam. Eğer ısrar ediyorsan," diye kekeliyorum, üzerimde başka bir sıcaklık dalgası hissediyorum.

Dan bana her türlü zevki vaat eden hınzır bir sırıtışla bakıyor.

"Oh, çok ısrar ediyorum, Birdie. Seni tekrar, tekrar ve tekrar böyle bırakırken görmek isteyeceğim."

Beni oturmam için yukarı çekiyor ve daha önce LED ışıkları açtığı için hâlâ kırmızı renkte parlayan ışın kılıcı çubuklarını almadan önce tişörtünü başımın üzerinden çekiyor. Bir parça sashimi kaldırıyor ve ağızma doğru tutuyor.

"Ye."

Cevap vermeden önce çiğniyor ve yutkunuyorum. "O senin akşam yemeğindi. Aç değil misin?"

"Oh, öyleyim. Ama suşi için değil."

YIRMINCI BÖLÜM

Lark

Eskiden mutfağım olarak bilinen felakete bakarken ruh halim gittikçe düşüyor. Tridents'ın personel tatil partisi için sekiz düzine kurabiye pişirmeyi kabul ederek ne halt düşünüyordum?

Partiden sorumlu yönetici Candice panik içinde beni arayıp satıcılarının anlaşılamadığını ve yarınki personel partisi için son dakikada kurabiyelere ihtiyacı olduğunu söylediğinde, hayır demeliydim.

Ama herkes yemek yapmayı sevdiğimi bilir, çünkü sık sık paylaşmak için fazladan yemek getiririm. Candice de çocukların kurabiye yememesi konusunda çok stresliydi, ben kim oluyordum da çocukları ikramlarından mahrum bırakıyordum?

Ben de evet dedim.

Ve şimdi, on iki saatten daha kısa bir süre sonra, mutfağım un ve şekerle kaplandı ve bunalmışlığım tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Aptalca bir şekilde bu işi bitirip Dan'le birlikte bu akşam Noel pazarına gidebileceğimi düşünmüştüm ama bunun gerçekleşme ihtimali yok.

Artık soğumuş olan kahvemi dudaklarıma götürerek bir yudum alıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. İptal etmekten nefret ediyorum ama başka seçeneğim yok.

Telefonumu çıkarıp mesaj dizimizi açıyorum.

Bunu yaptığım için çok üzgünüm ama markete gidemem. Yarınki personel partisi için pişirmem gereken milyonlarca kurabiye var ve zamanında bitirebilmemin imkanı yok. Özellikle de ben öpücüklerimin bittiğini keşfetti.

Telefonu tezgâhın üzerine bırakıp tariflerimi aldım ve başka bir şey atlamadığımı tekrar kontrol etmek istedim. Dün gece markete gittiğimde listemin doğru olduğundan emindim ve bugün erkenden işe koyulabilirdim. Bunun yerine, bu sabah her şeyi çıkardım ancak Grinch Kiss kurabiyelerim için anahtar malzemenin eksik olduğunu fark ettim.

Sonunda tek bir şeye ihtiyacım olduğuna kanaat getirerek telefonumu elime alıyorum ve tam elimde titreşirken ön kapıya yöneliyorum.

Özür dileme, her şey yolunda. Öpücüklerin bitmesi kısmı hariç. Bu kabul edilemez. Durumu düzeltmek için en kısa zamanda orada olacağım.

Verdiği yanıt beni gülümsetiyor ve sabahın stresini üzerimden atmamı sağlıyor.

Çok tatlısın ama gelmek zorunda değilsin. Demek istediğim çikolatalı öpücükler. ;)

Mho ikinizi de getiremeyeceğimi mi söyledi?

Yoldayım.

Yarım saat sonra kapım çalındı. Fıstık ezmesi hamuru üzerinde çalışmaya başladığım mikseri kapatıyorum ve açmadan önce ellerimin tozunu alıyorum.

Beni bekleyen şeye hazırlanmanın hiçbir yolu yok. Noel Baba şapkası ve elf kostümü önlüğü giymiş Dan'i görünce kahkahayı patlatıyorum. Bir elinde bez bir çanta tutuyor, diğer elinde de...

"Bu benim için mi?" Sevinçle soruyorum. Sırıttıyor ve eşleşen önlüğü başıma örtüyor.

"Elbette öyle."

Kırmızı ipleri arkamdan bağıyorum ve önlüğü onun için modelliyorum.

"Gördüğüm en tatlı elf," diyor ve eğilip beni usulca öpüyor. "İşte. Artık resmi olarak öpücüksüz değilsin." Beni tekrar öpüyor, sonra

çantayı kaldırıyor. "Hangisini istediğinden emin değildim, o yüzden hepsini aldım."

Şaşırtıcı derecede ağır çantayı aldığımda gözlerim açılıyor. Açtığımda bir şey görüyorum.

bir sürü paket.

"Aman
Tanrım."

Dan çantayı benden alıyor ve mutfığa doğru gidiyor. Peşinden gidiyorum ve onu lavaboda ellerini yıkarken buluyorum.

"Biraz müzik açmak ister misin? Hadi pişirelim."

Onun yumuşak başlı doğası, daha bir saat önce hissettiğim strese karşı çok hoş bir merhem oldu. Baron ve ailesinden alışkın olduğum şeylerle de çelişiyordu. Planlarımı değiştirmem, iptal etmem ya da herhangi bir yardıma ihtiyaç duymam Tanrı korusun. Hayır, her zaman bağımsız ama uyumlu olmam gerekiyordu. Beni önemseyen ve bir şey olduğunda ya da onlarınkine aykırı bir fikre sahip olmaya cesaret ettiğimde kendimi bir yük gibi hissettirmeyen biriyle birlikte olmak canlandırıcı bir değişiklik.

Dan bana bakıyor ve beni zihinsel yansımadaki yakalıyor.

"Her şey yolunda mı?" Bana doğru ilerliyor, elleri iki yanıma geliyor ve sırtımdaki tezgâha dayanıyor. Kollarının arasına hapsoluyorum ve kendi ellerim otomatik olarak omuzlarına kalkıyor, sonra da ensesindeki saçlarla oynamak için kayıyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor, yüz hatlarını kırıştıran saf bir zevkten oluşan küçük bir gülümseme beliriyor.

"Evet, her şey harika," diye cevap veriyorum usulca, eğilip çenesindeki enseyi öpüyorum. "Sadece seninle olmanın Baron'la olmaktan ne kadar farklı olduğunu düşünüyordum."

Gözleri açık, endişeyle dolup taşıyor. "Umarım iyi anlamda farklıdır?"

Bir kahkaha kopar. "Aman Tanrım, evet. Çok iyi, söz veriyorum." Devam etmeden önce dudaklarını bir, iki, üç kez öpüyorum. "Beni mutlu ediyorsun. Beni olduğum gibi önemsiyorsun. Ve beni hiçbir şey için kötü hissettirmiyorsun."

Endişe daha karanlık bir şeye dönüşüyor ve arkamdaki tezgâh tarafından engellenerek hafifçe geri çekiliyorum. Ama Dan'in öfkesi bana yönelik değil. Bunu içgüdüsel olarak biliyorum.

"Özür dilerim, Birdie. Ne kadar mutsuz olduğunu fark etseydim asla sessiz kalmazdım. Hay sikeyim. Geriye değil ileriye bakmamız gerektiğini söyleyen kişi olduğumu biliyorum ama senin böyle şeyler söylediğini duymak, senin için mücadele etmediğim için kendime çok kızmama neden oluyor."

Kollarımı tekrar boynuna doluyor ve onu sıkıca kavıyorum. Hala yeterli değil ve belli ki o da aynı şekilde hissediyor çünkü elleri boynuma geliyor.

beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. Bacaklarım onu sarıyor ve olabildiğince yakınlaşıyoruz ve içimden bir şey mutlu bir iç çekişle yerleşiyor.

Bu şekilde kalıyoruz, ben ona sarılmışım, nefeslerimiz senkronize, birkaç dakika boyunca. Onunla birlikte olmak çok iyi, çok doğru hissettiriyor. Her ne kadar ikimiz de kaybettiğimiz zamanın üzerinde duramayacağımızı bilsek de, bu mutluluğu çok daha erken hissedebileceğimiz için hayal kırıklığına uğramamak zor, keşke...

Keşke yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyleri yapmakla, ailemin olmamı istediği kişi olmaya çalışmakla ve hak ettiğimden çok daha azına razı olmakla bu kadar meşgul olmasaydım.

Bir süre sonra Dan'ın bana olan tutumu gevşiyor. "Şu kurabiyeleri pişirelim mi?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve o geri çekilince ben de tezgahtan atlıyorum. "Tamam. Hamur yeşile boyanmaya neredeyse hazır, tek yapmamız gereken onları top haline getirmek ve öpücükleri üstüne bastırmak."

Dan getirdiği çantayı karıştırır ve birkaç paket çikolata çıkarır. "Hangilerini kullanalım?"

Kırmızı ve beyaz çizgili olanları gösteriyorum ve o da tüm çikolataları açmaya başlıyor. Bir süre birlikte sessizlik içinde çalışıyoruz, müzik açmayı unutmuşuz. Onun yanımda olması bile elimdeki işle ilgili daha az stresli hissetmemi sağlıyor. İkimizin arasında, tüm kurabiyeleri zamanında yapıp paketleyeceğimizi biliyorum.

Birkaç saat sonra mutfak sabahkinden daha da dağınıktı ama Dan son kurabiye tepsisini de fırından çıkarıyordu. Ellerini havaya kaldırarak bana doğru yürümeden önce tepsiyi bir güzel tezgâhın üzerine bırakıyor.

"Haydi, Cookie Takımı!"

Ellerimi onunkilere vuruyorum, o da parmaklarımızı birleştirip beni öpmek için kendine çekiyor. Ona izin veriyorum çünkü bir öpücüğe hayır demem mümkün değil ama ayrıldığımızda burnumu kırıstırıyorum. "Her tarafım un oldu."

Derin bir kıkırdama çıkarıyor ve gülümseyerek kendi kirli önlüğüne bakıyor. "Evet, aynı. Sanırım fazladan kıyafet getirmeliydim."

Seçeneklerimi düşünürken omuzlarımda küçük bir şeytan ve melek belirliyor. Düşündüğümü söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi... Şeytan kazanır.

"Giysilerinizi buradaki çamaşırhaneye koyabiliriz."

Dan bana şaşkın bir bakış atıyor ve masumiyeti o kadar sevimli ki yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum. "Başka bir şeyim yok..." Sözüğü yarıda kesiyor, idrakı yerine geldikçe gözleri açılıyor.

Bir adım öne çıkıyorum, önlüğünü çözmek için ellerimi yavaşça beline doluyorum. "Bir şey yapmamıza gerek yok. Eminim iç çamaşırın una bulanmamıştır." Göz kırparak önlüğü başının üzerinden kaldırıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. "Giysilerini yıkamak, yardımın için sana en azından teşekkür etmek gibi geliyor."

Tişörtünü yukarı çekiyorum ve o da kollarını otomatik olarak kaldırarak tişörtü çıkarmamı sağlıyor ve vücudunun üst kısmı ortaya çıkıyor.

"Ya da sana teşekkür edebileceğim başka yollar da var." Ellerim kemerine gidiyor ve duraksıyorum. "Eğer istersen."

Kemerini tokasından kurtarıırken başı hevesle aşağı yukarı sallanıyor. "Lark," diye inliyor, alnını benimkine dayıyor. "Kendimi utandıracağımdan korkuyorum."

Bu sessiz ifade o kadar çok kırılganlık içeriyor ki donup kalıyorum, ellerimi göğsüne götürüp vücuduna dolayarak ona sarılıyorum. Kolları beni sıkıca kavıyor ve kalbi kulağımın altında hızla atıyor.

"Lütfen böyle hissetme," diye fısıldıyorum. "Utanman için hiçbir neden yok. Senin hızında gideceğiz. Sana baskı yapmak istemiyorum."

"Anlamıyorsun." Sesi sertleşiyor. "Utanmamın çok hızlı hareket etmemizle hiçbir ilgisi yok ve her şey seni ne kadar umutsuzca istediğimle ilgili."

Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce soluğumu zar zor çıkarıyorum, elleri ağzımı yağmalarken saçlarımı sıkıca kavramak için hareket ediyor. Beni öpme konusundaki güveni hızla arttı ve kontrolü ele alarak öpüşmemizi tüm birikmiş arzusuyla doldurdu.

Bu da omzumdaki şeytanın sesini daha da yükseltiyor. Her ne kadar öpüşmemizi bitirmek istemesem de, bitiriyorum. Çünkü beni daha iyi bir şey bekliyor. Sonra elini tutuyorum ve onu koridordan yatak odama götürüyorum. Yatağın kenarına oturması için onu itmeme izin veriyor ve sonra bir adım geri çekiliyorum. Kendi önlüğümü çözüyorum ve kazağımı başımın üzerine kaldırmadan önce onu çıkarıyorum.

Taytımı yavaşça aşağı sıyırıp çoraplarımla birlikte kenara atarken elleri iki yanında, gözleri beni bırakmıyor. Bakışlarıyla beni yiyip bitirmesini izlerken, bu sabah şirin bir mavi külot ve ona uygun bir sütyen giydiğim için inanılmaz mutluyum.

"Çok güzelsin."

Ona doğru ışınlanıyorum, mesafeyi kapatıyorum, bacaklarının arasına giriyorum. "Sen de öylesin Dan." Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu öpebilmek için başını geriye yatırıyorum. "Sen çok güzel bir adamsın, için de dışın da. Seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim."

Kolları beni tekrar sararken başı öne düşüyor ve göğsüme iniyor. Bu adam sarılmayı seviyor. "Ne söyleyeceğini nereden biliyorsun?"

Eğilip başını öpüyorum ve şampuanının taze kokusunu içime çekiyorum. "Tıpkı senin gibi. Ben seni tanıyorum, sen de beni tanıyorsun. Bu kadar basit."

"O kadar inanılmaz."

Saçlarına gülümsüyorum, dudaklarının tenime değdiğini hissediyorum. Ama elleri gezinmeye başladığında geri çekiliyorum. "Bu, yardımın için sana teşekkür etmem anlamına geliyor."

Suratını asması çok sevimli ama pes etmiyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim kot pantolonunun beline inerken kaşlarımı kaldırıyorum. "Kaldır."

"Oh. Ne? Yapmak zorunda değilsin..." Pantolonunu indirebilmem için kalçalarını kaldırırken bile kekeleyerek konuşuyor.

"Güven bana, zorunda olmadığımı biliyorum. Ama gerçekten istiyorum, eğer istiyorsan." Hızla başını sallıyor ve görmem gereken tek şey bu. Kot pantolonunu arkama atıyorum ve ellerimi kaslı kalçalarında gezdiriyorum. Boxer külotuna bastıran sikinin büyük hatları dudaklarımı yalamama neden oluyor, hatta iç çamaşırının üzerindeki mizlara kıkırdamak istiyorum.

"Muz mu?" Ona sırtarak soruyorum.

"Eğlenceli iç çamaşırlarını severim. İtiraf etmeliyim ki bugün kimsenin onları görmesini beklemiyordum."

"Ben de onları seviyorum. Ama onları çıkarmak istiyorum. Bunu yapabilir miyim?"

Bir kahkaha attı. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Benimle ne sikim istersen yapabilirsin. Hepsini istiyorum, Birdie. Her lanet şeyi. Kendimi aptal durumuna düşürecekimden korkuyor olabilirim ama bu bana vereceğin her şeyi almamı engellemeye yetmez. Sanki bunun için bir ömür beklemişim gibi hissediyorum. Senin için."

Dizlerimin üzerine çöküp onu öpüyorum, önce şaşıyor ama hemen toparlanıyor, elimden gelen her şeyi öpücüğe dökerken beni yerimde tutuyor, bunu istemesinin benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle anlatmaya çalışıyorum. Benimle birlikte. Ve sadece benimle.

Dizlerimin üzerine çöküp boxer'ını yavaşça bacaklarından aşağı çekiyorum, aleti serbest kaldığında çok hevesli olmamaya çalışıyorum. Ama çok güzeldi. Uzun ve çok kalın değil, ucunda bir damla prekum ile zaten parlak.

Tepkisinin bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için kendimi yüzüne bakmaya zorluyorum. Elimi yavaşça tabanın etrafına doladığımda gözleri kapanıyor ve küçük bir inilti çıkarıyor. Elimi yavaşça yukarı ve aşağı sürüklüyorum, hareketi kayganlaştıracak nem olmadan sürtünmenin onun için çok fazla olabileceğinin tamamen farkındayım.

Ama görünüşe göre değil. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, şimdi tüm şiddetiyle yanıyordu. Elleri battaniyemi avuç avuç kavırıyor ve omuzları her nefes alışında sarsılıyor.

Başımı aşağı eğerek dilimle ucunu daire içine alıyorum.

"Lark," diye nefes alıyor, bu tek kelime bir lütuf. Ve ihtiyacım olan tüm cesareti.

Ağzımı daha da açarak ona sarılıyorum,

"Lanet olsun," diye küfrediyor.

Yukarı bakıyorum ve onun hâlâ bana baktığını görüyorum. Yavaşça yukarı aşağı sallanmaya başlıyorum, hafif bir emme uyguluyorum ve elimi ağzımla aynı anda hareket ettiriyorum. Misk kokulu tadı o kadar da kötü değil ve kendimi bu hareketten gerçekten zevk alırken buluyorum. Ona daha önce hiç tatmadığı bir zevk verdiğimi bilmek, bunu geçmişte olduğu gibi bir angarya olmaktan çıkarıp bir ayrıcalık haline getiriyor.

"Birdie," diye soluk soluğa bağılıyor, bir eli omzuma gidiyor. "Kahretsin, ben... Ben boşalacağım. Aman Tanrım."

Ne yapmak istediğime karar vermek için zamanım yok, onun ne isteyebileceğini düşünmek bir yana, ılık boşalma fışkiyeleri boğazımın arkasına çarpmadan önce. Hızla yutkunuyorum, onun titrediğini ve bacaklarındaki gergin kasların etrafımda gevşediğini hissedene kadar durmuyorum.

Ancak o zaman geri çekilip onu ağzımdan bırakıyorum. Güçlü eller kollarımın altında, beni kaldırıyor ve Dan'in beni göğsüne yasladığı yatağa götürüyor.

"Bu... Kahretsin, ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Başını kaldırdı. "İyi miydi? Sen iyi misin?"

Onu hafifçe öpüyorum. "Ben iyiden de öteyim. Kurabiyelerle ilgili yardımın ve bunu yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Tekrar gülerken başı aşağıya düşüyor. "Kadın, senin için her şeyi yaparım. Ve eğer bunu bir daha yaparsan hepsini iki kez yaparım."

Ben de kıkırdamaya başladım ve onun göğsüne sokuldum.

"Anlaştık." "Ama önce bana bunu sana nasıl yapacağımı

öğretmelisin." "Eğer mecbur kalırsam."

BÖLÜM YIRMI BİR

Monty

"Bunun için Barbados'u reddettiğine inanamıyorum." Ön camdan dışarı, bardaktan boşanırcasına yağan yağmura bakıyorum. Ama kasvetli hava bile beni tam olarak yıkamıyor. Hayır, ellerim direksiyonu sıkıca tutuyor, kısmen bizi güvende tutmak için ama aynı zamanda Lark'a dokunma isteğiyle dikkatim dağılmasın diye. Ona bakmaya bile cesaret edemiyorum yoksa içimde kabaran heyecan dışarı taşabilir.

Noel arifesindeyiz ve ailemin evine gidiyoruz. Tatilleri severim, hep sevmişimdir. Noel pijamaları, ailenizle vakit geçirmek ve vücut ağırlığınız kadar kurabiye yemenin sevilmeyecek nesi var?

Ve tüm bunları Lark yanımdayken yapmak? Kahretsin, mutluluktan patlayabilirim. Ama ailesinin ne kadar tuhaf ve zehirli olabileceğini bilsem bile, bir yanım Noel'de onlarla birlikte olmadığı için bir şeyleri kaçırmış gibi hissedip hissetmeyeceğini merak ediyor.

"Güven bana Dan. Gerçekten önemsedığım hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi özlemiyorum. Ailem yıllardır Vancouver'da Noel geçirmede ve onlarla bir yerde tıklıp kalmak mı? Hayır, teşekkürler."

"Geçen yıl ne yaptın?" Merakla sordum. Tatil planlarından hiç bahsetmemiştik; hep Baron'la ya da ailesiyle birlikte olduğunu varsaymıştım.

Öfkelendi. "Hazelwood müzesinde Baron ve ailesiyle birlikte geçirdim."

Sözleri üzerine kaşlarım kalktı. "Müze mi?"

"Kafamda onların evini böyle adlandırıyorum. En heybetli, en resmi binayı hayal edin ve sonra da ona ev deyin." Zoraki bir kahkaha daha. "Yani, evet, yağmura rağmen burada seninle olmayı tercih ederim." Bana sıcak bir bakış atıyor ve eli enseme inip şapkamın altından çıkan saçlarımla oynuyor. Bu küçük dokunuşlara, bunca yıl sadece hayalini kurduktan sonra bu kadar kolay gelen şefkate alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Tanrım, salak gibi konuşuyorum ve buna bayılıyorum.

Lark koltuğunda kıpırdanıyor, arkadan bir şey almak için dönüyor ve tabii ki, baktığım anda gözlerim doğrudan gömleğindeki boşluğa gidiyor, bu da bana doğrudan o mükemmel göğüsleri net bir şekilde görmemi sağlıyor.

Görünüşe göre artık bakmakta ve hatta dokunmakta özgür olduğum memeler. Kahretsin, bunu düşünmek çok garip. Otoyolda araba kullanırken ereksiyon olmak da hiç beklediğim bir şey değildi.

Bu yüzden ona karşı olan hislerimi yıllarca bastırdım.

Şimdi elinde bir paket çikolatalı öpücükle koltuğuna geri yerleşiyor. Geçen haftaki pişirme günümüzden arta kalanlardan biri, çünkü markette biraz aşırıya kaçmışım. Bütün rafı sepetime mi boşalttım? Belki de. Ama yanlış olanları ya da yeterince olmayanları getirerek onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Ayrıca, çok fazla çikolata diye bir şey var mı? Bence yoktur.

Lark bir tanesini açıyor ve ağzıma götürüyor. Kremsi çikolatanın tatlılığı dilimde patlıyor, ama Lark'ın bana yumuşak, açık bir ifadeyle baktığını görünce tıpkı lanet çikolata gibi eriyorum.

Bu gerçek hayat mı?

Ve eğer öyleyse, her şeyi berbat etmediğimden nasıl emin olabilirim?

İçime çektiğim çikolata öpücüğü neredeyse boğazıma kaçacaktı ki bu, ailemin evine doğru hızla ilerlerken gerçekten kötü olurdu. Hafifçe öksürerek kendime geliyorum. Hızlı bir bakış daha atıyorum ve penceresinden geçmekte olduğumuz tarım arazisine baktığını görüyorum.

Ona dokunmak istiyorum. Hayır, bana dokunmasını istiyorum. Daha önce olduğu gibi saçlarımla oynamasını. Ama bunu ondan istersem garip olacağından eminim. Yani bir şeyler başlatmam gerekecek. Vay be.

Sağ elimi yavaşça direksiyondan çekiyorum ve parmaklarımı birkaç kez esnetiyorum. Sonra onu aramızdaki orta konsola koyuyorum. Belki ipucunu anlar ve devralır?

Hayır. Hâlâ pencereden dışarı bakıyor. Tamam Monty, bunu yapabilirsin. Ona daha önce yüzlerce kez dokundun. Birkaç gün önce sikini ağzına aldı. Elini bacağına koyman o kadar da önemli değil.

Ama gerçekten öyle. Çünkü bu kadına karşı hissettiklerim başka hiçbir şeye benzemiyor. Ve nihayet bu duyguları ifade etmekte, onlara göre hareket etmekte özgür olmak beni her türlü mahvetti - çoğunlukla iyi bir şekilde, ama üstüne sağlıklı bir endişe katmanı ile.

Onun için iyi olmak istiyorum. Hak ettiği her şey olmak istiyorum. Ve olamayacağımdan korkuyorum.

Derin bir nefes alarak elimi ona doğru götürüyorum ve kalçasına koyuyorum. Başı kıpırdamıyor ama elimi kendi eliyle kapatıp hafifçe sıkıyor.

Ve nefes veriyorum.

Gecenin bir yarısı annemlerin evindeki boş yatak odasında - annemin yorgan malzemeleri tarafından ele geçirilmemiş olan yatak odasında - Lark çıplak gövdemine üzerine örtülmüş halde uyanmak çok tuhaf bir deneyim.

Kötü bir şey değil, sadece... sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir şey. Gerçekten mi? Hayal etmeme bile izin verdiğim bir şey değildi. Kısım her zaman ulaşılmaz hissettiğim için, kısmen de ailem koridorun hemen aşağısındayken hayallerimin kadınıyla yatakta olmak pek de romantik bir kavram olmadığı için.

Annem ikimizin aynı yatak odasında kalacağımızı söylediğinde yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu görebileceğinize eminim.

Ama Lark göğsüme sokulup, mırıldanmaya başladığında, fazla düşünen beynime çenesini kapamasını ve bu Noel mucizesinin tadını çıkarmamı söyledim.

Sanırım tekrar uykuya dalıyorum çünkü bir sonraki fark ettiğim şey aletime sürtünen bir şeyin onu rahatsız edici bir şekilde sertleştirdiği. Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve Lark'ın bana doğru kaydığını görmek için aşağı bakıyorum. Gözleri kapalı ama uyuyup uyumadığını anlamak zor. Sevimli bir ses çıkardığında

küçük bir mırıldanma sesiyle uyanık olmadığı anlaşıyor. Bu da bana sürtünmesinin bilinçli bir seçim olmadığı anlamına geliyor.

Çıplak kalçası sıkıma bastırıldığında iniltimi bastırıyorum. Acıtıyor ama iyi anlamda. Ve eğer kendimi utandırmak ve daha sonra çamaşır yıkamak zorunda kalmak istemiyorsam, ne yazık ki, kendimi bu durumdan kurtarmam gerekiyor.

Ama altından çekilmek istediğimde, Lark'ın bana olan tutuşu sıkılaşıyor ve küçük bir inilti çıkarıyor.

Lanet olsun.

"Dan," diye fısıldıyor. "Beni gör."

Oh, Birdie. Kalbim kabardı. *Seni görüyorum*. Her zaman gördüm.

O uyanana kadar hiçbir yere gitme şansım yok, bu yüzden bedenini bedenime yaslamamın ne kadar harika bir his olduğunu aklımdan çıkarmak için Küçükler Ligi istatistiklerimi okumaya çalışıyorum. Benim onun için hissettiklerimin aynısını onun da benim için hissettiğini bilmek.

Çünkü tek istediğim beni ben olarak gören birini bulmaktır. Beni ben yapan her şeyi seven birini. Ve Lark, Dan Montgomery'nin tüm yönlerini göstermek için içeri almak istediğim tek kişi.

Nefes alış veriş değişiyor ve istatistikte beyzbolda dördüncü yılıma girdiğim tavandan aşağı baktığımda uykulu gözlerini kırıştırarak açıyor. Ona gergin bir gülümseme veriyorum, aşağıda olanlara nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Fiziksel konumumuz belirginleştikçe yüzünün yumuşak ve rahattan başka bir şeye dönüşmesini izliyorum.

"Günaydın?" diyor, bunu bir ifadeden çok bir soru olarak ifade ediyor. Kalçasını aletimin üzerindeki baskısından kurtarıırken yüzünü göğsüme gömüyor.

"Bunun için üzgünüm."

Boğazımı temizliyorum. "Sorun yok." Evet, sesimin nasıl cızırdadığına bakılırsa, belli ki iyi değil. "Ben sadece..." Cümlemi tamamlamadan onun altından sıyrılıyor, yorganı fırlatıyor ve etrafın temiz olduğundan emin olduktan sonra koridoru geçip banyoya koşuyorum.

Dişlerimi fırçaladıktan ve her şeyi kontrol altına aldıktan sonra yatak odasına dönüyorum. Annem ve babamın henüz kalkmadığı kadar erken bir saat ama yakında kalkacaklarını biliyorum. Babam her sabah yaptığı gibi önce kalkacak ve yatakta anneme götürmek için bir fincan çay yapacak.

Lark yatakta oturuyor, elleri annemin her yıl çıkardığı Noel yorganıyla oynuyor. Yanına yerleşiyorum, rahatsız edici hisler alıyorum ama ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Uyurken sana her ne yaptıysam gerçekten çok üzgünüm," diye ağzından kaçırıyor Lark. "Seni tuhaf hissettirmek istememiştim."

Hay sikeyim. Yan dönerek başımı bir koluma dayıyorum ve diğer kolumla ona uzanıp onu kendime çekiyorum. Lark'ın açıkça güvenceye ihtiyacı varken kendi sinirlerimin hiçbir anlamı yok. Kendi beynimin içinde kaybolup her şeyi fazla düşünürken Lark'ın koruyucu yanının devreye girmesine ihtiyacı olduğunu fark etmem beni sakinleştiriyor.

Kucağıma yerleşirken yumuşak iç çekişi beni daha da rahatlatıyor. Ve bana elimden geldiğince bir şeyler açıklama cesareti veriyor.

"Özür dileme, Birdie. Sen yanlış bir şey yapmadın. Her şeyi kafasında toplamak zorunda olan benim. Son birkaç yıldır ellerimi ve düşüncelerimi kendime saklamak zorunda olduğumu hatırlamalısın. Böyle sabahları çok sık hayal etmeme bile izin vermiyordum, çünkü hayal ettiğimde kendimi çok suçlu ve berbat hissediyordum. Sözde başka birine aşıkken en iyi arkadaşımı hayal etmek? Kendimi çok yanlış hissediyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Ama şimdi sen buradasın, *biz buradayız*, bu konuda kendimi suçlu hissetmeme gerek yok ve fiziksel tepkilerimi geri çekmem gerekmiyor. Sadece beynimin bu yeni gerçekliğe ayak uydurması biraz zaman alıyor."

"Oh." Bu tek kelime anlayışla dolu ve beni bu kadar kolay anlaması, bunun başından beri olması gerektiğinin bir başka kanıtı gibi geliyor.

O her zaman benim olmalıydı, sadece buraya gelmek için uzun ve rüzgarlı bir yoldan geçmemiz gerekti.

"Bilmeni isterim ki, az önce yaşadığım gibi bir an yaşadığımda, bunun seninle bir ilgisi yok. Hem de hiç. Sadece bana karşı sabırlı olmanı istiyorum." Sesimdeki yalvarmayı engellemek zor ve keşke daha kendinden emin ve güvenli olabilseydim. Ama tüm hayatınızı başka hiç kimseye karşı romantik şeyler hissetmeyerek geçirmiyorsunuz, sadece aniden bu şeyleri hissettiğiniz tek kişi müsait hale geliyor - ve aynı şeyleri istiyor - bir uyum sürecine ihtiyaç duymadan.

"Hiçbir yere gitmiyorum Dan. Beklemeye değer bir adam olduğunu yıllar boyunca bana pek çok şekilde gösterdin. Sen benim hak ettiğim, beni sevilmem gerektiği gibi sevecek adamsın. Baron'dan ayrılmanın bu kadar kolay olmasından dolayı kendimi suçlu hissediyordum, ta ki bunun sadece onu olması gerektiği gibi sevmediğim için kolay olduğunu fark edene kadar. Açıkçası onu gerçekten sevip sevmediğimi bile bilmiyorum. Ama sen..." Sesi kesiliyor, parmağı göğsümün üzerinde hafif daireler çiziyor.

Hayır, bekle. Onlar daire değil. Onlar kalp.

Yemin ederim, eğer tekrar konuşmaya başlamazsa kalbim tamamen durabilir.

"Sana aşık oluyorum." Vay

canına. Lanet olsun.

Göklerin açılmasını ve melek korolarının şarkı söylemesini beklediğimi söylemiyorum, ancak bu bir tür Noel mucizesi gibi hissettiriyor. Şu anda neler oluyor? Rüya mı görüyorum? Beynim her şeyden çok istediğim tek şeyi, bir şampiyonluktan, ailemi emekli edecek bir kontrattan, garajımın önünde duran bir Bugatti'den daha çok istediğim şeyi önüme koyarak bana zalimce işkence mi ediyor?

"Dan?"

Belirsiz sorusu beni gerçekliğe geri döndürdü. Hayallerimi gerçekleştiren kadına geri dönüyorum. Eğildim ve alnımı onunkine dayamadan önce burnunun ucunu öptüm.

"Lark, seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, nefes almak kadar doğal geliyor. Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Ve tek istediğim karşılığında senin sevgine layık olmak."

Eli yanağımı okşamak için kalkıyor. Ve sonra söylediği şey, onun için yeterli olma konusunda yaşadığım tüm sınırları silmek için uzun bir yol kat ediyor.

"Zaten öylesin."

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Lark

"Neden gerginim?" Dan elimi tutarken nefesinin altında mırıldanıyor. Güven verici bir şekilde ona yaslanıyorum ve Ronan ile Willow'un evinin önüne doğru yürüyoruz.

"Güzel soru. Eğer çözersen bana da haber ver."

Zoraki bir kahkaha atıyor ama omuzları biraz düşüyor.

Bu akşam takımın tatil yemeği var. Sadece oyuncular ve sevgilileri olacak. Daha önce hiç gitmedim ama hikayelerini duymuştum. Oyuncuların birbirlerine aldıkları hediyeler, özenle hazırlanmış ziyafetler ve her zaman saçmalıklara yol açan içkiler.

Dan bizim için bir Uber ayarladı, böylece eve dönme konusunda endişelenmemize gerek kalmadı ama yine de çok fazla içki içmeyi planlamıyorum. Takım arkadaşlarının önünde ilk kez birlikte olacağımız için çok endişeliyim.

Hepsi onun benim hakkımda ne hissettiğini biliyor olabilir, ama *onlar* ne hissediyor? İçlerinde bu kadar kayıtsız kaldığım için kızgın olan var mı? Onu oyaladığımı mı düşünüyorlar? Çok hızlı ilerlediğimizi mi düşünüyorlar?

Bunların hiçbirini Dan'e söyleyemem. Bana saçmaladığımı söyleyeceğinden eminim, ama söylememesi ihtimaline karşı, yapmam gereken son şey onun gerginliğini arttırmak. Ne konuda gergin olduğunu da bilmek istemiyorum.

Birçok kez gittiğim bir evin ön kapısına varıyoruz. Hafif sesler ve kahkahalar havada uçuşuyor. Parti çoktan başlamıştı ve

Kapıyı açtığımda Dan'in beni bu elbiseyle görmesi ve kendimi bir anda duvara yaslanmış, beni bile şaşırtan çok yoğun bir öpüşme seansına girmiş bulmam dışında daha erken burada olacaktık.

Her ne kadar garip ve gergin olduğunu ve işleri ağırdan almak istediğini söylese de Dan öpüşmekten de çok hoşlanıyor. Çok ama çok öpüşmekten.

Ayrıldığıımızda saçımı ve makyajımı düzeltmek için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Tüm bunlar Uber şoförümüzün bizi almadan gitmesine neden oldu, bu yüzden başka bir tane talep etmek ve gelmesini beklemek zorunda kaldık.

Dan bana bir kez daha bakıyor, yüzünde hafif titrek bir gülümseme, sonra ön kapıyı iterek açıyor. Eve girdiğimizde ses oldukça yükseliyor. Yolumu ondan daha iyi biliyorum, bu yüzden ben devralıyorum ve onu evin arkasına yakın geniş, açık alana götürüyorum.

Elbette, takımın çoğu zaten buradaydı. Rhett ve Kai köşede dış saha oyuncularından biriyle konuşuyor, Ronan mutfakta bir şeyler yapıyor ve Willow'un Mav'in kız arkadaşı Sadie ile sohbet ettiğini görebiliyorum. Diğer erkeklerden birkaçı dışarıda, ısıtılmalı verandada, birkaç eş ve kız arkadaş da onlarla birlikte.

Kabusum gerçekleşmiyor ve odaya girdiğimiz anda tüm konuşmalar kesilmiyor. Aslında, Willow bize bakana kadar kimse birlikte geldiğimizi fark etmemiş gibi görünüyor.

"Buradasın!" diye haykırıyor, hızla yanıma geliyor ve beni kucaklamak için çekerek Dan'in elini bırakmaya zorluyor. "Merhaba Monty." Beni bırakıp ona sarılmak için hamle yapıyor ve ben de bir adım yana, oturma odasının duvarına doğru çekiliyorum. Onun coşkulu selamlaması biraz dikkat çekti ve diğer oyunculardan birkaçı selam vermek için yanlarına gitti. Geride durup Dan'in herkesi selamlamasını, gülümsemesini ve takım arkadaşlarına sarılmasını izliyorum.

"Monty, kardeşim!" Kai gürlüyor, Dan'i kendine çekiyor ve sarıldıklarında sırtını tokatlıyor. Bir atıcı ve bir tutucunun genellikle benzersiz bir bağ geliştirdiği doğrudur. Dan ve Kai'nin geçen yıl boyunca aralarındaki bağın büyümesini izledim. Ama Kai'nin onu selamladığını duyunca, Dan'i tanıdığım onca zaman boyunca ona takımdaki diğer herkes gibi Monty dememi isteyip istemediğini hiç sormadığımı fark ediyorum.

Beynim neden tam da bu anı seçip buna odaklandı, bilmiyorum ama şimdi bunu bırakamıyorum, sanki cevabı yüzünde bir yerde bulacakmışım gibi gözlerim ona gidiyor.

Tabii ki görmüyorum. Tek gördüğüm onun gülümsemesi, iyi vakit geçirmesi, beynimin mantıksal benliğini ele geçirdiğinin tamamen farkında olmaması ve benim yarı

Takma adı gibi rastgele bir şey yüzünden.

Belki de o kadar rastgele değildir. Rhett kocaman kollarını açarak bana doğru yürüdüğünde, Dan diye seslendiğim isme odaklanmanın, takımın onunla burada olmama nasıl tepki vereceğine dair endişelerimden beni uzaklaştırdığını fark ediyorum.

"Lark! Mutlu tatiller, seni görmek çok güzel sevgilim."

Tepkisinin sinirlerimin yersiz olduğuna dair bir işaret olmasını umarak ben de ona sarılıyorum. "Teşekkürler, Rhett. Noel'in nasıl geçti?"

Omuz silkiyor, biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Dürüst olmam gerekirse en iyisi değildi. Annemi görmek için eve dönecektim ama annem son dakikada halamı ziyaret etmek için sahile gitme fırsatı buldu. Tek başınayken hindi ve patates püresi aynı şey değil."

Sesi o kadar asık suratlı çıkıyor ki, koca adam için kalbim parçalanıyor. "Özür dilerim, Rhett."

Bizden birine haber vermeliydin."

Benden Dan'e bakarak başını sallıyor. "Hayır, benim için endişelenme. Monty'nin seni ailesiyle tanıştırmak istediğini biliyordum. Bunun ortasında kalmamın imkanı yoktu."

Sonra Kai bize katılıyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Lark, Lark, Lark. Sonunda ışığı gördün ve oğlumuzun acısına son verdin."

Yanaklarım ısındı. Ama ben bir şey söyleyemeden Kai kenara itiliyor ve Dan onun yerini alıp beni kollarının arasına alıyor, sırtım onun önüne geliyor. "Ne dedim ben, Yami? Aptal olma."

"Değildim!" Kai itiraz ediyor ve Dan'in dudaklarının çıplak omzuma konduğunu hissederek ürperiyorum.

"Şu halinize bakın. Nihayet."

Bunu Sadie, Maverick ve Ronan'la birlikte yürüyen Willow söylüyor. Dan'in nefes aldığını ve kollarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum.

"Tamam, hadi şu işi bitirelim. Lark ve ben birlikteyiz. Evet, sonunda. Evet, bu gerçek, harika ve istediğim her şey. Hayır, Baron'un bir pislik olduğunu anlaması bu kadar uzun sürdüğü için ona zorluk çıkaramazsın. Hayır, nasıl hissettiğimi ona söyleyemeyecek kadar korkak olduğum için bana zorluk çıkaramazsın. Evet, ikimiz adına da mutlu olabilirsiniz. Anladın mı?"

Mav yavaşça alkışlamaya başlar, dudaklarından nadiren bir gülümseme geçer. Çok geçmeden diğerleri de ona katılıyor. Yüzümün utançtan alev alev yandığını söyleyebilsem de, sonunda her şeyi açıklığa kavuşturmuş olmak da harika hissettiriyor. Ekibin ilişki durumumuzdaki değişikliğin farkında olduğunu ve görünüşe göre bunu onayladığını bilmek beni rahatlatıyor.

Ve Dan'in herkese bu açıklamayı yaparken sesinin çok sakin, kendinden emin ve en önemlisi mutlu olduğunu duymak?

En güzel duygu bu olabilir.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Monty

"Neden bu kadar gerginsin?" Markette kasaya doğru yürürken Yami kolumu yumrukluyor. "Bu gece için büyük planların mı var?"

Evet... rüyalarımın kadınına yatağında görmek, beni artık büyük liglerdeki en yaşlı bakire olmaktan çıkarmak gibi.

"Lark ile akşam yemeği," diye cevap veriyorum, kollarımdaki eşyaları taşıma bandına bırakıyorum. Zihinsel olarak listemi gözden geçiriyorum, her şeyi aldığımı iki kez kontrol ediyorum.

Köpüklü şarap... annemin meşhur makarna primavera'sı için malzemeler... iki çikolatalı kek... ve meyan kökü.

Prezervatifleri dün elime ulaşan bir online siparişle aldım ve böylece Yami'ye açıklama yapmaktan kurtuldum. Muhtemelen ilk kez satın almak yerine stok yenileme yaptığımı düşünerek bunları satın almamı yadırgamayacaktır.

"İkinizin arası iyi mi?" diye soruyor kasaya yaslanarak. Bugün takılmayı kabul ettiğim için pişman olmaya başlıyorum. Şu anda sıradan bir sohbetle pek ilgilenmiyorum. Midem çalkalanırken ve aklımdan bu geceki planlarım geçerken olmaz.

"Evet. Tamam."

"Güzel sohbetti dostum," diyor alaycı bir şekilde ve ben de onun daha önceki kol yumruğuna kendi yumruğumla karşılık veriyorum.

"Dinle, seninle spor salonuna gitmeyi kabul ettim. Ayak işlerimi yapmak için kendini davet etmeyi sen seçtin, bu yüzden dikkatim dağınıkken, yapmam gereken her şeyi düşünürken bana bok atma."

Sözlerim amaçladığımdan daha keskin çıktı ve Yami'nin bana kaldırdığı kaşları hak etti. Normalde birbirimize çok iyi uyum sağlarız. Atıcılar ve tutucular öyle olmak zorunda. En azından iyi olanlar. Rafe ve bende vardı, birbirimizi açık bir kitap gibi okumamızı sağlayan büyümlü bir dinamik. Yami ve ben yaklaşıyoruz, ama henüz tam olarak o noktada değiliz.

Ve bunun için şükürler olsun, çünkü iç paniğimi bilseydi, bunun sonunu asla duyamazdım.

Sonunda kasaya ulaşıyoruz ve hızlıca alışverişlerimin parasını ödüyorum, onları bir poşete atıyorum ve hızlıca çıkışa doğru yürüyorum. Dışarıda hava buz gibi ve kapalı, aceleyle kamyonuma doğru giderken montumun yakasını kaldırıyorum.

"Tanrım, burası Şeytan'ın taşaklarından daha soğuk."

"Şeytan'ın taşakları soğuk mu? Sıcak olmazlar mıydı?"

Bir kahkaha attım. "İyi bir noktaya değindin."

"Cidden, Monty. Neler oluyor? Kendinde değilsin. Lark mı? İyi olduğunuza emin misiniz?"

Sesindeki gerçek endişe beni duraksattı. Belki de sihirden düşündüğüm kadar uzak değilizdir.

Koltuğuma yaslanıyorum, kamyonet motor çalışırken yavaşça ısınıyor. Takımdaki çocukları arkadaşlarım, hatta ailem olarak görüyorum. Ama babam dışında hiçbirini sırrımı bilmiyordu. Bu, sohbetlerde kolayca ortaya çıkan bir şey değil.

Evet, yirmi sekiz yaşında bir bakireyim. Hayır, dini bir nedenden dolayı değil, sadece tüm hayatım beyzbol tarafından yönetildiği için ve sahada toplarla sevişmediğim zamanlarda, sıfır oyunla bir bilim ineğiydim.

Hayır. Krampon kovalayanlardan payına düşenden fazlasını almış bir grup profesyonel sporcuya karşı açık olduğum bir konu değil.

Ama Yami, o farklı. Elbette, sayısız kadınla flört ettiğine, hatta birkaçını evine götürdüğüne şahit oldum. Ama onu tanıdığımdan beri hiç ilişkisi olmadı ve çoğunlukla saygılı bir adam gibi görünüyor. Belki bana çok fazla bok vermez.

"Ben ve Lark. Biz..." Kahretsin, bu düşündüğümde de zormuş. Yutkunuyorum. "Biz, ah, biz henüz sonuna kadar gitmedik."

"Ne bu, lise mi? Hiç sevişmedin. Bunu mu demek istiyorsun?" Başımı sallarken bile kaşlarımı çatıyorum. "Evet. İyi o zaman. Bunu... yapmadık."

"Tanrım, Monty, senin sikiş kelimesini kullanabilen yetişkin bir adam olduğunu biliyorum."

Belki de hatalıydım ve Yami'ye söylemek bir hataydı. Şimdi ona tüm hikâyeyi anlatmayacağımdan eminim. Çenemi sıkıp ileriye bakıyorum.

"Bence bu harika. Birbirinizi önemsiyorsunuz ve ona bir kadına davranılması gerektiği gibi davranıyorsunuz."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum ama beni şaşırtmayı bitirmemiş.

"Sıradan seks iyidir, ancak iş in içinde duygular varsa, doğru olana kadar beklemek iyi bir fikirdir. Tek söylediğim bu. Peki bu gece o gece mi?"

Tekrar başımı sallıyorum. O da bana karşılık olarak bir tane veriyor. "Güzel. Hadi gidelim o zaman, böylece sen de erkeklik taslayabilirsin."

Önce homurdandım, sonra gözlerim büyüdü. *Manscape* mi?

Üç saat ve internetteki iki rahatsız edici makaleden sonra, banyomda dünyanın en garip pozisyonundayım, bir bacağım tezgahın üzerinde, aletime bakıyorum. Şükürler olsun, esnek biriyim. Erkek pedikürü ne zaman moda oldu? Yani, her zaman kesmişimdir; kimsenin aletini saklayan bir çalıya ihtiyacı yok. Ama bu bir sonraki seviye.

Kapım çalındığında, lanet olası kış yanaklarınıza ağda yapmaktan bahseden makalenin bir kısmını tekrar okuyordum, *hayır teşekkürler*.

"Kahretsin."

Nasıl oldu da sekiz oldu? Şaşkınlıktan dengemi kaybediyorum, ki bu üst düzey bir yakalayıcı için utanç verici. Daha da kötüsü, Lark'ın ön kapıdan seslendiğini duyduğumda ön kapıyı kilitlemediğimi fark ediyorum.

"Dan? Burada mısınız?"

Tökezliyorum, kalçamı havlu askısına çarpıyorum, bir çürük bırakacak kadar sert. "Lanet olsun."

Ayak seslerini duyabiliyorum ve işte belden aşağım çıplak ve çok gevşek aletimin sadece yarısı kesilmiş. Bu bir terim mi? Kim bilir. Tek bildiğim, bu gecenin böyle başlamasını istemediğim.

"Bekle," diye sesleniyorum, beni oturma odasında bekleyeceğini umarak.

Öyle bir şansım yok.

"Kahretsin, özür dilerim!"

Banyodan iç çamaşırlarımı alırken doğruldum ve onu aynada bana bakarken yakaladım, yanakları kıpkırmızıydı.

"Hey, Birdie." Boxerımı önümde tutarak gergin bir şekilde gülüyorum. Gözleri yavaşça vücudumda geziniyor, sadece donuyor ve sonra genişliyor.

"Dan, ne zaman dövme yaptırdın?" diye fısıldıyor ve ben bir an için şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Ah, kahretsin. Sanırım hiç görmediğini unutmuşum. Her nasılsa, geçen gece bana dünyamı durduran oral seksi yaptığında fark etmemişti. Panikledim, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bundan mutlu mu? Ne anlama geldiğini biliyor mu?

"Bilmiyorum." Ezik, Monty. Gerçekten ezik.

Tekrar bana bakıyor ve bir adım daha yaklaşıyor, parmakları kalçama geliyor, küçük dövmenin tam üzerinde duruyor. "Dan. Bu ne tür bir kuş?"

Ohshitohshitohshitohshit.

Beynim artık çalışmıyor. O bana bu kadar yakınken ve ben yarı çıplakken, sikim onun yakınlığına uyanmışken sağlıklı düşünmem mümkün değil.

"Uhhh..."

Bakışları tekrar aşağıya, sonra tekrar yüzüme inerken pembe dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını ıslatıyor. Lanet olsun. İşte başlıyoruz.

"Bu bir tarlakuşu." Fısıltım boğuk ama ağzı yavaşça yukarı doğru dönüyor. "İki yıl önce aldım."

"Neden o zaman?" diye fısıldıyor.

Ona söylemekten başka seçeneğimiz yok. Yoda'nın dediği gibi, "*Yap ya da yapma, denemek yok.*" Ve bu bir *yapma* anı olmalı.

"Çünkü o zaman seni sevdiğimi anladım."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Lark

"Dan," diye fısıldıyorum dudaklarımı onun dudaklarına çarpmadan saniyeler önce. Sonsuz bir denizde yüzerken duygularıma yenik düşüyorum. Beni çok uzun zamandır seviyordu. Beni hayatının her günü yanında taşıyor ve yıllardır da taşıyor.

Peki ben ne yaptım?

Benden beklendiğini düşündüğüm şeyi yapmanın doğru seçim olduğuna inanmak için kendime izin verdim. Kendime o kadar az inanıyordum ki, bu güzel adamı ve onun sevgisini görmezden gelebilirdim.

Ne kadar çok zaman harcadığım için kendi kendimi kırbaçlamak ve suçluluk duygusuna kapılmak çok kolay olurdu. Dan ile geçirebileceğim zaman. Ama şimdi, bu düşünceler içeri sızdığında, onları uzaklaştırmak daha kolay. Kendimi onun öpücüğüne, beni saran kollarına ve bunun tam da olması gerektiği gibi olduğunu bilmenin derin duygusuna odaklamak.

Sonunda ayrıldık ve onu banyoda belden aşağısı çıplak bulduğumda yaşadığım merakı hatırlıyorum.

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Bakışlarımın vücudunda gezinişini, o kadar sertleşmiş ve beni işaret eden o güzel sikine inişini saklamaya çalışmıyorum. Ama bir şeyler farklı. Gözlerimi kısarak hafifçe öne eğildim. "Dan, neden senin -"

"Hepsi Yami'nin suçu!" diye ağzından geçiriyor ve elleriyle kendini örtmeye çalışıyor.

"Pardon, ne dedin?"

Dan inliyor, başı öne düşüyor. "Bu akşam için market alışverişi yaparken yanımdaydı ve nasıl çenesini kapatamadığını bilirsin. Yemin ederim ona hiçbir şey söylemedim. Ve kesinlikle bir şey olacağını varsaymıyorum, ama her ihtimale karşı, erkek şekillendirmeye ilgili bir şeyler söyledi ve ben de Google'da aramaya başladım, sonra sen geldin ve *lanet olsun*."

Ben artık açıkça gülüyorum ve Dan'in yanakları kıpkırmızı. İçine girdiğim tuhaf manzarayı anlamaya başlıyorum. Söylediklerini daha iyi anladığımda kahkahalarım kesiliyor.

"İstediyini mi söylüyorsun..."

Gözleri tarif edilemez bir şeyle parlıyor ve başı hafifçe sallanıyor. "Evet. Seninle birlikte. Seni istiyorum, Lark. Mümkün olan her şekilde. Bu gece olmak zorunda değil, eğer kendini henüz hazır hissetmiyorsan. Ama hazır olduğunda, bil ki ben de hazırım."

Hislerimin arkadaşlığın çok ötesinde olduğunu fark ettiğimden beri buna, ona hazır olduğumu ona nasıl söyleyebilirim?

Ona seks yapmayalı aylar olduğunu ve vücudumun şimdiden rahatlamak için ağrıdığını nasıl söylerim?

Beni ilk kez istediği için inanılmaz derecede onur duyduğumu ona nasıl söylerim?

Bir saniye sonra Dan'in yüzündeki çöküşü fark ediyorum ve kendi duygularıma o kadar kapılmışım ki, aslında ona cevap vermediğimi anlıyorum.

Eğilip dudaklarımı çene çizgisine bastırıyorum ve boğazına doğru öpücükler konduruyorum. Sonra cesur ve atılgan olmam gerektiğini bilerek elini tutuyorum ve taytımın önünden aşağı kaydırıyorum.

Parmakları nemli külotumun üzerinde geziniyor ve başı bir iniltiyle omzuma düşüyor.

"Bu yeterince açık değilse, ben çok hazırım."

Dan derin bir gümbürtüyle beni kaldırıp omzunun üzerinden atarak çıplak kıcıyla neredeyse göz hizasına getirdi. "Aman Tanrım!" Gözlerimi kapatıp kıkırdayarak çığlık atıyorum. Bir dakika. Neden gözlerimi kapatıyorum? Onları açıyorum ve en sevdiğim yakalayıcımın yuvarlak, sıkı balon poposuna iyice bakıyorum.

Elim kıcıımı çimdikleyince Dan bir çığlık attı ve ben de yatağının üzerinde zıplayarak yere düştüm. "Az önce kıcıımı mı çimdikledin, Birdie?"

Sesi o kadar öfkeli geliyor ki, kıkırdamam tüm vücudumu saran bir kahkahaya dönüşüyor. Orada dikilmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, aleti bana doğru uzanan adama bakınca daha da büyüyor. Belli ki o da kahkahalarını zor tutuyor ve bir saniye sonra kahkahalar serbest kalıyor. Yatağın üzerine atlıyor, beni zıplatıyor ve tekrar çığlık attırıyor. Ama bu sefer iri bedenini bacaklarımın arasına indirirken dudaklarıyla sesimi bastırıyor.

Ellerim sırtına dolanıyor ve gömleğinin eteklerini buluyor. Çekiştirerek yukarı kaldırıyorum. Dan vücudunun üst kısmını kaldırıyor ve tamamen çıplak kalana kadar hızla çekip çıkarıyor.

"Henüz orgazm bile olmamış bir kadın için fazla tatmin olmuş görünüyorsun."

Gülümsememin daha da genişlediğini hissedebiliyorum. "Böyle bir manzara kimin hoşuna gitmez ki?"

Topuklarının üzerine oturdu ve beni yukarı çekti. "Hiç adil değil. Ben de manzaramdan memnun olmak istiyorum."

Gömleğimi çıkarmasına izin veriyorum ama sütyenimi çözmeye kalktığında kaşlarımı çatarak onu durduruyorum. "Çıplak olmadığım sürece manzaranın iyi olmadığını mı söylüyorsun?"

Yüzündeki dehşet ifadesi komikti ve ben gülmekten kırıldım. "Aman Tanrım, şaka yapıyorum. Söz veriyorum, o kadar da güvensiz değilim!"

Dan çabucak toparlanıyor, kollarını bana doluyor ve beni göğsüne çekerek boynuma sarılıyor. "Lark, sen lanet olası dünyadaki en güzel kadınsın. Tek boynuzlu at kostümü giysen bile seni yine de çok seksi bulurum."

"Sanırım bir Ewok kıyafeti giymemi tercih ederdin."

Geri çekiliyor, sırtışımı görüyor ve gözlerini kısıyor. "Kadın, benimle alay etmeyi bırakmalısın."

"Yoksa?"

"Ya da..."

Parmakları yan tarafıma girip anında gıdıklanma noktalarını bulmadan önce başka bir uyarı almıyorum. "Dan!" Çığlık atıyorum, kıvranıyorum ve kaçmaya çalışıyorum. Ama beni güçlü kalçalarının arasına sıkıştırdı ve kaçış yok. Sonra duruyor, bir eliyle iki elimi başımın üstünde tutuyor, diğer eliyle de göğüslerimin hemen altındaki göğüs kafesime sarılıyor.

"Çok harikasın Lark," diyor sesi kısık bir şekilde. "Eğer bu bir rüyaysa, umarım hiç uyanmam."

"Bu bir rüya değil," diye fısıldıyorum. "Bu gerçek. Ve ben buradayım. Seninim."

"Benim."

Giysilerimin geri kalanı birkaç saniye içinde çıkıyor. Ve sonra çıplak bedenlerimiz birbirlerine doğru kayıyor, kendimizi tutku ve aşk dolu bir öpücüğün içinde kaybediyoruz, Dan zaten nefesimi çalmıyor olsaydı nefesimi keserdi.

Başını bana bakacak kadar kaldırıyor ve yanağımı okşayabilmek için ellerimi serbest bırakıyor. Yüzünde hafifletmek için can attığım savunmasız bir ifade var.

"Bu işte iyi olup olamayacağımı bilmiyorum Birdie. Soyunma odasındaki konuşmalardan ve pornolardan öğrenebileceğin çok şey var. Ama senin için iyi olmak istiyorum."

Ellerimi güçlü sırtında aşağı yukarı kaydırıyor, kasların dalgalanmasını hissediyorum. "Olacaksın."

"Bana öğretmek mi? Bana neyi sevdiğini, neyin iyi hissettirdiğini öğret."

Yanaklarım arzu ve utanç karışımıyla yanıyor. Dan benimle ne kadar uyumlu olduğunu kanıtlayarak geri çekiliyor.

"Sorun ne? Ne dedim ben?"

Başımı sallıyorum ve yanağımı okşuyorum. "Sorun sende değil, bende. Ben... Sana öğretebilir miyim bilmiyorum, çünkü neyin iyi hissettirdiğini bilip bilmediğimi bile bilmiyorum."

Şaşkın kaşlarını çatması çok sevimli ve ortamı yumuşatıyor. "Bu da ne demek oluyor?" Tam olarak ne demek istediğimi anlaması uzun sürmedi. "Bir saniye bekle. Bana Baron'un yapmadığını mı söylüyorsun..."

Bakışlarım yana kayıyor ama Dan çenemi tutuyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor.

"Seni nasıl boşaltacağını bilmiyor muydu?"

Boğazımı temizliyorum. "Yani, bir iki kere falan yaptı ama geri kalan zamanlarda ya numara yaptım ya da oyuncaklarla kendimi oraya attım."

Gözleri düşünceli bir şekilde kısılıyor ve sonra eğilip önce alnımı, sonra burnumun ucunu, en sonunda da dudaklarımı öpüyor.

"Çocukları dinlerken birkaç şey öğrendim. Birincisi, oyuncaklar eğlenceli olabilir ve kesinlikle bir noktada sizinle onlarla oynamak istiyorum. Ama ikincisi ve en önemlisi, sen her şeyden önce gelirsin. Ne olursa olsun. Bu yüzden bana bir söz vermeni istiyorum Birdie. Asla numara yapma. Benimleyken olmaz. Çünkü senin zevkin, senin mutluluğun benim için her şeyden daha önemli. Kesinlikle kendiminkinden daha fazla." Duraklıyor, beni tekrar öpüyor, gözlerini açık tutuyor ve bana diyor. Sonra sırtlıyor. "Ve eğer oraya ulaşmak için çok fazla pratik yapmak gerekiyorsa, Koç her zaman iyi bir iş ahlakım olduğunu söylerdi."

BÖLÜM YİRMİ FİCE

Monty

İlk kez seks yaptığınızda - ya da yapmak üzereyken - şaka yapmak ve ukalalık etmek ön sevişme için en iyi fikir midir?

Muhtemelen hayır.

Ama sanırım benim için markaya uygun. Lark'ı güldürmek benim için bir afrodisyak. Ancak şakaların altında, ödüm bokuma karışıyor. Bunun iyi gitmesini istiyorum ve kesinlikle onu incitmek istemiyorum. Biliyorum, bu onun değil, sadece benim ilk seferim. Ama yine de.

Kendime hatırlatıp duruyorum, ona hayatım konusunda güveniyorum. Yani bu konuda ona güvenebilirim.

Yanına uzanmak için yer değiştiriyorum, bir kolumla destekliyorum, parmaklarım yavaşça vücudunda hafifçe gezinmeye başlarken bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum. Elimi göğüslerinin arasına koyuyorum ve eğilip onu yavaş ve tatlı bir şekilde öpüyorum. Gerçekten mi? Bu gece başka hiçbir şey olmasaydı bile, bir parçam burada onunla birlikte olmak için cennette olurdu.

Ama daha büyük bir parçam bu kadının vücudunun aletimin etrafında kenetlendiğini hissetmek istiyor.

Bu yüzden şimdi yavaş ve tatlı yapacağım. Çünkü biliyorum ki onun içine girdiğim anda oyun başlayacak ve oyun bitecek, muhtemelen kaleleri yuvarlamamdan daha kısa bir sürede.

Dudaklarımı boğazının pürüzsüz sütununda, köprücük kemiği boyunca ve daha da aşağıya doğru hareket ettiriyorum. Elim ağzımdan önce geliyor, karnının yumuşak kabarıklığını ve kalçalarını sıyrıyor. Altımda huzursuzca hareket ettiğini hissedebiliyorum, daha fazla dokunuş, daha *fazla* baskı, sadece daha fazlasını istiyor.

Ona vereceğim. Ama önce keşfetmek istiyorum.

Ağzım göğüslerinden birini kaplıyor, meme ucu dilimin altında sert bir tepe haline gelene kadar nazıkçe emiyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyor Lark, parmakları saçlarımin arasında geziniyor. Sırtını dokunuşuma doğru eğiyor ve ben de diğer tarafa geçerek dikkatimi o göğsüne veriyorum. Acele etmiyorum, yalıyorum, emiyorum, hatta hafifçe ısıyorum, onu neyin çılgına çevirdiğini görmek için ipuçlarını dinliyorum.

"Hangisini daha çok sevdiğime karar veremiyorum," diyorum ve ikisini de avuçlarımin içine alıyorum.

Lark homurdanıyor ve ben de onun bana vahşi bir ifadeyle baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. Başımla göğüslerini işaret ediyorum. "Soldaki daha yuvarlak hissettiriyor ama sağdaki ağzımda çok sertleşiyor. Ve ikisi de çok lezzetli sesler çıkarmana neden oluyor."

Onları sıkarken inliyor ve ben de ona kurt gibi gülümsüyorum. "Sanırım favorilerimi seçmek zorunda değilim. Acele etmeden ikisinin de tadını çıkarabilirim."

"Çok uzun sürmesin," diyor ve bunu boğucu bir sesle söylediğini tahmin ediyorum ama sesindeki ihtiyaç ipliği beni lanet olası bir kral gibi hissettiriyor. Onu şehvetten çıldırtan benim. Ben. Tüm ligdeki en yaşlı bakire, Lark Miller'i elim ve ağzım memelerindeyken çözüyor.

Aynen öyle.

Sırf yapabildiğim için bir meme ucunu bir kez daha ağzıma alıyorum. Sonra aşağıya doğru ilerliyorum. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum, bunu daha önce hiç yapmadım. Ama çok istiyorum.

Lark bacaklarını açarak bana yer açtı. Bir kalçasından aşağıya doğru öpüyorum. Bütün kadınların tadı bu kadar güzel mi? Teni bir şekilde tatlı. Tanrım, bağımlılık yapıyor.

Bağımlılık yapıyor.

Elim ayak bileğine kadar iniyor ve onu kaldırıp omzumun üzerinden geçirerek dizinin iç kısmına son bir öpücük konduruyorum. Sonra aynısını diğer tarafa da yapıyorum, tüm bunlar olurken Lark'ın yumuşak iç çekişlerini ve zevk mırıltılarını dinliyorum.

İlham verdiğin için teşekkürler porno.

Ama hiçbir video, *hiçbir* soyunma odası sohbeti, *hiçbir şey* beni Lark'ın yüzüme bakan amının pembe kıvrımları karşısında nutkumun tutulmasına hazırlayamazdı. Şu ana kadar erkeklerin bir amcığın güzel olabileceğini söylerken ne demek istediklerini bilmiyordum. Garip bir şekilde gizemli, tamamen nefis ve lanet olsun, *onu istiyorum*.

Vücudunun genişliğine baktığımda, Lark'ın başını yastıktan kaldırıp bana baktığını görüyorum. Bunu mahvetmek istemiyorum. *Gerçekten* bunu mahvetmek istemiyorum.

"Senin için iyi olmak istiyorum, Lark. Öğret bana."

Yutkunuyor ve bir şey söylemesini beklemek beni öldürüyor. Sonra "Deneyeceğim." dedi.

Şu anda göz temasını sürdürmek çok fazla baskı gibi gelmeye başlıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıp eğilerek klitorisine bir öpücük kondurmayı hedefliyorum.

Özlüyorum.

"Kahretsin. Bekle," diye mırıldanıyorum, gözlerimi açıyorum.

Lark parmaklarını aşağı kaydırarak amının her iki yanında bir çentik açıyor. "Tam orası," diye mırıldanıyor.

Bu durumdaki eksikliklerimin farkındayken talimatı görmezden gelmeyeceğim. Bu kez eğildiğimde gözlerimi açık tutuyorum ve parmaklarının çerçevelediği tepeyi öpüyorum.

"Dan," diye fısıldıyor. Ve zihinsel olarak alkışlıyorum. Hedef alındı.

Tekrar yapıyorum, bu sefer dilimi dışarı çıkararak yumuşakça yalıyorum. Yumuşak, memnun bir sesle mırıldanıyor, ben de orada kalıp amını yalıyorum, dilimle keşfediyorum. Tadı parmaklarımı yaladığım zamanki kadar güzel. Lafi açılmışken...

Elini çekiyorum, parmaklarını öpüp karnının üzerine koyuyorum. "Bunu şimdi anladım, Birdie." Sırıttıyorum, sonra bir elimi aramıza sokuyorum ve bir parmağımı yavaşça sıcaklığının içine kaydırmadan önce girişini okşuyorum.

Bir iniltiyle cevap veriyor ve ben tepkimi tutamıyorum.

"Tanrım, Lark," diye inliyorum kaslarının etrafımda sıkılaştığını hissettiğimde. Gözlerim artık açık, çünkü bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. Parmağım içeri girip çıkarken, onun uyarılmasıyla parıldarken büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

"Daha fazla," diye inliyor Lark, eli omzumu kavlıyor. İkinci bir parmak ekliyorum, etrafımda gerilmesini izliyorum. Tanrım, sikimin üzerinde çok iyi hissedeceğim. Parmaklarımı döndürüyorum, birkaç dakika boyunca vücudunu keşfediyorum, sadece çıkardığı küçük sesleri dinliyorum.

"Kıvır onları," diye soluk soluğa bağıyor. "Aman Tanrım, Dan!"

Yok artık. O mu? Başını geriye atarken büyülenmiş gibi yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalı ve ben tam istediği şeyi yaparken, parmaklarımı teker teker kıvrıp amının yumuşak, etli kısmına bastırırken sessizce inliyor.

Evet, kesinlikle geliyor. Omuzlarımdaki tutuşu acı verici sınırlara dayanıyor ama Lark adımı inlemeye başladığında ve parmaklarımı bir mengene gibi sıkıldığını hissettiğimde umurumda değil. Bir sıcaklık ve nem hücumu var ve eğilip parmaklarımın etrafını yalayarak, kalçaları yatağa sarkana kadar durmadan kucaklıyorum.

Ben parmaklarımı yavaşça çekerken kolu yüzünün üzerine düşüyor. Ama her birini yavaşça emerken altından dışarı baktığını görüyorum.

"Eğlenceliydi Birdie," diyorum sırtarak. "Bunu tekrar yapacağız."

Nefes nefese bir kahkaha atıyor ve elleriyle kollarıma uzanıyor. "Buna hayır demeyeceğim. Bunu hiç yapmadığına emin misin? Hiç bu kadar çabuk gelmemiştim."

Beni üstüne çekmesine izin veriyorum ve yüzüyle aynı hizaya geldiğimde terli saç tellerini geriye itiyorum. Sırtışım düşüyor ve sesim ciddileşiyor. "Bakire olayını hatırlıyor musun? Cidden, iyi miydi? Yani, dürüstçe?"

Lark tatlı bir gülümsemeyle bana göz kırıyor. "Eğer bu biraz daha *iyi* olsaydı, beni tavandan sıyırdın. Bu harikaydı. On yıldız. Tavsiye ederim."

Homurdanıyorum, yüzümü omzuna gömüyorum. Ama içeride? İçeride, lanet olası bir tavus kuşu gibi kasılıyorum.

"Bu konu hakkında b i r a z konuştuğumuzu biliyorum ama hala anlamıyorum. Nasıl? Nasıl hiç kimseyle birlikte olmadın?"

Bir kolumu ve bacağımı onun üzerinde tutarak yan dönüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, birçok şeyin birleşimiydi. Beyzbol benim hayatımdı ve bu konuda bir kariyer yapma şansım olduğunu fark ettiğimde, diğer pek çok şeyden fedakârlık etmem gerektiğini biliyordum." Küçük bir kahkaha attım. "Kabul ediyorum, sosyal hayatımı feda etmeyi hiç *planlamamıştım*. Ama doğru gelmiyorsa geleceğimi de bir kenara atacak değildim ve hiç kimse doğru gelmedi."

"Hiç kimse mi? Lisede baloya götürmek istediğin bir kız ya da başka bir şey?"

Sanırım irkildiğimi saklamakta iyi bir iş çıkaramadım, çünkü Lark hafifçe arkasına yaslanarak beni işaret ediyor. "Ah-ha! Biri vardı."

"Sakin olun, Dedektif Miller. Evet, hoşlandığım bir kız vardı. Ama unutmamalısınız ki sadece beyzbola odaklanmakla kalmıyordum, aynı zamanda büyük bir inektim. Çok az boş zamanımda uzaya, NASA'ya falan kafayı takmıştım. Pek havalı bir erkek sayılmazdım. Jessica'ya baloya gitmeyi teklif ettiğimde yüzüme gülmüştü."

Lark yakınımı sokuluyor ve göğüs kafesime bir öpücük konduruyor. "İnekler seksidir, Dan. Bana sorsaydın gülmezdim. O bir aptaldı."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler, Birdie."

Elini kaldırıp göğsüme bastırıyor. İsteyerek dönüyorum ama onu tutmaya devam ediyorum, böylece bana sarılıyor.

"İki seçeneğimiz var," diyor, sesi artık neredeyse konuşmaya yakın. Parmaklarımı başımın arkasında birleştirerek gülümsüyorum. Vücudu hâlâ kızarmış durumda ve ben hâlâ kendimi çok iyi hissediyorum.

"Evet."

Lark gülüyor. "Seçenekleri duymadın!" "Fark etmez, cevabım hala evet."

Göğsümü tokatlıyor ve gözlerini deviriyor. Ellerini kendi ellerimle kapatıyorum ve öpmek için ağzıma götürüyorum. "Üzgünüm, Birdie. Seçeneklerim neler?" Pişmanmış gibi görünmeye çalışıyorum ama çok mutluyum.

Gülümsemesi bana onun da öyle olduğunu söylüyor. Ve gerçekten önemli olan tek şey bu.

"Şey," diye başlıyor, ellerini başımın yanına koyabilmek için serbest bırakıyor. Kalçaları benimkilere doğru yuvarlanıyor ve bana daha gelecek çok şey olduğunu hatırlatıyor. "Bana yaşattığın o mükemmel orgazmın karşılığını, dilimin üzerinde patlayana kadar sikini ağzıma alarak ödeyebilirim."

"Siktir," diye fısıldıyorum, kıcını kavırıyor ve onu sabit tutuyorum. Onu dinlerken sikimin sızmaya başladığından eminim.

"Ya da işleri daha ileri götürebiliriz." Alt dudağını ısırtıyor ve ben yukarı doğru fırlıyorum, ağzını kendi ağzımla kapatıyorum ve dilimle dudağını serbest bırakıyorum.

"Haklıydım," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Cevabım evet."

Yana doğru uzanıp, yepyeni prezervatif kutusunu sakladığım başucu çekmecesini açmaya çalışırken kıkırdıyor. Şeridi kaptığım gibi tekrar altına giriyorum ve sallıyorum.

"Ama şimdilik ikinci seçeneği seçiyorum."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜMÜ

Monty

Lark doğrulup prezervatif şeridini benden alırken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bir tanesini yırttı ve bana baktı.

"Bu şerefe nail olabilir miyim?"

Hızla başımı sallıyorum. Açıyor ve sikimi eline alıp birkaç kez yukarı aşağı kaydırıyor. Buna gerek yok, banyoda yanıma girdiğinden beri taş gibi olmuştum. Ama iyi hissettiriyor, bu yüzden onu durdurmayağım eminim.

Lastiğı aletimin üzerine sardıktan sonra duraklıyor. Ama eli etrafımda dolanırken beynim karmakarışık.

"Dan, emin misin?"

Ağzımı açıp kapama şeklimle bir balığa benziyor olmalıyım. Ciddi mi bu kadın? Beni kontrol etmesi güzel, ama Tanrım, kadın.

"Birdie, eğer sikimi hemen o tatlı amına sokmazsan, kendimi utandıracağım ve yalvarmaya başlayacağım. Lütfen, yetişkin bir adamı yalvartma."

Tek tepkisi kalçalarını kaldırmak oluyor ve sikimi tutarak kendini hizalıyor. Sonra, acı verici bir yavaşlıkla, aşağıya doğru kayıyor.

"Lanet olsun," diye inliyorum, kalçalarını sıkıca kavriyorum. Aşırı his yüklemesi lanet bir gelgit dalgası gibi üzerime yıkılıyor. Bu çok daha iyi

Lark'ın ağızından bile daha iyi. Bunu yapmak için neden bu kadar bekledim ki?

Oh, evet. Çünkü onu bekliyordum, beklediğimi bilmediğim zamanlarda bile.

Gözlerimi tekrar açtığımda Lark bana bakıyordu, şaşkındı.

"Sen... Ben... Tanrım," diye iç geçiriyor.

"Aynen," diyebildim çünkü şimdi hareket ediyor, kalçalarını yavaşça ileri geri sallıyor. Tek yaptığım işe yaramaz bir aptal gibi burada yatmak. Kontrolü ele al adamım, lanet vücudunu tekrar nasıl kullanacağını öğren. Bu iyi hissettiriyor, ama bahse girerim daha da iyi hissettirmenin bir yolunu bulabilirim.

Kendi kendime konuşmayı bırakıp, itmeye başlıyorum. Ritmi bulmam birkaç dakika alıyor ama sonra birlikte hareket ediyoruz. Lark'ın elleri göğsümün üzerine düşüyor, ağır ağır nefes almaya başladığında saçları yüzüne dökülüyor.

Evet, bu çok iyi. Hem de *çok* iyi. Ayaklarımı yukarı çekip daha da hızlı itiyorum ve Lark neredeyse devriliyor. "Oops."

O sadece kıkırdıyor, teşekkürler, ve biz yeniden ayarlıyoruz.

"Belki de o kadar hevesli değildir?" Lark parmaklarını meme uçlarımda gezdirerek alay ediyor. "Yavaş başlamak iyidir, biliyorsun."

Hevesle başımı sallıyorum ve tekrar onun hızına ayak uydurmaya odaklanıyorum. İhtiyacım olan tek teşvik gülümsemesi. Sonra kalçalarıyla bir şeyler yapıyor, onları bir şekilde döndürüyor.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, ağızım açık kalıyor. Kahretsin, bu utanç verici olacak. "Dur, dur, dur."

Lark donup kalıyor ve ben nefesime odaklanıp kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyorum. "İyi misin?" diye soruyor usulca ve sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

Gözlerimi açıp zorla başımı salladım.

"Evet," diye mırıldanıyorum. "Sadece iki pompalı bir ahmak olmamaya çalışıyorum."

Gülüştüme karşılık ben de gülümsüyorum. "Sorun değil Dan. İlk seferimiz mükemmel olmak zorunda değil. Pratik hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?" Kalçalarını bir kez daha çeviriyor ve ben inliyorum.

"Beni öldürüyorsun, kadın." "Buna

la petite mort derler." "Mutlu bir

adam olarak öleceğim."

Dudakları benimkilere konuyor ve tekrar birlikte hareket etmeye başlıyoruz.

"Ölmemeni tercih ederim. Seninle işim bitmedi Dan Montgomery."

Sesindeki bir şey kalbimi sarıyor, sıkıca tutuyor. Ve işte böyle, her şey yeniden hızla ilerlemeye başlıyor. Lark, kalbimde bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

ve en azından bu seferlik onun liderlik etmesine izin vermekten memnunum.

Bir ya da iki dakika içinde, dikkatimi dağıtmaya çalışarak büyük liglerdeki tüm takımları saymaya başlamak zorunda kalıyorum. Çünkü orgazm olacağımı hissediyorum. Çok şiddetli olacak. Ve çok erken olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Ama bu inanılmaz hissettiriyor. Lark'a zaten takıntılıydım, ama şimdi? Onunla bu şekilde, iki insanın olabileceği kadar yakın olmak? Tanrım, hiç durmak istemiyorum.

"Çok iyi," diye sızlanıyor ve ben de bir elimi uzatıp boynunun arkasını avuçluyorum, onu öpmek istiyorum.

"Cennet gibi hissediyorsun, Birdie. Hiç bilmiyordum," diye homurdanarak dudaklarına yapıştım ve onu dağınık bir şekilde öptüm. "Siktir."

"Durma," diyor Lark, kalçaları daha hızlı hareket etmeye başlıyor. "Tanrım, klitorisim. İhtiyacım var..."

Bazı ilkel içgüdüler devreye giriyor ve elim hemen aramıza uzanıyor, başparmağım klitorisini buluyor. Neye ihtiyacı olduğunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Ve saniyeler sonra, amının kapağının etrafında dönmeye başlıyorum, kısa tırnakları göğsüme batıyor ve başını geriye atıyor.

"Evet, evet, evet!"

Amının beni bir mengene gibi kavradığını hissettiğimde, kendi salınımımı kontrol etmeye çalışırken tüm bahisler kapandı. İtişlerim düzensiz ve vahşi, muhtemelen lanet olası koordinasyonsuz. Ve aniden, hisler değişiyor, çok daha yoğun hale geliyor. Aletimin etrafı sıcaklıkla çevrili ve yemin ederim, etrafımda nabzının attığını hissedebiliyorum. İçimden çıkan sesler hayvani geliyor ve çok geçmeden kendimi prezervatifin içine boşaldığımı hissediyorum.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum sonunda işim bittiğinde. Lark göğsüme sarılmış durumda ve kalbinin benimkiyle birlikte attığını hissedebiliyorum. İçim yumuşamaya başlıyor

ama hareket etmek istersem lanetleneceğim.

Ne yazık ki, Lark bunu benim için yapıyor. "Prezervatifi tutar mısın?" diye talimat veriyor ve yavaşça üzerimden kalkarken tabanımı kavriyorum.

Kıpırdamıyor, sikime bakıyor. Neye baktığını görmek için başımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Şey, prezervatif. Kırıldı." "Oh."

"Bekle." Bana bakmıyor, yataktan kalkıp banyoya giriyor. Bir dakika sonra elinde küçük bir havluyla döndü. Bana verdikten sonra, onu aletimin tabanına sarıyorum ve

Prezervatif. Beklediğimden çok daha dağınıktı ama sanırım kırılınca böyle oluyor. Bir top haline getirip yere bırakıyorum.

Zihnim ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyor. Lark'ın bu konuda gergin olduğu açık ve onu bir şekilde rahatlatmam gerekiyor.

"Sanırım size söylememe gerek yok, temiz bir sağlık raporuna sahibim." Hafifletmeye çalışarak söylüyorum. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ama çok geçmeden kayboldu.

"Lark, özür dilerim."

Bu onun üzerindeki büyüyü bozmuşa benziyor ve elini uzatıp koluma koyuyor. "Hayır, özür dileme. Bir an için çıldırdığım için özür dilerim." Gülümsemeyi başarıyor ama gözlerine ulaşmıyor. "Sorun değil, gerçekten. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, yani her şey yoluna girecek."

Gergin gülüşü beni onun gerçekten iyi olduğuna ikna etmiyor. Ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve birkaç dakika önceki o lanet *büyüyü* yeniden yakalayabilsem.

"Ne olursa olsun iyi olacağız, Birdie. Sen ve ben varız."

Sonunda omuzları çöküyor, gerginliği azalıyor. Şansımı deneyip ona uzanıyorum ve kollarımda tekrar yatması için çekiyorum. Şükürler olsun, kolayca geliyor ve tekrar sarılıp yatıyor.

"Bu daha iyi," diyorum saçlarına sokularak.

Kolları gevşemeden önce bir saniyeliğine beni sıkıca sarıyor. "İlk seferini paniğimle mahvettiğim için özür dilerim."

Elim kışını ya da en azından yan tarafını buluyor ve hafifçe şaplak atıyorum. "Özür dilemeyi bırak. Hiçbir şeyi mahvetmedin. Bu lanet olası bir deneyimdi. Yükseklerden şarkı söyleyen meleklerden, patlayan havai fişeklerden, Dünya Serisi şampiyonluğundan, tüm zamanların en iyi on anından bahsediyorum, deneyim."

Bu sefer kıkırdaması daha çok benim Lark'ıma benziyor. "İlk on, ha? İlk beşe girmek için neyi geliştirmen gerekiyor?"

"İlk olarak, benim seni atlatmamam."

Ondan sevimli bir homurtu kaçıyor ve şimdi ikimiz de gülüyoruz.

"Çaylak hatası," diyor dudakları çene çizgimi bulurken. "Bir dahaki sefere daha iyisini yaparsın."

"Pratik yapmak mükemmelleştirir" diyorum, sırtımmı engellemeye çalışmadan.

"Hmm. Demek öyle," diye cevap veriyor ve onun da gülümsediğini görebiliyorum. "Ve olabileceğimin en iyisi olduğum için kendimle gurur duyuyorum."

"Senin şu iş ahlakın."

"Aynen öyle."

"Yani."

"Yani." Aniden hareket ediyorum, onun üstüne yuvarlanıyorum, onu kollarımın arasına sıkıştırıyorum ve zaten sertleşmeye başlayan aletimin bacaklarının arasına yerleşmesine izin veriyorum. "Açıkçası, derslerime devam etmem gerekiyor."

"Dersler mi?" Lark yine kıs kıs gülüyor ve elini ağzının üzerine kapatıyor. Elini çekiyorum ve dudaklarını öpüyorum.

"Evet. Seks eğitimi." Kalçalarımı ona doğru sallıyorum. "A artı istiyorum."

Aletim klitorisine sürtünürken usulca nefes alıyor. "Sen iyi bir öğrencisin Dan. Ama belki biraz çalışma seansları yardımcı olabilir." Elleri körü körüne yana kayıyor, diğer prezervatif paketleri için yatağı okşuyor. Uzanıp onları alıyorum ve topuklarımın üzerine geri yerleşiyorum.

Bu geceye kadar seks yapmamış olabilirim ama prezervatifin nasıl takılacağını biliyorum. İkinci kez üzerime sarılır sarılmaz, tekrar üzerine çıkıyorum. Ve aletimin tabanını kavrayarak, onun inanılmaz amına doğru kayıyorum.

"Dersler resmen yeniden başladı."

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Lark

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak açtığımda, Dan'ın kolunun belimdeki ağırlığının farkına varıyorum, eli sevgiyle göğsümü kavıyor. Nefesini hissedebiliyorum, yavaş ve eşit bir şekilde boynuma değiyor ve sikiinin sert ucu bacaklarıımın arasından beni dürtüyor.

Adam doyumsuz. İlk seferimizdeki beceriksizliklerden sonra, etkileyici bir şekilde toparlandı ve bana en az beş orgazm getirdi.

Sıfır deneyimle nasıl bu kadar yetenekli oldu, bilmiyorum. Belki çabuk öğreniyor, belki iyi yönlendiriliyor, ya da belki Dan Montgomery benim için mükemmel bir erkek.

Her neyse, kendimi hiç bu kadar mutlu, tatmin olmuş ya da her yerim bu kadar lezzetli bir şekilde ağrıyormuş gibi hissetmemiştim.

Onu uyandırmamaya çalışarak yavaşça yer değiştiriyorum. Dün gece o kadar meşgul olduktan sonra en azından birimiz biraz uyumalıydı.

Dün gece... Baron ile evlenmem gerekirken Dan ile yatakta geçirdiğim gece. Bugünün Yeni Yıl Günü olması özellikle dokunaklı hissettiriyor. Benim için yeni bir günün, yeni bir yılın ve yeni bir hayatın başlangıcı. Sanırım Michael Bublé haklıydı. Çünkü *kendimi kesinlikle iyi hissediyorum*.

"Mmm. Neden uyanıksın?" Dan saçlarıımın arasında homurdanıyor ve daha da yakınımaya sokulduğunu hissediyorum. Çok sevecen ve bana dokunmaya doyamıyor gibi görünmesine, her zaman mümkün olduğunca yakın olmak istemesine bayılıyorum.

Belki başkaları boğulmuş hissedebilir ama ben hissetmiyorum. Bir ömür boyu sevgi peşinde koşup sürekli reddedildikten sonra, bunun her saniyesini seviyorum.

"Arkamdan dürtülürken uyumak biraz zor," diye takılıyorum, popomu hafifçe geriye iterek onu dürtüyorum.

Tabii ki Dan'in tek yaptığı göğsümü sıkmak, sonra da elini kalçama götürüp birkaç kez bana doğru itmek.

"Benim hatam değil. Uyurken vücudumun ne yaptığını kontrol edemiyorum."

"Tabii. Bu harika bir argüman." Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Bilesin diye söylüyorum, şikâyetçi değilim. Kollarında uyanmak hiç de zor değil."

Uykulu gülümsemesi çok tatlı.

"Ama kahveye ihtiyacım var." İfademle noktalamak için esniyorum, ağzımı kapatıyorum ve onu sabah nefesinden kurtarmak için başımı çeviriyorum.

"Ben hallederim." Az önce uyuyan bir adam için şaşırtıcı bir enerji gösterisiyle Dan battaniyeleri atıyor ve yataktan zıplıyor. Çırılçıplak banyoya doğru yürürken onu utanmadan izliyorum. Birkaç dakika sonra hala çıplak bir şekilde çıkıyor, ancak yerden boxer'ını alıyor, bu çift Noel Baba şapkalarıyla kaplı.

"Noel bitti, biliyorsun," diye sesleniyorum o odadan çıkarken, bir başka sataşmaya daha karşı koyamayarak.

Cevap vermiyor, en azından sözlü olarak. Ama ben oturduğum yerden kalkarken, Noel Baba şapkalı boxer kapıdan içeri giriyor ve ben kahkahayı patlatıyorum.

Dolabına gidip yumuşak ve sevilmiş görünen eski bir Tridents tişörtünü indiriyorum. Başıma geçirdiğimde kıcımlı zar zor örtüyordu ama haklıydım. Onun gibi kokuyor ve son derece yumuşak. Yatak odasından çıkarken Dan'i mutfakta buldum, yine çıplaktı.

Bu kez, kıcımlı sallıyor ve nefesinin altında "Jingle Bell Rock" gibi bir şey mırıldanıyor ama tam olarak akort etmiyor.

Arkasından yaklaşp her iki poposunu da ellerimle kavırıyor ve sıkıyorum.

"Çek ellerini kadın, yoksa sana kahve yok," diye uyarıyor beni iterek.

Gülerek geri çekildim. "Hey, o çıplak beyzbol poposunu ortalıkta dolaştırıp benden onu yakalamamı bekleyemezsin. Bu çok adice."

Hınzır bir sırıtışla omzunun üzerinden bana bakıyor. "Kıcımlı sevdiğini biliyordum."

"Tabii ki biliyorum. Kıcımlı gördün mü?"

Omuzlarının tozunu alıyormuş gibi yapıyor. "Yani, çömelerek çok zaman geçiriyorum."

Kahve makinesine dönerek iki fincan dolduruyor ve yanımdaki tezgâha koyuyor. Tamamen soğukkanlı bir şekilde, sanki çıplaklığı son derece normalmiş gibi, buzdolabına doğru ilerliyor ve iki krema çıkarıyor. Biri benim için vanilyalı, diğeri de...

"Bu şekerli kurabiye kreması mı?" Kısmen büyülenmiş, kısmen de iğrenmiş bir halde soruyorum.

Dan bardağına bol miktarda döküyor ve başını sallıyor. "Aynen öyle. Yami beni denemeye ikna etti ve çok lezzetli." Bana uzatıyor, ben de belli belirsiz bir yudum alıyorum.

Gözlerim açıldı. "Woah." Kahvesini içmek için elini uzatıyor ama ben dönüp elini göğsüme çekiyorum. "Hayır. Benim."

Sadece kıkırdıyor ve iki kremayı da yerine koymadan önce diğeri fincanı da aynı şekilde doktordan geçirirken bana göz kırpmıyor.

Şekerli kahveden bir yudum daha alıyorum ve memnun bir mırıltıyla gözlerimi kapatıyorum. "Bu çok iyi."

"Onlar satmayı bırakmadan önce bizim için stok yapacağım."

Biz.

Biz biziz. Buna bayılıyorum.

Gözlerimi açtığımda bana dikkatle baktığını görüyorum, gözleri o kadar sevgi dolu ki bunu nasıl bu kadar uzun süre kaçırdığımı bilmiyorum.

"Tanrım, çok güzelsin. Bunun hayalini kurmuştum. Sabahları seninle benim kıyafetlerimi giyip, benim kahvemi içerek geçirmeyi. Bu mükemmel."

Kupamı bırakıp öne çıkıyorum ve ellerimi boynuna doluyorum. Bir öpücük için beni yarı yolda karşılıyor ve üzerindeki kahve kremasının tadını alabiliyorum. Fincanını da yere bıraktığını duyuyorum ve sonra elleri kıcımda ve havaya kaldırılıyorum. Uzaklaşmaya başlıyor ve ben itiraz eder gibi bir ses çıkarıyorum.

"Hayır, benim kahvem!"

Dan başını sallıyor, bakışları yoğun, arzudan neredeyse vahşi. "Kahve sonra. Gömleğimi giyerken seni hemen şimdi becermem gerekiyor."

Pekala. Tamam o zaman.

Günü tembellik ederek geçiriyoruz. Ancak akşam yaklaştığında ve ben kendimi huzursuz hissetmeye başladığımda, Dan'i yürüyüş için dairesinden dışarı sürüklüyorum. Muhtemelen aynı nedenle dışarıda ne kadar çok insan olduğunu fark ettiğimizde kısa kesiliyor.

Neredeyse yarım saat sonra geri döndük ve hızlıca binasına geri döndük.

"Bu çok insani oldu," diyor ve dramatik bir şekilde asansör duvarına yaslanıyor. "Bugün insanlarla uğraşmak istemiyorum."

Kıkırdıyorum. "Ben insan değil miyim? Benimle uğraşmak istemediğini mi söylüyorsun?"

"Oh, seninle ilgileneceğim. Sen merak etme." Bana sırtıttı.

Ona yaklaşıp soğuk ellerimi kazağının altına sokarak karşılık veriyorum. Şok içinde nefesi kesildi. "Lanet olsun kadın, bir erkeği uyar, olur mu?"

"Hayır, bu daha eğlenceli."

İnliyor ama ellerimi kazağının üstünden kendi elleriyle kapatıyor. "Seni sevdiğim için şanslısın, Birdie."

Şu anda bunu alaycı bir şekilde söylüyor olabilir ama bu sözler beni eritiyor. "Evet, öyleyim."

Gülümsemesi yumuşayarak daha tatlı bir hal alıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. Asansör açılıyor ve dışarı çıkıyoruz. Ellerimi kazağının altından kaydırıyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. Sessizce dairesine doğru yürüyoruz ve Dan kapıyı benim için açık tutuyor.

"Köpük banyosu, sonra yemek?"

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsüyorum, paltolarımızı asıyorum. "Ama yemekten sonra bana teleskopunu göstermeni istiyorum."

Elini kaldırıp ensesini sıkıyor. "Gerçekten istiyor musun?"

Başımı salladım. "Dün gecedен önce bana bundan bahsetmediğine inanmıyorum." Uzaya olan merakı bildiğim bir şeydi ama teleskopu olduğu gerçeğini? Şimdiye kadar bilmiyordum. Ve gece gökyüzüne baktığında ne gördüğünü görmek için gülünç derecede heyecanlıyım.

"Şehir ışıklarından uzaklaşmak için biraz araba kullanmamız gerekecek." "O zaman banyoyu atlayalım ve hızlıca yiyelim.

Yıldızları görmek istiyorum."

"Oh, sana yıldızları göstereceğim," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor, elini bırakıyor ve kasılarak bana doğru geliyor. "Bütün yıldızları, bebeğim."

Bir kahkaha patlattım. "Tanrım, hayır. Kesinlikle iğrenç flörtler için biçilmiş kaftan değilsin. Lütfen, dur artık."

"Bunun iyi bir replik olduğunu düşünmüştüm." Suratını asıyor ama hemen bir sırıtışa dönüşüyor. Başımı sallayarak kolunu okşuyorum. "Biraz bile değil."

"Peki." Öfkeyle buzdolabını açmaya yöneliyor. "Pekâlâ, akşam yemeği seçenekleri. Dün akşamdan kalan Tayland yemeğimiz var ya da tavuk ve makarna hazırlayabilirim."

"Artıklar iyidir."

Rahat bir sessizlik içinde birbirimizin etrafında dolaşıyor, tabakları indiriyor, yemekleri yeniden ısıtıyor ve sanki daha önce binlerce yemeği paylaşmışız gibi yiyoruz. Sanırım bir bakıma öyle de oldu. Sadece arkadaşken de birlikte yemek yerdik. Ama şimdi çok daha fazlası. *Biz* çok daha fazlasıyız.

Ve daha sonra, yerel dağlardan birinin tepesindeki gözetleme noktasına ulaştığımızda, Dan kalbimdeki yerini sağlamlaştırıyor.

"Neye bakıyorum ben?" Teleskopun merceğinden bakarak soruyorum. Teleskobu özellikle bir şeyin üzerine hizalamak için sonsuza kadar uğraştı ama bana ne olduğunu söylemedi.

Boğazını temizliyor ve ben de ona bakıyorum. "Bu, bu benim yıldızım." "Ne demek senin yıldızın?" Soruyorum. Gökyüzüne bakıyor, sonra tekrar Yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı.

"Kendi yıldızınızı satın alabilir ve ona isim verebilirsiniz. Ben bunu iki yıl önce aldım." "Adını ne koymuştun?"

Gözleri yere iniyor ve gerginmiş gibi bir o yana bir bu yana kayıyor.

"Um."

Başımı yana eğiyorum. "Dan?"

"Adını Birdie koydum." O kadar sessiz söyledi ki, önce yanlış duyduğumu sandım.

Sonra başını kaldırıyor ve gözlerinde parlayan gerçeği görüyorum.

"Birdie, çünkü onu senin için aldım."

BÖLÜM YIRMI-E GHTI

Monty

"Yemin ederim Dan Montgomery, eğer o kartopunu atarsan bir hafta boyunca seks yapamazsın!"

"Tehditkâr görüldüğünü düşünmen çok şirin, Birdie. İkimiz de biliyoruz ki çift D'ye ihtiyaç duymadan bir gün bile dayanamazsın." İyi bir önlem için göz kırpıyorum ve elimdeki karı top haline getirmeye devam ediyorum.

"Double D? Ciddi misin sen?"

"Dan's Dick. Kulağa hoş geliyor, değil mi?" Başımı yana eğiyorum ve kolumu tekrar fırlatma pozisyonuna getiriyorum. "Şimdi kıpırdama ki ıskalamayayım."

Karın uçmasına izin verdiğimde çığlık atıyor ama ben bilerek onun önündeki yere nişan alıyorum. Bana ters ters bakarken kahkahayı patlattım, sonra... "Kahretsin."

Bir kartopu bana doğru fırlatılırken ağaçların arasına saklanıyorum, ama boşa gidiyor. "Kolun üzerinde çalışmalıyız bebeğim," diye sesleniyorum, daha fazla kar toplayarak. Ağacın arkasından bakıyorum ama yüzüme soğuk ve ıslak kar çarpıyor. "Lanet olsun."

Lark'ın kahkahası beklediğimden çok daha yakındı. "Bana nasıl sinsice yaklaştın be kadın?"

"İntikam tatlıdır," diye cevap veriyor ve göğsümdeki karı temizlemek için uzanıyor. "Ateşkes mi? Üşüdüm."

Başımı sallayarak iyiliğine karşılık veriyorum ve şapkasındaki karın tozunu alıyorum. "Ateşkes. Geri dönüp ısınmak ister misin?"

Lark kar ayakkabısıyla yürüyüş yapmak için yerel dağlardan birine çıkmamızı önerdiğinde hemen evet dedim. Vancouver'da yaşamının en güzel yanı bu gibi aktivitelere yakın olmak. Aklım şimdiden gelecek sonbahara, geri dönüp bu dağda yürüyüş yapabileceğimiz zamana gitti.

Tridents şampiyonluğu kazandıktan sonra tabii ki.

Buna tezahür etmek deniyor.

Dönüyoruz ve kayak kulübesine giden kar ayakkabısı patikası boyunca ilerliyoruz. Bugün dağ güzel ve sessiz, çoğu insan çoktan işine dönmüş ve kış havasının tadını çıkarmak için dışarıda değil. Yolun büyük bölümünde patika yan yana yürüyebileceğimiz kadar geniş ve kış eldivenleriyle bile Lark'ın elini tutmayı seviyorum. Bu hiç eskimiyor. Onun yanımda olması, şefkatli olmakta özgür olmak, duygularımı saklamak zorunda olmamak. Neredeyse - *neredeyse* - seksten daha iyi.

Hayır, kimi kandırıyorum ki? Yakın bile değil. Lark'la seks hayat değiştiriyor. Dünyayı sarsar. En iyisi. Duygu. Hiç.

Kirazımı patlattıktan sonraki ilk birkaç gün doyumsuzduk. Neyse ki Lark'ın arzusu da benimki kadar yoğun, yoksa onu bu kadar sık istediğim için kendimi biraz suçlu hissedebilirdim. Sonra tekrar, her seferinde boşalmasını sağladım, bu yüzden belki de suçluluk yersizdir.

Şimdi bile, iki haftayı aşkın bir süre sonra, onu istemeyi bırakamıyorum. Ama böyle anlar, sadece *olabildiğimiz* zamanlar, acıyı hafifletmeye yardımcı oluyor.

Kulübeye vardığımızda kar ayakkabılarını çıkarmasına yardım etmek için eğildim. Çömeldiğim yerden başımı kaldırdığımda onu bana bakarken yakalıyorum, gözlerinde sevgi parlıyor.

"Sen benim için gidicisin, Lark Miller." Göz kırpyorum, kızarmasına bayılıyorum. "Bariz olanı işaret etmek o kadar da çekici değil, biliyorsun."

Ayağa kalkıyorum, kar ayakkabıları elimde ve kaşlarımı çatıyorum.

"Affedersiniz, son derece çekiciyim."

Bu bana sadece göz devirmeyi getirir. "Çifte D'n hakkında iğrenç şakalar yapmadığın zaman, belki." Gülümsemesine engel olmaya çalışıyor.

Eğilerek, dudaklarımın altında kırmızı ve buz gibi soğuk olan burnunu öpüyorum. "Yine de beni sevmen iyi bir şey."

Kolları bir anda bana dolanıyor ve beni sıkıca çekiyor. "İstiyorum, gerçekten istiyorum." Orada, kayak kulübesinin hemen önünde bir iki dakika duruyoruz. Ta ki soğuk hava içeri sızıp, artık kayak yapmadığımız için bizi daha da dondurana kadar.

hareket ediyor.

İsteksizce geri çekiliyorum ve onu kapıya doğru yönlendirmek için kolumu omuzlarına atıyorum. "Hadi, Birdie. Sana güzel bir sıcak çikolata ısmarlayayım."

Kulübenin içi tonozlu tavanları, çok sayıda penceresi ve bol miktarda rahat oturma alanıyla etkileyici. Binanın tepesine kadar uzanan kayalarla çevrili büyük bir şöminenin yanında bir kanepa buluyoruz. Hoş bir ısı yayan güzel bir ateş çıtırdıyor.

Paltolarımızı atıyoruz ve ben yakındaki kafeyi işaret ediyorum. "İçeceklerle hemen döneceğim." Lark başını sallayıp oturuyor ve ayaklarını altına sokabilmek için botlarını çıkarıyor.

Tezgâhta beklerken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok güzel, ama bundan daha fazlası var. Yıllardır kalbimi elinde tutuyor, farkında bile olmadan.

Dövmemi yaptırdığımda tüm erkekler bana bok attı ama umursamadım. Çünkü yol boyunca bir yerlerde, Lark kalbimi çalan kadından daha fazlası oldu. En iyi arkadaşım oldu.

Barista sıcak çikolataları tezgâha bırakıyor ve ben de bahşiş kavanozuna bir hesap bıraktıktan sonra gülümseyerek alıyorum. İki bardağı elime aldığımda Lark'ın bana baktığını görüyorum.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatarak eğiliyor ve kalkık dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Güzel, artık bir buz saçağı değilsin." Oturuyorum ve ona fincanlardan birini uzatıyorum. "Fazladan şekerleme istemiştin."

Lark mutlu bir mırıltı çıkarır ve kupadan gelen tatlı aromayı içine çeker. "Mükemmel."

Kollarımdan birini kanepenin arkasına doğru sarkıtarak Lark'ın örgülü sarı saçlarının ucuyla oynuyorum. "Kayak yapmayı biliyor musun?" Kollarının altında kayak kasklarıyla içeri giren bir çifti izlerken soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, hep öğrenmek istemiştin ama evimde onaylanan bir etkinlik değildi."

"Bu tam bir saçmalık." Homurdanıyorum. "Miller ailesi için neyin uygun olduğu düşünülüyordu?"

Lark tavana bakıyor ve bana doğru yaklaşıyor. "Nefret ettiğim bale. Yüzme, fena değildi ama en sevdiğim değildi. Aileme jimnastik yapmama izin vermeleri için yalvardım, birkaç yıl jimnastik yaptım ama pek iyi değildim. Annemle babamı bir futbol takımına girmeme izin vermeleri için ikna eden dadılarımdan biriydi ve tutkumu orada buldum."

Öne doğru eğildim, büyülenmişim. "Futbol oynadığını nasıl bilemedim?"

Omuz silkiyor ve artık boş olan sıcak ikolatasına bakıyor. "Bunun hakkında çok konuşmam. Ama evet, lise boyunca hep oynadım. Hatta Kaliforniya'da bir niversite tarafından keşfedildim ama annem ve babam hayır dedi."

Alay ediyorum. "Ciddi misin?"

"Zaten fark etmezdi. Son senemde bir bahar kampında dizimi sakatladım. Bu benim futbol kariyerimi oldukça hızlı bir şekilde bitirdi."

"Kahretsin, Birdie. Özür dilerim." Onu göğsüme çekip başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Bu çok boktan."

Başını sallıyor ve burnunu çektiğini duyuyorum. "Evet, yleydi. Ama lise koum beni kinesiyoloji diplomamı almaya ikna eden kişiydi, bu yüzden sanırım tamamen bir kayıp değildi. Sonuçta futbol oynamaya devam etseydim burada olmayabilirdim."

Kollarım ona daha sıkı sarılıyor. "Bu durumda, dizini sakatladığına sevindiğini söylemem kötü m olur?"

Gülüşü, konuşmanın tamamen moral bozucu olmadığına dair beni rahatlatıyor. "Hayır, sorun değil. Bunu söyleyebilirsin."

"Peki ailen futbol yıldıızlığının sona ermesini nasıl karşıladı?" "Daha az umursayamazlardı."

Gözlerinin içine bakabilmek için çenesini yukarı kaldırarak geri itiyorum. "Affedersiniz, ne dediniz?"

Lark'ın yanakları kararıyor ve utanmış olabileceği fikrinden nefret ediyorum ama ne demek istediğini bilmek zorundayım.

"Sanırım sadece iki ya da üç maça geldiler. Çoğunlukla şampiyonalara. Zamanları yoktu ve eğer yağmur yağıyorsa Tanrı korusun." Sesinden alaycılık damlıyor.

"Bu tam bir saçmalık." Onun adına ben öfkelendim. "zr dilerim Birdie. Her lanet maça gelir ve sana yüksek sesle tezahürat yapardım."

Gülümseme tam olarak gözlerine ulaşmıyor ama bu da bir başlangıç. "Yapacağını biliyorum. Bir gün harika bir baba olacaksın."

Baba.

Bu nadiren düşündüğüm bir şey. Bir gün ocuk sahibi olmak. Seks yapmıyorken bunu yapmak biraz zor.

Ama şimdi? Bir gün Lark ile bir aile kurma fikri beni korkutmuyor. Tam tersi.

"ocuklarımız belalı olurdu. Spor sahalarını domine ederlerdi." Kulağa nasıl geleceğini dşnemedenden kelimeler ağzımdan dklverdi.

Çocuklarımıza söyle.

"Gerçekten mi?" Lark gülüyor. "Peki ya sporu sevmiyorlarsa? Ya okumayı ya da resim yapmayı tercih ediyorlarsa?"

"Bu da çok havalı," diye cevap veriyorum, sohbete ısınarak. Etrafta koşuşturan küçük sarışın kızları ve annelerine benim kadar sıkı sarılan kahverengi saçlı oğlanları görebiliyorum. "Mutlu oldukları sürece gelecekteki çocuklarımın hayatlarında ne yapmak istedikleri umurumda değil."

"Aynen," diyor mutlu bir iç çekişle. "Çok çocuk istiyor musun?" "Dürüst olmak gerekirse? Bunu hiç düşünmemiştim. Ama evet, bence büyük bir aile iyi olurdu. Sadece top oynamayı bitirene kadar olmaz," diyorum kararlı bir şekilde. "Nedenmiş o?" Lark hiç yargılamadan soruyor.

Cevabımı düşünerek duraksıyorum.

"Gerçek şu ki, bir yakalayıcı olarak dizlerim bana sorun çıkarmaya başlamadan önce belki beş ya da altı yılım daha var. Ve eğer çocuklarıyla birlikte koşup onlarla eğlenceli şeyler yapabilen bir baba olmak istiyorsam, büyük liglerde on yıldan fazla bir süre yakalayıcılık yaptığım için sakat kalmak istemiyorum. Ayrıca, emekli olana kadar beklersem, zamanım olacak. Ve yılın yarısında yok olmayacağım. Annem ve babam her zaman yanımdaydı ve ben de çocuklarıma aynısını vermek istiyorum."

Başını hareket ettirdiğini hissediyorum ve aşağı baktığımda bana bakıyor.

"Daha önce düşünmediğiniz bir şey için bu inanılmaz düşünceli bir davranış."

Ona utangaç bir sırıtış attım. "Eğer sevdiğim bir kadından çocuk sahibi olacak kadar şanslıysam, bunu doğru yapmak isterim."

Lark uzanıyor ve çenemi öpüyor. "Şanslı bir kadın olurdu."

Düzeltiliyorum ve dudaklarından öpüyorum. "Öyle mi? İşi isteyebilecek birini tanıyor musun?"

Dudaklarıma karşı kıkırdıyor. "Olabilir. Beş yıl sonra emekli olduğunda sorarsın."

Lark ve benim beş yıl sonra hâlâ birlikte olacağımız düşüncesiyle sırıtıyorum.

"Anlaştık."

BÖLÜM YIRMI Nİ NE

Monty

"Annen sana bu kadar sert gülümsemeye devam edersen yüzünün böyle sıkışacağını öğretmedi mi?"

Darling'in otoparkta bana doğru koştuğunu görmek için dönüyorum ve omuz silkiyorum. "Hayat güzel dostum, gülümsemelisin."

Kolunu omzuma atıyor ve Grayson'ın beyzbol liginin bazı kış klinikleri düzenlediği kapalı spor tesisine gidiyoruz. Birlikte geçirdiğimiz son öğleden sonra, çocuk en destansı köpek yavrusu gözlerini açtı ve atölye günlerinden birine katılmak için birkaç çocuğu bir araya getirip getiremeyeceğimi görmem için neredeyse bana yalvardı.

Dinle, köpek yavrusu gözlerine bayılırım. Ben de bir iki kez kullanmışımdır. Güçlü bir silahtır.

Neyse ki Darling ve Yami bu öğleden sonra boştu ve yardım etmekten mutluluk duyuyorlardı.

İçeri girdiğimizde Yami çoktan oradaydı ve gözlerinde yıldızlarla ona bakan birkaç antrenörle sohbet ediyordu. İnsanların bizi ünlü olarak görmesi bana hâlâ garip geliyor.

Bizler sadece top oynamayı seven ve bunun için de yüklü miktarda para alan adamları.

Darling'in ve benim gelişimle heyecan daha da arttı. Grayson'ın diğer çocuklarla birlikte durduğunu gördüm ve beni görür görmez

Yüzünde aptal bir sırıtma beliriyor. Ona başımı sallayarak nasıl oynayacağına karar vermesine izin veriyorum. Bazen çocukların onun ağabeyi olduğumu bilmesinden rahatsız olmuyor, bazen de olmuyor.

"Hey, Monty! Gelmişsin. Güzel. Sence Yami kaydırıcım için bana yardım eder mi? Oh, ve Marcus gelecek sezon yakalayıcımız olmak istiyor, belki ona yardım edebilirsin?"

"Dostum, yavaşla. Koçların ne isterse onu yapacağız, tamam mı?" Onun bu hevesli karşılması karşısında kıkırdamamı tutuyorum. Yüzü hafifçe düşüyor ama sonra tekrar aydınlanıyor.

"Tabii. Harika. Hey, yeni takım sopalarımızı gördün mü?"

Evet, gördüm, çünkü onları ben bağışladım... Ama bunu ona söylemedim. Onun yerine, beni oraya götürmesine izin verdim ve yarasalardan çok etkilenmiş gibi davrandım.

Sonunda koçlar herkesi çağırıp bizi tanıtıyor - ki bu kalabalığın arasında buna hiç gerek yok - ve gruplara ayrılıyor. Yami ve ben tabii ki eşleştirildik ve eğlence o zaman başladı.

Yami ele geçirdiğimiz alanın ortasına doğru yürürken, "Bugün iyi atışlar yapsan iyi olur, yoksa muşta toplarından başka bir şey atmayacağım," diye sesleniyor. Ben maskemi yukarı kaldırıp atıcıma ters ters bakarken çocuklar kahkahalarla gülüyor.

"Dinle dostum, sinyallerimi yakalayacak kadar uzağı görememen benim suçum değil. Bahar antrenmanından önce gözlerini kontrol ettirsen iyi olur."

Yami sırıtıyor. Maskemi bırakıp çömeliyorum ve eldivenime bir yumruk indiriyorum.

"Pekâlâ çocuklar. İşe güzel ve kolay başlayalım." Topu havaya kaldırarak parmak yerleşimini gösteriyor. "Kaydırıcı atmak istediğinizde üç şeyi hatırlamanız önemlidir: iki dikişli tutuş, orta parmaktan baskı ve karate pirzolası."

Topun uçuşmasına izin verdi ve top doğrudan eldivenime geldi.

"Ama bazen bir kaydırıcı planlarsınız ve bu bir kavise dönüşür. Eğer tutucunuz hazır değilse, bu bir felaket olabilir." Arkasına yaslanıp atıyor ve lanet olsun, ben hazır değilim. Ama yine de yakaladım.

"Kötü atışları evde bırakacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye sesleniyorum topu ona geri atarken.

"Yaptım ama beni kaçırdılar. Sanırım beni buraya kadar takip ettiler."

Şakalaşmamız çocukları hem güldürüyor hem de dikkatle dinlemelerini sağlıyor. Grayson'ın bakışlarının Yami'ye kilitlendiğini görüyorum, yoğun odaklanması açık bir hayranlıkla karışıyor.

Onlara birkaç atış daha gösterdikten sonra, Yami ve ben ayrıldık ve her birimiz grubumuzun yarısını belirli beceriler üzerinde çalışmak üzere aldık. Çocuklarla çalışmayı seviyorum, öğrenmeye çok hevesliler ve coşkularıyla şapşallar. Çok geçmeden, çömelme pozisyonundan fırlatma pozisyonuna geçerek kimin en hızlı gidebileceğini görmek için pop-up alıştırmaları yaptırıyorum. Daha sonra her yere sıçrayan düzensiz şekilli toplar çıkarıyoruz, böylece öngörülemeyen atışları yakalama alıştırmaları yapabiliyorlar.

İki saatlik klinik çok erken bitti. Yarım saat daha kalıp şapka, tişört imzaladıktan ve fotoğraf çektirdikten sonra bile hiçbirimizin ayrılmak istemediği açık. Çok eğlenceliydi.

Ama Lark beni evde bekliyor ve lanet olsun, ona geri dönmek istiyorum.

Grayson'ı annesinin arabasına kadar geçiriyorum ve o da beni şaşırtarak, takım arkadaşlarından bazıları yanımdan geçerken bile kollarını bana dolayarak sarılıyor.

"Teşekkürler Monty," diye mırıldanıyor gömleğimin içine. Ben de ona sarılırken annesinin arabasının içinden bize gülümsediğini görebiliyorum.

"Hey, ne zaman istersen, dostum. Bunu biliyorsun. Eğer müsait olursam, yardım etmeyi severim."

Bana bakıyor, yüzünde gergin bir umut ifadesi var. "Sence bir gün birinci lige çıkabilir miyim?"

Oh, benim küçük dostum. Sorusu yüreğimi burktu. Şaşırtıcı bir şekilde, ilk kez soruyor. Ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben de Grayson'dan biraz daha büyükken Küçükler Ligi koçumun bana söylediği şeye geri döndüm.

"Bence odaklanmaya devam ederseniz ve oyununuzu fiziksel ve zihinsel olarak her zaman geliştirmek için elinizden geleni yaparsanız, her şeyi yapabilirsiniz. Ama aynı zamanda hayatınızda sadece beyzbol değil, sevdiğiniz başka bir şeyin olmasının da önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü bazen, ne kadar çok çalışırsanız çalışın, olması gereken bu değildir. Ve bu da sorun değil."

"Uzay işlerin vardı, değil mi? NASA için mi çalışacaktın?"

Gençken ne kadar saf olduğumu, bu kadar basit olacağını düşündüğümü hatırlayarak kıkırdıyorum. NASA için çalışmayı istemek. "Evet, uzay işlerim vardı."

Yavaşça başını sallıyor. "Güzel. Biyolojiyi seviyorum, vücudumuzun içini falan öğrenmeyi. İğrenç ama havalı."

"Tamamen iğrenç ama tamamen havalı," diye katılıyorum. "Ve öğrenmeye devam etmek için harika bir şey. Kasları, kemikleri ve vücudumuzun nasıl çalıştığını anlamamız oyununuza da yardımcı olacaktır."

"Tamam. Benim gitmem gerek. Haftaya görüşür müyüz?"

Elimi kaldırıyorum ve o da kendi eliyle tokat atıyor. "Emin olabilirsin. Hoşça kal Gray."

Birkaç dakika sonra, hoparlörlerimden gelen müzik eşliğinde ellerimi direksiyona vurarak eve dönüyorum. Ama tam iyi kısmına gelmişken, Rocky'den gelen bir telefonla şarkı kesiliyor.

"Monty, adamım. Nasıl gidiyor?" Sesi gürlüyor ve ben irkilerek sesi kısıyorum.

"Şikayet edemem," diyorum neşeyle. "Ne var ne yok?"

"Dinle. Birkaç dedikodu gazetesinde sen ve antrenör hakkında bazı dedikodular olduğunu bilmelisin. Kötü bir şey değil, sadece ikiniz hakkında spekülasyonlar, oyununuzu nasıl etkileyeceği. Bundan bir şey anlamaman gerektiğini biliyorsun ama işimi yapıp kontrol etmeliyim. Onunla olan şu şey. Ciddi bir şey mi?"

Direksiyonu ve çenemi sıkıyorum, önceki iyi ruh halim bir anda buharlaşıyor. Hay sikeyim. Bunu nasıl tahmin edemedim bilmiyorum. Elbette medya bir şekilde Lark ve benim hakkımda bir şeyler öğrenecek ve bu olayı boktan bir hale sokacaktı. Daha önce basınla hiç olumsuz bir sorun yaşamamış olmam buna karşı bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyor.

"Ne diyorlar, Rocky?" Söylüyorum.

"Önemli bir şey değil," diyor ve beni sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum. "Ciddiyim. Ele almamız gereken bir konu olduğunu düşünseydim sana söylerdim, ama değil ve biz de değiliz. Ama birlikte çalıştığımız onca yıl boyunca seni bir kez bile bir kadınla görmedim." Bir duraklama oldu. "Dürüstçe mi? Önemli olduğundan değil ama kadınlardan hoşlanmadığını düşünüyordum. Bu, menajerin olarak bilmem gereken bir şey ama aynı zamanda ne beni ne de dünyayı ilgilendirir. Ama konudan sapıyorum. Sen ve bu kadın."

"Lark. Adı Lark," diye araya giriyorum, direksiyonu hâlâ ölümcül bir şekilde tutarak. "Ve evet, bu ciddi."

Rocky bir an sessiz kalır. "Tamam, not aldım. Tek söyleyeceğim, hedeflerini unutma. Sır saklamakta gerçekten çok iyi değilsen, bu büyük liglerde oynarken yürüttüğün ilk ilişki. İkisini birden idare etmenin baskısı çok fazla olabilir. Ve en son söyleyeceğim şey

Bu kadar çok şey söz konusuken önümüzdeki sezon odaklanmanızı kaybetmenizi istemem."

İyi niyetli. Öyle olduğunu biliyorum. Ama bu, Lark'la birlikte olmanın harika olmaktan başka bir şey olabileceği düşüncesinin içimde oluşturduğu öfkeyi bastırmaya yetmiyor.

"İyi olacağım."

"Tamam. Madem öyle diyorsun. Kontrol etmek istediğim tek şey buydu. Yeni bir çocuğu keşfetmek için birkaç günlüğüne Santa Barbara'ya gidiyorum. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattık ve eve dönüş yolunun geri kalanında düşüncelerime daldım.

Elbette her şey yoluna girecek. Kariyerime bu kadar uzun süre odaklanmayı başardıysam, sonunda hayallerimdeki kadını elde etmek beni rotamdan saptırmayacak.

Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm birinin özlemini çekerken zirveye çıkabildim. Artık o benim olduğuna göre, konsantre olmak daha kolay olacak.

Değil mi?

BÖLÜM TH RTYI

Lark

"Onları her gördüğünde böyle depresif görünmeye devam edersen postacına kompleks yaşatacaksın." Willow bana bir bardak şarap uzatıyor ve alay etmesine rağmen yüzünde sempatik bir gülümseme var.

İnledim. "Biliyorum, sadece bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum."

Üniversitedeki stajım için kabul mektubum hala gelmedi. Noel'den hemen sonra haber almayı beklerken iyimser kalmak zor ve şimdi Ocak ayının sonundayız. Bahar antrenmanlarına az kaldı, sonra da sezon başlayacak. Önümüzdeki sonbaharda izin isteyeceksem takıma bunu bir an önce bildirmeliyim ki yerime geçici olarak birini bulabilsinler. Sezon dışı olması, playofflara kalmamız bir yana, tedaviye ihtiyacı olan oyuncular olmayacağı anlamına gelmiyor. O zaman staj ve işimi bir arada yürütmeye çalışacağım. Bu pek ideal değil ama Mattias bunun için yardım edeceğini söyledi.

"Seni almamaları aptallık olur. Ne için olduğunu hatırlatır mısın?"

"Vancouver Üniversitesi'ndeki spor rehabilitasyon laboratuvarında üç aylık bir staj. Şu anda profesyonel sporcularda kas sağlığının haritasını çıkarmak ve kas düşüşünün en iyi nasıl önlenebileceğini ve tedavi edilebileceğini belirlemek için bir araştırma projesi yürütüyorlar. Amaç, kaslarımızın neden yaşlandığını ve gerilediğini anlayarak eklem sakatlıklarını daha iyi önleyebilmek

Profesyonel sporcularda bile böyle." Araştırma projesinin materyalini binlerce kez çalışmış olduğum için açıklamayı kolaylıkla geveliyorum.

Ama Willow'a baktığımda yüzünde boş bir ifade vardı.

İç çekiyorum ve tekrar deniyorum. "Sporcuların kaslarını inceleyerek sakatlıkları önlemenin bir yolunu bulmaya yardımcı olacak bir araştırma projesi."

"Peki, bunu neden ilk seferinde söylemedin?" Gülümseyerek beni dürttü.

"Profesyonel spor alanında çalışıyorsunuz. İşin rehabilitasyon kısmını biraz daha iyi anlayan gerekmez mi?" Alay ediyorum.

"Hayır, işim için bilmem gereken tek şey ne şekilde yaralandıkları ve ne kadar süre baygın kalacakları."

Başımı sallıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Yeterince adil."

"Yani." Willow beklentiyle bana bakıyor. Tam olarak ne hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama bilmiyormuş gibi davranıyorum.

"Ne?"

Gözleri muhtemelen daha fazla geriye kayamazdı. "Aman Tanrım, dalga geçme. Ne var biliyor musun! Sen ve Monty. Nasıl gidiyor? Detaylara ihtiyacım var, kadın."

Bir yudum daha alıyorum ve soğukkanlı, sakın ve derli toplu görünmeye çalışıyorum. "Bir hanımefendi asla öpüşmez ve söylemez."

Willow beni çok iyi tanıyor ve sadece homurdanıyor. "Sen bir hanımefendi değilsin, Lark'sın. Dökül bakalım."

"İyi, iyi. O harika biri ve bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Willow'un şarap kadehini fazla sakın bir şekilde yere bırakmasını dikkatle izliyorum. Bunu kabul etmeyeceğinin tamamen farkında olarak, ben de aceleyle benimkini bırakıyorum. Birdenbire bir yastık kapıyor ve kafama doğru savuruyor.

Yastığı engelleyerek çığlık atıyorum. "Tamam, Tanrım!" Ona tekrar baktığımda yüzünde fazlasıyla memnun bir ifade vardı. "Acımasısısın."

"Biliyorum. Şimdi, devam et."

Şöyle bir şey var. Willow'a her şeyi anlatmayı çok isterdim. O benim en yakın kadın arkadaşım ve biz sır tutmayız. Onu ve Ronan'ı herkesten önce ben biliyordum. Ama ona Dan'ın benimle birlikte olana kadar bakire olduğunu söylemek, kendi sırlarıma değil de onun sırlarına ihanet etmek gibi geliyor. Bu da dikkatli davranmam gerektiği anlamına geliyor.

"O gerçekten inanılmaz, Wills. Sanki içindeki tüm iyilikler şimdi bin kat artmış gibi. Sarılmaları sihirli ve onunla birlikteyken kendimi çok değerli hissediyorum. Kalçasında bir dövme olduğunu biliyor muydun? Bir tarlakuşu dövmesi?"

Willow kanepeye doğru bayılır. "Yok artık. Bu şimdiye kadarki en sevimsiz romantik şey." Tekrar ayağa fırladı. "Ve çok mükemmel Monty. Bayıldım." Ellerimi tutuyor. "Böyle bir sevgiyi hak ediyorsun, Lark. O sana gerçekten tapıyor."

Başımı salladım. "Öyle ve ben onu seviyorum."

"Gah, senin adına çok sevindim." Willow bardağını boşaltıp benimkini işaret ediyor. "Tekrar doldurmamı ister misin?"

Burnum kırışıyor. "Hayır, bunu bitirebileceğimden bile emin değilim. Midem son zamanlarda pek iyi hissetmiyor."

"Tamam." Ayağa kalkıp mutfığa gidiyor ve kendisi için yeni bir kadeh şarapla geri dönüyor. "Seks nasıl gidiyor?"

"Gerçekten çok iyi." Gülümsüyorum, çünkü gerçek bu. Dan deneyim eksikliğini coşku ve öğrenme isteğiyle telafi ediyor. Beni dinliyor ve vücuduma o kadar dikkat ediyor ki, yemin ederim, birkaç yıl birlikte olduktan sonra bile onu Baron'dan daha iyi tanıyor.

"Bu bir sürpriz değil." Willow kaşlarını sallıyor. "Tüm o tarçınlı rulo, golden retriever enerjisi? Yatakta eğlenceli olmalı."

Ön kapımın açılma sesiyle ikimiz de döndük. Dan içeri giriyor, üzerinde Tridents marka kapüşonlu bir tişört ve koyu gri eşofman altı var. Bakışlarım hemen pantolonunun önüne düşüyor.

"Bu da gitmem için bir işaret."

Gözlerimi kırıştırdım Willow'a bakıyorum ve onun eğlenen sırtışını görüyorum. "Ne? Neden?" "Çünkü o burada ve senin ağzının suyu akıyor." Ayağa kalktı ve Willow'a doğru yürüdü.

Dan, ona hızlıca sarıldı. "Sonra görüşürüz Monty. Ona iyi bak."

Bakışları üzerimde ve gözlerinde yanan şehveti şimdiden görebiliyorum. "Merak etme, yapacağım."

Bakışlarımızı kırarak Willow'u kapıya doğru götürüyor, kapıyı kapatıp arkasından kilitliyor.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz, Birdie? Biraz kızarmış görünüyorsun."

Kanepenin etrafında dolanıp önümde çömelirken, elleri dizlerime gelirken dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor. "Ah, sadece kız işi," diyorum belli belirsiz, iç bacaklarımda tembel daireler çizen başparmaklarına odaklanıyorum.

"Hmm. Kız meseleleri. Doğru."

Yukarı doğru fırlıyor, beni öpüyor ve ellerini iki yanına koyarak beni kanepeye bastırıyor.

"Benden bahsediyordun, değil mi Birdie?"

Kelimeler sohbet havasında, hatta sıradan. Ama sesi hiç de öyle değil. Zengin, boğucu ve çok fazla zevk vaat ediyor. Alt dudağımı ısırıyorum, utangaç görünmeye çalışıyorum ama bunu başarabilir miyim bilmiyorum. Dan'ın bana attığı sırtışa bakılırsa, muhtemelen yapamıyorum.

"Belki de öyleydin. Bu bir sorun mu?"

Başı yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Hiç de değil, iyi şeyler söylediğin sürece." Seksi kabadayılığının arasından bir parça kırılğanlık beliriyor ve elimi yanağını okşamak için kaldırıyorum.

"Çok iyi malzeme." Eğildim ve onu öptüm. Bir iniltiyle bir kolunu bana doluyor ve beni neredeyse kanepeden çekip çıkarıyor.

"Tanrım, seni istemeyi bırakacak mıyım?" diye geveliyor boğazımdan aşağıya doğru öpmeden önce. "Seni, bizi, beni ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden duramıyorum."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diyorum başımı yana eğerek. Tenime karşı kıkırdıyor, sonra başını kaldırıp erimiş çikolata bakışlarıyla beni sabitliyor.

"Şu anda öyle değil. Ama sezon başladığında oyuna odaklanmam gerekecek, biliyorsunuz değil mi?"

Yine o küçük kırılğanlık ortaya çıkıyor. Benim yanımda bunu saklamayacak kadar rahat olmasını seviyorum. Başımı sallıyorum ve yanağından öpüyorum.

"İşinin senden ne istediğini biliyorum Dan ve her zaman sana destek olacağımı biliyorsun."

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor. "Ama çıplak kaldığında daha da mükemmel olacaksın."

Ayağa kalkıyor ve kendi kıyafetlerini o kadar hızlı çıkarıyor ki gözümü bile kırpamıyorum ve sonra tüm çıplak ihtişamıyla karşımda duruyor. Aleti şimdiden prekum sızdırıyor ve öne eğilip dilimle kucaklıyorum.

Bu onu inletirken bir elini aletimin etrafına sarıyor, diğer elini de saçlarımdan geçiriyor. "Bebeğim, her ne kadar ağzını sürekli sikimin üzerinde istesem de, şu anda senin içinde olmaya ihtiyacım var."

Delicesine tahrik olmama rağmen esnememi engelleyemiyorum. Dan yakalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hey, bunu yapmak zorunda değiliz. Sadece yatağa gidip sarılmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diyorum alaycı bir öfkeyle. Sonra kazağını başımın üzerinden kaldırıp yere atıyorum ve arkama uzanıp

sütyenimi çözdüm. Onu da yere bırakmadan önce bir saniye elimde sallanmasına izin verdim.

Dan dizlerinin üzerine çöküyor ve pantolonumun belini kavrayıp yavaşça aşağı indiriyor. Yardım etmek için kıcıımı kanepeden kaldırıyorum ve ellerini tekrar yukarı kaldırmadan önce onları bacaklarımdan sıyrıyor, dokunduğu her yerde tüylerim diken diken oluyor.

"Çok yumuşaksın," diye mırıldanıyor. "Her yerin. Kulağa aptalca geliyor ama bu kadar yumuşak olduğunu fark etmemiştim."

Onun önceki masumiyetine dair bu küçük hatırlatmalar beni eritiyor.

"Ve sen de sertleşmişsin," diyorum, öne eğilip onu öperken sikine uzanıyorum. "Mükemmel bir kombinasyon," diye fısıldıyorum dudaklarına, gülümsediklerini hissederek.

"Gerçekten öyle." Parmakları amımı buluyor, ıslak dudaklarımdan arasından yavaşça geçmeden önce klitorisime hafifçe dokunuyor. "Mmm. Sırılsıklam olmuşsun, Birdie."

Bir sızlanmayı bastırarak başımı sallıyorum. Liderliği ele alma konusundaki güveni inanılmaz derecede hızlı arttı, ancak zaman ayırmayı bırakıp sadece beni becermesini istediğim zamanlar oluyor. Bunu henüz söylemedim, önce o oynamak istediğinde sevmediğimi düşünmesini istemiyorum.

Tanrı'ya şükür, bugün o günlerden biri değil. Dan ayağa kalktı ve beni döndürmeden önce ayağa kaldırdı. "Dizlerini kanepeye koy. İşte böyle, arkayı tut bebeğim. Siktir, evet." Dizlerimin üzerine çöküp kıcıımı ona doğru itene kadar söylediği şekilde hareket ediyorum.

Elleri beni sıkıca kavıyor, bir ısırık aldığını hissetmeden hemen önce etimi yoğuruyor.

"Dan!" Ona bakmak için dönerek bağıriyorum. "Az önce beni ısırdın mı?" Sırıışı hiç pişmanlık duymuyor. "Elbette ısırdım. Lezzetli ve sulu."

Parmakları tekrar amımı bulduğunda anında sönen kahkahalarla sarsılıyorum ve başka hiçbir uyarı yapmadan ikisini birden içeri sokuyor. "Ohhh," diye inliyorum, dokunuşuna doğru eğilerek. "Evet."

Dudakları omurgama değiyor ve bana doğru bastırdığını hissediyorum. Sonra ağzı duraklıyor. "Kahretsin. Prezervatif."

Bu sefer iniltilerim serbest kalıyor. "Yatak odası. Acele et."

O giderken soğuk bir hava akımı oluyor ve elim bacaklarımdan arasına iniyor.

"Gerçekten mi?" Eğlenen sesiyle başımı kaldırdığımda parmaklarıma dikkatle baktığını görüyorum, uzun aleti artık prezervatifle kaplı. "Benim olanla oynayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sen bunu yapmak için burada değildin," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

Tek kaşını kaldırıyor ve arkamda daireler çiziyor. Sonra elimi itiyor ve yerine ağzını koyuyor. Klitorisimi ağzına alıyor, dili klitorisimle oynamak için dışarı çıkıyor. Ama tam salıverilmemin zirveye ulaştığını hissettiğimde, bırakıyor ve ben haykırıyorum. "Ne? Ne? Hayır! Geri dön!"

Dan sadece kıkırdıyor. "Merak etme, Birdie. Ben yanımdayım."

Kör ucunun girişimi dürttüğünü hissediyorum ve sonra yavaşça içeri itmeden önce nem toplayarak ileri geri kaydırıyor.

"Ah evet," diye inliyorum, başımı kanepenin arkasına yaslarken gözlerim kapanıyor. Dan yavaş ve sabit bir ritim tutturarak beni ileri geri sallıyor. Eli saçlarımı topluyor ve başımı nazikçe çekiştirerek eğilip beni öpebilmesi için kaldırmamı sağlıyor. Dağınık, özensiz ve çok ateşli.

"Siktir," diye homurdanıyor, aletini yavaşça dışarı çekip tekrar içeri sokuyor. "Çok iyi, bebeğim. Hem de çok iyi."

Bu iyi bir şey. Ama daha fazlasına ihtiyacım var. Elim klitorisimle oynamak için aşağı doğru uzanıyor ve o duraksıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye hırlıyor.

"İhtiyacım var... İhtiyacım var..."

klitorisime," diye nefes nefese kaldım.

"İzin ver."

Klitorisimi parmaklamak yerine elimi arkama uzatıp güçlü kalçalarında gezdiriyorum. Üzerime kıvrılıyor ve eli birleştiğimiz yeri buluyor. Başlığımı çimdiklediğinde irkiliyorum.

"Çok güçlü."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor, sırtımı öperek. "Daha iyi misin?"

O sabit daireler çizerek gevşerken ben hülyalı bir şekilde başımı sallıyorum.

"Oh evet."

"Siktir, seni görmem lazım." Dan çekiliyor ve beni belimden tutup kucağına kaldırmadan önce kanepeye düşüyor. Uzanıp sikini alıyorum, hizalıyorum ve tatmin olmuş bir iniltiyle aşağıya batıyorum.

"Bu daha iyi. Şu haline bak. Çok güzelsin."

Gülümsüyorum ve elini tutup tekrar aramıza sokuyorum. Mesajı alıyor ve biz öpüşürken klitorisimle oynamaya devam ediyor, kalçalarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor.

"Siktir Dan," diye inliyorum doruğa ulaştığımı hissederken. "Daha hızlı. Lütfen."

"Oradayım bebeğim," diye homurdanıyor, kalçalarımı kavramak ve bizi daha hızlı sallamak için klitorisimi bırakıyor. Ama bu uyarılmaya ihtiyacım var. Bu sefer kendime uzandığımda beni durdurmuyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve tam kalçalarının titrediğini hissettiğimde ağzım açık kalıyor. "Evet," diye haykırıyorum orgazmım beni yıkarken. Dan beni takip ediyor, titreyerek içime doğru iterken adımını inliyor.

İnanılmaz derecede tatmin olmuş ve inanılmaz derecede uykulu hissederek göğsüne yığılıyorum. Dudakları alnıma bastırıyor.

"Ben gidip prezervatifle ilgileneceğim."

Başımı sallıyorum, gözlerim hala kapalı, beni kucağından kaldırıp kanepeye oturtmasına izin vermekten son derece memnunum.

"Mmmkay."

"Üzerimde mi uyuyacaksın Birdie?" diyor kıkırdayarak ve ben gülümsüyorum.

"Hayır. Sarılacağız."

Ertesi sabah yatağında uyanmadan önce hatırladığım son şey, Dan arkamdan bana sarılmışken, o kıkırdamayı tekrar duymak ve alnıma yumuşak, sevgi dolu bir öpücük konduran dudakları hissetmek.

BÖLÜM THIRTY-ONE

Monty

Lark'ın saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum, ne kadar endişeli olduğumu daha fazla görmezden gelemiyorum. Bu sabah birlikte Arizona'ya ve bahar antrenmanlarına gitmek üzere havaalanına gidiyor olmalıydık. Ama Lark bir haftadır kendini iyi hissetmiyor ve dün birkaç kez kustu. Bu yüzden evde kalacak ve bu hafta içinde doktora gidecek. Plana göre önümüzdeki hafta antrenmanlara başlayacak olan takımın geri kalanıyla birlikte uçacak. Bu hafta sadece atıcılar ve tutucular var.

Daha iyi hissedeceğini ve güneye yolculuk yapabileceğini umuyorum. Çünkü kısa bir süre için bile olsa ondan uzak kalma fikri fiziksel olarak göğsümü acıtıyor.

"Hey, Birdie, gitmeliyim," diyorum usulca, alnından öpmek için eğilerek. Gözleri yavaşça aralanıyor ama beni endişelendiren o güzel bebek mavilerinin altındaki koyu halkalar. Ölü gibi uyuyor, ben onu yatağına yatırmadan önce çoğu gece saat dokuzu zor buluyor. Doğru olmayan bir şeyler var ve bu beni korkutuyor.

"Seni havaalanına bırakmamı ister misin?" diye soruyor uyuklu bir şekilde, esnemesini eliyle kapatarak.

"Hayır, burada kal ve dinlen. Beni alması için çocuklardan birini çağıracağım. Perşembe günü doktoru göreceksin, değil mi? O zamana kadar konuşacağımızı biliyorum ama en kısa zamanda ne dediklerini bana bildirsen iyi olur."

Başını sallıyor. "Bakacağım ama eminim sadece bir virüstür. Umarım sana da bulaşmaz."

Yumruğumla göğsüme hafifçe vuruyorum. "Bağışıklık sistemim güçlüdür. İyi olacağım." Ona virüs olsaydı şimdiye kadar iyileşmiş olacağını söylemiyorum. "Sana bir şey getireyim mi? Kahve, su, milkshake?"

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Biraz kahve harika olur."

Tekrar eğilip burnunun ucunu öpüyorum. "Hemen geliyor."

Mutfakta Yami'ye havaalanına bırakması için bir mesaj gönderiyorum, sonra da Lark'a kahve yapmakla meşgul oluyorum. Tezgâhın üzerindeki yapışkan notları alarak bir mesaj karalıyorum ve kupaların bulunduğu dolaba saklıyorum. Kahvesi hazır olduğunda, onu yan yatmış, karnını koruyucu bir şekilde tutarken bulmak için yatak odasına geri götürüyorum.

"Bebeğim, iyi misin?" Kahveyi bırakıp yanına çömeliyorum.

Yüzü çok solgun ve çekik, ama başını sallamayı başarıyor. "Evet, kalkmaya çalıştım ve midem beni isyan ettirdi. Şimdi uzandığım için daha iyiyim."

Uzun bir iç çekiyorum. "Kahretsin, seni bu şekilde bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum."

Elini uzatıp omzuma hafifçe vuruyor ve küçük bir gülümseme yayıyor. "İyi olacağım Dan. İlk kez hasta olmuyorum."

"Belki öyle, ama ilk kez hastalandığında sana bakması gereken kişi bendim ve işte buradayım, seni terk ederek bu işi başaramıyorum." Ona abartılı bir dudak büküşü yapıyorum ve bu bana biraz daha büyük bir gülümseme kazandırıyor.

"Daniel Montgomery, beni terk etmiyorsun, bahar antrenmanına gitmelisin. Ayrıca, birkaç gün içinde iyileşeceğime eminim. Doktor bana izin verecek ve ben de takımın geri kalanıyla birlikte Arizona uçağına binip size katılacağım."

Dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum. "Seni tutuyorum, Birdie." Cebim bir mesajla titriyor, muhtemelen Yami yolda olduğunu bildiriyor. "Kahretsin, gitmeliyim." Alnımı onunla buluşturuyorum ve eli boynumun arkasına dolanarak beni orada tutuyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum."

Star Wars göndermesi her seferinde olduğu gibi beni sırttırdı. Ama cevap olarak verdiği gülümseme çok küçük ve acınası görünüyor. Saçlarını geriye doğru düzeltiyorum, kafam ve kalbim endişeyle doluyor.

Telefonumdan gelen bir başka vızıltı zamanımın dolduğu anlamına geliyor. Bir şekilde kendimi sürükleyerek uzaklaşıyorum, kapıya ulaştığımda ona dönüp bakıyorum. Kahretsin, onu bu şekilde bırakmaktan gerçekten nefret ediyorum. Ama başka seçeneğim yok. Dönüp oturma odasına giriyorum, çantamı ve valizimin sapını alıp çıkıyorum, kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Yami aşağıda bekliyor, alçak spor arabası kaldırımında rölantide çalışıyor. Eşyalarımı bagaja yükleyip arabaya bindim.

"Hey, bıraktığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Lark hâlâ kendini iyi hissetmiyor mu?" diye soruyor, endişesi yüzünden okunuyor. Bütün çocuklar Lark'ı seviyor ve garip bir şekilde, endişelenen tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni daha iyi hissettiriyor. O hastalanmıyor. En azından ben onu tanıdığımdan beri hiç hastalanmadı.

"Evet, bu hafta içinde doktoruyla görüşecek. Çok garip, sürekli çok yorgun ve midesi rahatsız. Bilmiyorum, onu hasta görmek hoşuma gitmiyor." Arabanın koltuğuna yığıldım. Kırmızı ışıktaki durmuştuk ve onun bana baktığını hissedebiliyordum. Göz ucuyla bakınca yüzünde tuhaf bir ifade görüyorum.

"Bu bakış ne için?"

Başını öne doğru çeviriyor. "Ne bakışı?"

"Turşu suyu yutmuş gibi görüldüğün yer." "Hiçbir şey, hiçbir şey. Hey, duydun mu duydun mu hakkında bir çaylakların Batıl inançlar mı? Bütün sezon çorap değiştirmiyor. Soyunma odasında ağır hizmet tipi oda spreyine ihtiyacımız olacak." Burnunu kırıltırıyor.

"Bu iğrenç."

"Yok artık. Neyse, umarım Lark yakında güneye gidebilir. Omzumun onun sihirli ellerine ihtiyacı olacak." Ellerinden birini yüzüme doğru salladı, ben de tokatla uzaklaştırdım.

"Ellerini kendine sakla," diyorum, muhtemelen gerekenden daha sert bir şekilde. Yami hemen ayılıyor ve bana bir bakış atıyor.

"Monty. Dostum. Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. O senin kızın, hep öyleydi. Ne olursa olsun."

Omuzlarımdaki garip savunma gerginliği azalıyor. Geçmişte Lark'a karşı bile bu tür bir sahiplenme duygusu hissetmemiştim. Yani, sanırım o başkasına aitken buna hakkım yoktu. Ama şimdi, her şey değişti. O benim ve tüm erkeklerin buna saygı duyduğunu bilmeme rağmen, bazı içgüdülerim beni geriyor.

Yine de bunun acısını takım arkadaşımından çıkarmak adil değil. Biz ortağız ve Arizona'daki önümüzdeki birkaç hafta çok önemli olacak. Takımın geri kalanından bir hafta önce oraya giderek tümsek üzerinde biraz zaman geçireceğiz.

"Kusura bakma dostum. Sanırım o kendini iyi hissetmezken onu terk etmek beni biraz strese soktu."

Başıyla onaylıyor ama bir şey söylemiyor.

Havaalanına doğru yaptığımız yolculuğun geri kalanı bahar antrenmanlarına katılacak yeni adaylar hakkında konuşmakla geçti. Kadromuz sağlam ama yeni oyuncular iyi bir şey olabilir. Oyunumu bozmadıkları sürece. Bu sezonun şimdiye kadarki en iyi sezonum olmasını istiyorum.

Lark için ne kadar endişelensem de, hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremeyeceğimi biliyorum. O uçağa biner binmez, gitme vakti gelecek.

Geleceğim, elimden gelen en iyi oyunu oynamaya odaklanmama bağlı.

İKİNCİ BÖLÜM RTY-TWO

Lark

Sen benim penguenimsin.

— *Aşk DM*

Seni spagettiden daha çok seviyorum. Ve ben spagettiye çok seviyorum.

— *Aşk DM*

Tıpkı pastırma gibisin. Her şeyi daha iyi yapıyorsun.

— *Aşk DM*

Normal olmak abartılıyor. Senin yerine deli olmayı tercih ederim.

— *Aşk DM*

Sana aşık oldum ve ayağa kalkmak istemiyorum.

— *Aşk DM*

Her birinde Dan'den gelen aptalca ve tatlı bir mesajın yer aldığı yapışkan notlardan oluşan koleksiyon, her geçen gün evimin etrafında buldukça büyüyor. Bunları saklamak için ne zaman vakit buldu bilmiyorum ama her biri, kendimi hala iyi hissetmememe rağmen beni gülümsetti.

Pazar günü ayrıldığından beri her gün konuştuk ve şu ana kadar bahar antrenmanları iyi gidiyor gibi görünüyor. O ve Kai iyi bir ritim tutturmuş durumdalar ve Dan gelecek için heyecanlı görünüyor.

Keşke orada olsaydım.

Umarım bugün doktorum kendimi neden bu kadar bitkin ve mide bulantısı içinde hissettiğimi açıklayabilir. Aklımın bir köşesinde bir açıklama var.

ama bu olasılık üzerinde durmuyorum, duramıyorum.

Telefonum çaldığında, dikkatimi dağıtması için ona uzanıyorum. Randevuma gitmeden önce önümüzdeki bir saati dolduracak herhangi bir şey. Ama arayanın kim olduğunu görünce bu hevesim kayboluyor.

"Merhaba anne."

"Lark, bu hafta sonu yemeğe geliyor musun?"

Merhaba yok mu? Nasılsın? Seni özledim mi? *Hayır, tabii ki yok.* Bu, ailemin sahip olmadığı önemseme ve duygular anlamına gelir.

Bir mide bulantısı dalgasına karşı yutkunuyorum ve mutfak tezgahıma yaslanıyorum. "Emin değilim. Çoktan Arizona'da olmam gerekiyordu ama bir doktor randevusu için geri dönmem gerekti."

Konuşmadan önce bir duraksama oluyor ve beni şaşırtacak şekilde, sesi aslında biraz endişeli geliyor. "Her şey yolunda mı?"

Zihnim kalbimle savaşıyor. Küçük bir parçam ona Dan'den, hasta hissetmekten ve doktorun bana hayatımı değiştirecek bir şey söyleme ihtimalinden bahsetmek istiyor. Ama onunla bu tür bir ilişkim yok ve dürüst olmak gerekirse, şefkatle karşılık vereceğine de güvenmiyorum.

"Sadece bazı şeyleri kontrol ettirmem gerekiyor," diyorum hafifçe ve tezgâhtan kalkıyorum. "Aslında bir an önce gitmem gerekiyor. Akşam yemeği için şehre geldiğimde sana haber veririm. Başka bir şey var mıydı?"

Bir duraklama daha, bu seferki öncekinden daha uzun. "Hayır, sanırım değil. Umarım randevunuz iyi geçer."

"Teşekkürler anne," diyorum, annemin bu biraz daha yumuşak yanından biraz rahatsız hissederek. "Seninle sonra konuşuruz."

"Güle güle, Lark."

Telefonu kapattık ve az önce olanları düşünerek bir süre telefonuma baktım. Aslında bana karşı duygusal bir şeyler göstermişti. Beklenmedik, evet, ve biraz dokunaklı.

Başımı sallayarak hazırlanmayı bitirmek için banyoya giriyorum. Saç lastiğimi çıkarmak için çekmeceyi açtığımda bir yapışkan not daha buluyorum.

Kollarımda seninle uyanmaktan daha iyi bir şey yok.

— *Aşk DM*

Bu kadar uzaktayken bile yanımda olmasını sağlamasını seviyorum. Telefonumu alıp ona mesaj atmaya gidiyorum ki bu sefer daha güçlü bir mide bulantısı dalgası geliyor. Tanrı'ya şükür, çoktan tuvalete gitmişim çünkü saniyeler sonra tuvalete eğilmiş öğürüyorum.

Nihayet dindiğinde, banyoda yerde nefes nefese kalıyorum ve kendimi daha da sefil hissediyorum. Bu berbat bir şey, her ne ise.

Kendimi sürükleyerek kalktım, dişlerimi fırçaladım ve saçlarımı ördüm. Bazı cevaplar alma zamanı. Su şişemi, anahtarlarımı, çantamı ve bir paket krakerimi alıp kapıyı kilitliyorum ve arabama gidiyorum.

Doktorun muayenehanesinde beni içeri aldılar, sonra bir hemşire beni arka tarafa götürdü ve bana küçük bir bardak verdi.

"Hızlı bir idrar örneği alacağız ve sonra Dr. Rhodes birazdan burada olacak." Bana güven veren bir gülümseme takınıyor ama plastik kaba bakarken kendimi hiç de güvende hissetmiyorum.

Beni banyoya yönlendiriyor ve ben de otomatik pilota geçiyorum. Artık korkumu inkar edemiyorum. Geçmeyen mide bulantısı ve yorgunluk mu? Buna neyin sebep olduğuna dair çok gerçek bir olasılık var.

Ve birkaç dakika sonra Dr. Rhodes bunu doğruladı.

"Lark, hamilesin."

Bir saat sonra eve dönmüş, doktorun hamile olduğuma dair bombayı patlattıktan sonra bana verdiği broşürlere bakıyordum.

Bir şekilde, Dan ve ben tüm ihtimalleri yendik. Doğum kontrol haplarıma ve kullandığımız prezervatiflere rağmen bir şeyler oldu ve şimdi içimde büyüyen bir bebek var.

Bebeğimiz.

Dr. Rhodes bana erken gebelik hakkında bazı bilgiler verdi, bulantı önleyici bir ilaç reçetesi yazdı ve sonra, sanırım yaşadığım şok - ve haber karşısında hemen sevinmediğim - belliydi çünkü bana diğer seçeneklerle ilgili bazı broşürler de verdi.

Kürtaj ve evlat edinme.

Hiçbir zaman ikisine de karşı olmadım. Her kadının kendisi ve bedeni için en iyi kararı verme hakkına sahip olduğuna inanıyorum. Ayrıca ikisinden birini düşünecek bir konumda olmayı da hiç beklemiyordum.

Ama Dan şu anda çocuk istemediğini açıkça belirtti. Beyzbola, kariyerine ve bu sezondan sonra iyi bir sözleşme yapmaya odaklanması gerekiyor. Dr. Rhodes doğum tarihimin Eylül sonuna yakın olacağını tahmin etti ancak bir ultrason ile bir sonraki randevumda teyit edebileceğimizi söyledi. Ben

Bu küçük fasulyenin prezervatifin kaydığı ilk seferde gebe kaldığını varsayarsak, ki bu en mantıklısı.

Kimi kandırıyorum, bunların hiçbiri mantıklı değil. İhtimaller zilyonda bir ama yine de burada, tam şu anda bir tanesi içimdeyken bebeklerle ilgili broşürlere bakıyorum.

Olasılıklara meydan okuyan küçük bir hayat kıvılcımı. Benim ve sevdiğim adamın mükemmel bir karışımı olan bir hayat.

Ellerim karnıma gidiyor ve bu sabah Dan'ın son aşk notunu bulduğumdan beri ilk kez yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ve hiç şüphesiz bu bebeği doğuracağımı biliyorum.

Dan bu işe dahil olamayacağına, kariyerine öncelik vermesi gerektiğine karar verse bile umurumda değil. Onu beyzbolu bırakmaya zorlamayacağım. Ama kimsenin de beni bu bebekten vazgeçmeye zorlamasına izin vermeyeceğim.

Telefonumu elime alıp onu aramaya gidiyorum ama kendimi durduruyorum. Bu, ona telefonda söyleyebileceğim türden bir haber değil. Aslında konuşmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.

Hey, benimle ilk seks yaptığın zamanı hatırlıyor musun, bekaretini kaybettiğin zamanı? Tahmin et ne oldu, süper spermlerin yeni bir hayat yaratmak için şans bekliyordu.

Evet, bu iyi gider.

Telefonuma bakarken bir bildirim beliriyor. Üniversitedeki araştırma stajıyla ilgili bir e-posta.

Bu sefer karnım döndüğünde, bu sadece hamilelik hormonlarından kaynaklanmıyor. E-postayı açmak için tıkladığımda nefesim titriyor.

Size sonbahar staj programımıza yerleştirme teklif etmekten mutluluk duyuyoruz...

Okumaya devam bile edemiyorum. Gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor, telefonumun ekranına düşüyor ve önümdeki kelimeleri bulanıklaştırıyor. Gözyaşlarımı telefondan silip yüzümden uzaklaştırıyorum ve yan yatmak için hareket ediyorum. Bir elim hemen karnıma gidiyor. Orada büyüyen hayata. Farkında olmadan dünyamdaki her şeyi alt üst eden çocuğa.

Bunun benim için, Dan için ya da bizim için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Ama ne olursa olsun, bu bebeğin sevileceğini biliyorum. Kayıtsız şartsız.

Tamamen.

Soru, şüphe ya da beklenti olmadan.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM RTY-THREEI

Monty

Üç gündür beyzbola odaklanmış durumdayım. Atıcılar ve yakalayıcılar her zaman bahar antrenmanları için güneye erken giderler çünkü sahadaki dinamiğimiz çok önemlidir. Eğer senkronize olmazsak, her şey dağılır.

Tridents, sahada güçlü bir dinamik ve iletişimin anahtar olduğuna inanarak yakalayıcılar ve atıcılar arasındaki ortaklıklara odaklanmayı seviyor.

Ancak Yami ve ben çoğunlukla birlikte eşleşecek olsak da, sezonun bir noktasında her biri için yakalayıcı olacağım için tüm atıcıları tanımam önemli. Bu da günlerimin uzun, antrenmanlarla, yedek kulübesindeki seanslarla ve hepimizin birbirimize bağlanmasına yardımcı olmak için tasarlanmış kondisyon aktiviteleriyle dolu olduğu anlamına geliyor.

Diğerlerini seviyorum ama Yami benim oğlum. Pops'la eskiden sahip olduğumuz büyüğü yakalamaya çok yakınız. Ve bugün, Arizona güneşi altında geçen uzun bir günün sonunda, gerçekten uyum sağladığımızı hissediyorum.

Ama Yami hızını olması gereken yere çıkaramıyor. Ve bu kafasını karıştırmaya başlıyor.

Kale arkasındaki pozisyonumdan, ona bir kaydırıcı için işaret verdim. Bıraktı ve birkaç saniye sonra eldivenime çarptı.

"Doksan dokuz nokta yedi. Tekrar başlayalım," diye bağırıyor Koç kenardan. Yami'nin irkildiğini görüyorum ve mutlu olmadığını anlıyorum. Çömeldiğim yerden sıçrayarak tümseğe doğru koşuyorum ve elimi boynuna dolayarak başını kendime doğru çekiyorum.

"Silkelen, kardeşim. Neler yapabileceğini biliyorsun. Bir-oh-üç, bebeğim. Ben de oradaydım ve elim günlerce darbeyi hissetti."

"Neden bu kadar yavaş gidiyorum?" diye mırıldanıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Lanet olası yips değil, bütün kış kondisyonumu korudum, o zaman ne oluyor?"

"Fark etmez. Zamanı geldiğinde, kolun yanıyor olacak. Bunu biliyorum, Koç da biliyor. Bir sonraki atışını değiştirerek gönder ve oraya varalım."

Sırtına vuruyorum, sonunda gülümsediğini

görüyorum. "Sağ ol, kardeşim. Hadi yapalım şu işi."

Koşarak evin arkasındaki yerime döndüm ve yere yattım. Maskemi yüzüme çekip, ona değişim için işaret veriyorum.

Bu sefer, uçmasına izin veriyor.

"Bir-oh-bir nokta iki. İyiye gidiyor. Üç tane daha, çocuklar."

Yami'nin sırtışı büyüyor. Bir işaret veriyorum ve o da bırakıyor. Seansı bitiriyoruz ve Koç'la kısa bir sohbetin ardından soyunma odasına gidiyoruz.

"Lanet olsun, Arizona çok sıcak." Çaylak atıcılardan biri olan Warren inleyerek dolabının önündeki sıraya çöküyor. "Ben Alaska'lıyım dostum. Bizde sıcak olmaz."

Sırtarak ona bir havlu fırlatıyorum. "Alış buna. Burada dört haftamız daha var."

Bana gönülsüzce kaşlarını çatıyor. "Eriyebilirim. Elim terden kayganlaşırsa nasıl atış yapacağım?"

Şikayetleri yeni değil. Arizona sıcak. Ama sezon boyunca burada oynadığımızda daha da sıcak olacak, o yüzden yeni adam biraz sertleşse iyi olur.

"O kadar prenses olursan tek bir oyun bile atsan şanslısın. Hey, belki de bu senin lakabındır. Prenses." Soyunma odasının karşısından derin bir ses geliyor.

Benden bir sezon sonra takıma katılan Carter Jones'a bakıyorum. Yalan söylemeyeceğim, iyi ki o söyledi de ben söylemek zorunda kalmadım.

"Jonesie haklı," diyor Yami, duştan içeri girerken. "Kendine gel Prenses. Burası büyükler ligi ve evet, bazen sıcaktan kıvrılıp ölmek istediğimiz zamanlar da oluyor. En azından o hokey manyakları gibi buzun üzerinde kığımız donmuyor."

Bir kahkahayı bastırıyorum. Yami'nin hokey sevmezliği meşhurdur.

Çaylak uygun bir şekilde azarlanmış görünüyor ve neredeyse adam için üzülüyorum. Yanına oturmak için ilerledim ve eğildim. "Dinle. Alışacaksın. Bundan önce nerede oynuyordun?"

Bana bakıyor, yüzü kavgacı. Harika. Bu adam eğlenceli olacak. "Nebraska, üniversite için. Sıcaktı ama cehennemın yedinci çemberi değildi."

İfademı sakın tutarak başımı sallıyorum. Bu adam Şubat ayında Arizona'nın hiçbir şey olmadığını anlamıyor mu? Ağustos'a kadar bekle ve biz burada, Nevada'da ya da Florida'da olalım. Birçok yer bundan daha sıcak ve hepsinde top oynayacağız.

"En azından yağmurda oynamıyoruz." Ona geniş bir sırtıma veriyorum ve ayağa kalkıyorum. Bazıları burada oldukları için ne kadar şanslı olduklarının farkında olmadan sadece şikâyet etmek ister. Ben öyle değilim. Hava nasıl olursa olsun oynayacağım. Rüzgar, yağmur, kar. Tamam, belki kar yağmaz. Ekipmanımı mahvetmek istemem.

Ama kariyerimin tek bir gününü bile hafife almadım. Lanet olası havadan hiç şikâyet etmedim, bundan eminim.

Giyindikten sonra bizi otele geri götürecek otobüse doğru yola çıkıyorum. Lark'ı arayıp doktor ziyaretinin nasıl geçtiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Umarım iyi haberler alır ve birkaç gün içinde güneşe giden uçakta olur.

Otel odama girer girmez yatağa yüzüstü uzanıyorum ve onu görüntülü sohbetten arıyorum. Arama bağlandı ve işte oradaydı. Benim kızım.

"Hey, güzelim." Kendimi tutamayarak sırtıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyiym."

Sırtışım titriyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Yan tarafa bakmaya devam ediyör. "Öyle mi? Harika. Doktor ne dedi?"

Gözlerini kaçırıyor ve dudaklarını yalıyor. *Kahretsin.*

"Birdie? Bebeğim, beni korkutuyorsun." Sonunda bana baktı ve lanet olsun, gözleri ağlamak üzereymiş gibi parlıyordu. Oturmak için çabalıyorum, panik beni tüketiyor. "Lark. Konuş benimle."

Gülümsüyor. Ama sahte olduğunu söyleyebilirim. "Ben iyiym Dan. Gerçekten iyiym. Ciddi bir şey değil ve doktor midemi yatıştırmak için bana biraz ilaç verdi. Takımla birlikte uçakta olacağım."

Bu haberin beni mest etmesi gerekirdi. Ama **i ç i m d e k i** korkuyu bir türlü atamıyorum.

"Bu harika. Seni görmek için sabırsızlanıyorum." "Ben de."

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz. Bundan nefret ediyorum. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, sadece bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum. Bana neler olduğunu anlatması için onu zorlamak istiyorum. Ama tam bunu yapmak için ağzımı açtığımda sözümü kesiyor.

"Gitmem gerek, Sadie akşam yemeğine gelecek ve toplanmama yardım edecek. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Sessizce başımı sallıyorum.

"Seni seviyorum Dan." En azından bu sefer gülümsemesi biraz daha samimi görünüyor.

"Ben de seni seviyorum."

Başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırıyor ve karanlık bir ekrana bakmak zorunda kalıyorum.

Bir yumruk kapıma vuruyor ve Jonesie'nin sesini duyuyorum. "Monty! Gidelim kardeşim, Yami bir barbekü yeri buldu, oraya gidiyoruz. akşam yemeği."

Aç bile değilim. Ama bir şekilde kendimi yataktan kaldırmayı başarıyorum. Tridents şapkamı alıp kafama geçiriyorum, cüzdanımı ve telefonumu cebime koyup kapıyı açıyorum. "Evet, hadi gidelim."

Onu geçip koridorda asansöre doğru ilerliyorum.

"Dostum. Her şey yolunda mı?" diye soruyor kapı önümüzde kayarak kapanırken. Jonesie'yi severim. Ama onu Lark hakkında konuşacak kadar iyi tanımadığıma eminim.

"Evet, iyiyim. Sadece yorgunum."

Bu onun için yeterince iyi görünüyor çünkü başını sallayıp beni yalnız bırakıyor. Aşağıda diğer çocuklarla buluşup akşam yemeği için dışarı çıkıyoruz. Herkesin yanında olmak çoğunlukla kafamı dağıtmama yardımcı oluyor ve takım arkadaşlarıma odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Ama daha sonra, yatakta tek başıma uzanırken, düşüncelerimden ve görmezden gelmeye çalıştığım zihinsel panik sarmalından kaçış yok.

Gece 1 civarında, uyku benden kaçmaya devam ettiğinde, yuvarlanıyorum ve homurdanarak yastığıma vuruyorum. Eğer hiç uyumazsam yarın berbat olacak.

Pes ederek telefonumu elime alıyorum ve Lark'la mesajlaşmalarımı açıyorum.

Bebeğim, bir sorun olduğunu biliyorum. Umarım her ne ise, düzeltebilirim. Çünkü seni seviyorum. Bunu hiçbir şey değiştiremez

Cevap vermesini beklemiyorum, ondan bir saat ileride olmama rağmen uyuduğundan eminim. Ama sürpriz bir şekilde, tam telefonu bırakacakken, yazdığını gösteren üç noktayı görüyorum. Dik oturuyorum, ekrana bakıyorum, cevabının görünmesini istiyorum.

Özür dilerim, seni endişelendirmek istememiştim. Düzeltecek bir şey yok, söz veriyorum. Ben de seni seviyorum.

Onu neyin üzdüğü hakkında bana hiçbir şey söylemiyor. Onu arayıp bana neler olduğunu anlatmasını talep etmeyi düşünüyorum. Ama gecenin bir yarısı ve ikimizin de uyumaya çalışması gerekiyor. Derin bir nefes alarak beynimi söylediklerinde ciddi olduğuna ve endişelenmemi gerektirecek önemli bir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyorum.

**Dev bir kucaklaşma ve daha da dev bir öpücük bekliyor.
Buraya geldiğinde.**

Öyle mi? Ne kadar devasa.

Sonunda gülümsedim. İşte benim Birdie'm.

Bir beyzbol sahası kadar büyük.

O kadar da büyük değil.

Tamam, gece gökyüzü kadar büyük.

Mow, bu büyük.

O da öyle dedi.

Omg.

Seni seviyorum, Birdie.

Ben de seni seviyorum.

Bu kez telefonumu bırakıp yuvarlandığımda gözlerim kaymaya başlıyor. Ve sonunda uyuyakalıyorum, yanımdaki yatakta yatan Lark'ın hayalleri bütün akşam beni tüketen endişenin yerini alıyor.

Ama uyku kısa sürüyor. Kısa bir süre sonra ayağa fırladığımda oda hâlâ karanlıktı. Kalbim hızla atıyor ve nefesim hızlı geliyor. Terden sıırılsıklam olmuşum ve çarşaf lar üzerime dolanmış.

Kahretsin, çocukluğumdan beri kabus görmedim ama bir kabustan uyanmanın verdiği rahatsız edici hissi inkar edemem.

Yatağımın başucundaki bir bardak suya uzanıyorum ve soğuk sıvının beni biraz yatıştırmasına izin vererek suyu yudumluyorum. Hızla kaybolan rüyanın ipuçlarına tutunmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Tek hatırladığım, şimdiye kadar istediğim, uğruna çok çalıştığım her şeyin elimden kayıp gittiğine dair o korkunç his.

Ve eğer yeterince hızlı koşmazsam, hepsini kaybedeceğim.

BÖLÜM THIRTY-FOUR

Lark

Arizona'ya giden uçak gürültücü beyzbol oyuncularıyla dolu. Neyse ki beni çoğunlukla yalnız bırakıyorlar. Sanırım son bir haftadır kendimi iyi hissetmediğime dair söylentiler yayılmış. Kendimi pencere kenarındaki koltuğa atıp bulutlara bakıyorum, düşüncelerim içimde Dan'ın bir parçasını taşıdığımı bilmenin verdiği dizginlenemez sevinçle, bununla nasıl başa çıkacağımı düşünmeye çalıştığımda üzerime çöken katıksız bunaltı arasında gidip geliyor.

Ona söylemek sadece ilk engel. Sezona odaklanmalı ve eğer bu haber dikkatini dağıtarak en iyi performansını sergilememesine neden olursa kendimi asla affetmeyeceğim.

Bir de yapmam gereken fedakârlıklar var. Hâlâ üniversitedeki stajı geri çevirmem gerektiği gerçeğini kabullenmekte zorlanıyorum. Sonuçta, yeni doğmuş bir bebeğe bakarken buna katılma şansım yok.

Arkamda oturan oyuncuların sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Duyduğuma göre çaylağın bir lakabı varmış. Prensese." İkisi de buna gülüyor ve ben de yeni oyuncunun Phoenix'te sahada olan atıcı ve tutuculardan bu lakabı hak etmek için ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Görünüşe göre işler yolunda. Ama Jonesie, Yami'nin hızıyla mücadele ettiğini ve Monty'nin son birkaç gündür dikkatinin dağınık olduğunu söyledi. Belki de

rüya takımı olmayacak." "Dostum,
kapa çeneni."

Başımı eğiyorum, yanaklarım kızarıyor. Belli ki içlerinden biri Dan ile olan ilişki mi biliyor ve onları duyabildiğimi fark etmiş. Ama istemeden kulak misafiri olurken yakalanmak, gerginlikten parmağımı ısırma neden olan şey değil.

Dan'ın dikkati mi dağıldı? Neden? Beni evde bırakmak zorunda kaldığı için olmadığını biliyorum çünkü uzak kaldığı ilk birkaç gün, antrenmanların iyi gittiğini söylerken kendinden emin ve mutlu görünüyordu.

Ama sonra doktora gittiğim günkü konuşmamız vardı. Bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu, anladığını biliyorum. Ben gelene kadar bekleyebileceği konusunda onu yeterince rahatlatmıştım düşünmüştüm ama belki de yanlışmışımdır.

Ve eğer sadece büyük haber fikri bile dikkatini dağıtmaya yetiyorsa, gerçek haberin kendisiyle nasıl başa çıkacak?

Aman Tanrım.

Uçuşun geri kalanında sinir krizi geçirdim. Doktorun bana verdiği ve sabah bulantısı semptomlarımı hızla hafifleten ilaç için şükürler olsun. Midemdeki endişeli çalkantıların üzerine bir de bu olsaydı, uçuşun geri kalanında uçak tuvaletini yeni evim haline getirirdim.

Hal böyle olunca, bir nane patlatıyorum, biraz lavanta esansiyel yağı sürüyorum ve gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışıyorum.

İşe yaramıyor ve iki saat sonra Phoenix'e indiğimizde kendimi tamamen bitkin hissediyorum.

Ama sonra Phoenix'in klimalı havaalanına girdiğimde Dan Montgomery'nin elinde oklarla gösterilen ve üzerinde kocaman harflerle "LARK'I GÖRMEK İÇİN KİM HEYECANLI BİLİN BAKALIM? BU ADAM!"

Onu gördüğümde gözyaşlarına boğulmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama kendimi tutmaya çalışırken tamamen duruyorum, kollarının beni sardığını hissedecek kadar bile yaklaşmıyorum. Arkamdan biri beni itiyor ve öne doğru sendeliyorum. Dan'ın sırtışı duraksıyor. Sonra elindeki tabelayı yere bırakıp koşarak yanıma geliyor ve sonunda, *nihayet*, onun kollarındayım.

"Birdie. Hey, bebeğim, sorun yok. Ben buradayım." İnsanlar etrafımızda akın ederken o tatlı şeyler mırıldanmaya devam ediyor. Muhtemelen seksi bir beyzbol oyuncusu tarafından kucaklanan çılgın kadına bakıyorlardır ama umurumda değil. Buna ihtiyacım var.

Güçlü, sıcak ve sevgi dolu kucaklarını içime çekerek geçirdiğim birkaç dakikanın ardından birkaç kez burnumu çekip gözyaşlarımı silerek geri çekiliyorum.

"Merhaba," diyorum sesim titreyerek. "Bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim."

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve saçlarımın bir kısmını kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Dağınık değilsin. Sen dünyanın en güzel kadınısın. Ve burada olduğun için çok mutluyum." Dan alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, dudakları bir saniye daha öylece kaldıktan sonra beni yanına yatırıyor ve el çantamı alıyor.

"Hadi, Uber'le otele dönelim."

Dehşetle fark ediyorum ki, benim küçük erimem sayesinde ekibin geri kalanı çoktan otobüse binmiş ve sanırım havaalanından ayrılmış. Bavullarımın da otobüse bindiğini varsayabilirim.

"Beklemeyeceklerini nereden biliyorlardı?" Dışarıda araç paylaşım alanına doğru yürürken söylüyorum.

"Sin'e seni alacağımı söyledim. O, ah, biraz yalnız kalmak isteyebileceğimizi düşündü." Dan başını eğdi ve ben onun kızardığını fark ettim.

Duygusal iniş çıkışlarıma rağmen kıkırdıyorum. "Neden? Uber'in arka koltuğunda bir şey yapacak değiliz ya."

Bana yan gözle bakıyor. "Yani... yapabiliriz."

Kolunu tokatlıyorum, şimdi daha yüksek sesle gülüyorum. "Hayal kurmaya devam et. Ayrıca, uçuştan iğrendim."

Beni sıkıca kavrarken dudakları saçlarıma konuyor. "Tekrar söylüyorum, hayır değilsin.

Çok güzelsin."

Mutlu bir şekilde iç çekiyorum ve içimdeki karmaşanın az da olsa yatıştığını hissediyorum. Saat işliyor olsa da ve çok yakında konuşmak isteyeceğini bilsem de, şimdilik onunla tekrar birlikte olmanın tadını çıkarabilirim. Ve haberlerimle her şeyi altüst etmek üzere değilmişim gibi davranabilirim.

Ertelemem sadece ikimizin de otele katıldığı ekip yemeği kadar sürüyor. Herkesin burada olmasıyla birlikte ziyafet için ziyafet salonlarından birini ele geçirdik. Yarın tüm oyuncular sahaya çıkacak ve bahar antrenmanları ciddi bir şekilde başlayacak. Bu gece, çalışma başlamadan önce bağlantı kurmaları, rahatlamaları ve biraz eğlenmeleri için bir şans.

Otele başka bir antrenörle aynı odayı paylaşacağım. Bahar antrenmanları sırasında oyuncuların yalnız uyumasına ilişkin takım politikası biraz daha rahat.

Ama Dan ve ben çift olmadan önce odalar doluydu.

Ancak, benim katımı atlayıp beni doğrudan kendi katı olduğunu tahmin ettiğim yere götürürken oda atamaları onun için önemli görünmüyor. Koridordaki kısa yürüyüş boyunca ve kapısının kilidini açtığında sessizdik.

Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, bana uzanmasını ve giysilerimizin uçmasını bekliyorum. Ya da en azından bunu beklediğimi düşünüyorum. Belki de bunu istemeliyim? Ya da ihtiyacım olan? Gerçek şu ki, onu tekrar görmekten, onun yanında olmaktan ve sevgisini içime çekmekten kafam o kadar karışık ki, doğru düşünemiyorum. Ya da belki de onunla yapmam gereken konuşmanın er ya da geç gerçekleşeceğini bildiğim için içimde sürekli olarak gergin bir enerji dolaşıyor.

Ancak beni soymaya başlamadı. Hayır, onun yerine beni yatağına götürüyor, oturuyor ve kucağına çekiyor. Sonra çenemden tutarak başımı kendisine çeviriyor ve yüzünde alışılmadık derecede ciddi bir ifadeyle bu akşamki kaderimi belirleyecek tek bir kelime söylüyor.

"Konuş."

BU BÖLÜMÜ RTY-F cEI

Monty

Kesinlikle bir sorun var. Bunu günlerdir biliyorum ve elimden geldiğince oyunumu etkilemeye çalışıyorum. Buna yips diyorum ve şu ana kadar diğer oyuncular ve personel bunun benim için sadece yoldaki bir tümsek olduğuna inanıyor gibi görünüyor.

Sadece Yami bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyor gibi görünüyor ve onu birkaç kez bana ne olduğunu sormaya başlarken yakaladım, sadece durdu. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyor gibi, ama lanet olası hayatım boyunca ona sormaya cesaret edemiyorum.

Sonra bugün onu havaalanında görmek beni rahatlama, sevinç ve mutlak paniğin garip bir karışımıyla doldurdu.

Çünkü Lark saçma işaretime gülmek ya da sevimsiz filmlerde gördüğünüz kavuşmalar gibi koşup kollarıma atlamak yerine orada öylece durdu, güzel yüzü gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu.

Sonunda bana doğru hareket ettiğinde, kalbimi hızla kavrayan buz kırıldı. Ve onu kollarıma aldığımda, bir kez daha tam bir nefes alabileceğimi hissettim.

Yine de o huzursuzluk devam etti. Bir sorun var ve ne olduğunu bilmem gerekiyor.

"Konuş benimle, lütfen," diyorum tekrar, sesimi sertleştirmeye ve hissettiğim kadar titrek çıkmamasına çalışarak. "Bir şeyler döndüğünü biliyorum Birdie. Ve sana karşı dürüst olmalıyım, bu beni çok korkutuyor. Endişelenmeden duramıyorum.

senin hakkında, bizim hakkımızda." Nefesimi içime çekiyorum. Şimdi tamamen savunmasız olma zamanı. "Benimle uğraşılıyor. Geçen gün sinyalleri berbat ettim, çok fazla topun beni geçmesine izin verdim ve birine ulaşmaya çalışırken kendi lanet olası ayaklarıma takıldım. Her neyse, bununla başa çıkabilirim. Başa çıkamadığım şey senin iyi olup olmadığını bilmemek. "Eğer biz iyiyssek."

Son üç kelime fısıltıyla söylendi. Kalbimin en derin, en karanlık korkuları. Bir şekilde yanlış bir şey yapmışım. Sorun bende, onun için yeterli değilim, mutlu değil, onu kaybediyorum.

Gözlerinden yaşlar döküldüğünde, başparmağımla silmek için uzanıyorum, kendi yüzümdeki ıslaklığı görmezden geliyorum.

"Birdie. Lark. Lütfen, konuş benimle."

Boğazının bir yutkunmayla hareket ettiğini ve omuzlarının uzun, yavaş bir nefesle yükselip alçaldığını görüyorum. Ağzını açtığında kendimi en kötüsüne hazırlıyorum.

"Hamileyim."

Ne oluyor lan?

Son birkaç gündür zihnimde canlanan senaryoların hiçbirinde bir bebek söz konusu değildi.

Hamile misin?

Ama ona bakarken bile, parçalar yerine oturuyor. Yemin ederim aptal değilim ama kendimi aptal gibi hissettiğime eminim. Bitkin, mide bulandırıcı ve duygusaldı.

Hiç kız arkadaşım olmamış olabilir ama lisede seks eğitimi dersine girdim. Çocuklu erkeklerle birlikte oldum. Filmler izledim ve hikayeler dinledim. Hamileliğin erken belirtilerinin neler olabileceğini biliyorum.

Yine de, her nasılsa, bunu hiç düşünmemiştim.

Zihinsel süreçlerimin bir noktasında, Lark ben fark etmeden kucağımdan kalkmayı başardı. Ta ki ben ağzımı açıp muhtemelen şimdiye kadar söylediğim en aptalca şeyi söyleyene kadar.

"Nasıl?"

Benden uzaklaşıyor, kollarını karnına sarmış ve ona dokunmadığım için nefret ediyorum. Özellikle de bir kahkaha attığında.

"Gördüğünüz gibi, bir erkek ve bir kadın -"

Hayır. Hayatta olmaz. Ayağa kalkıyorum ve bir saniye içinde aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu omuzlarından hafifçe kavıyorum.

"Lark. Bana bir saniye izin ver, lütfen. Her şeyi yanlış idare ediyorum. Ben sadece..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve bir an önce bir şeyler yapmam gerektiğini, yoksa onu kaybedeceğimi biliyorum. "Kahretsin, Birdie, *bebek* mi?"

Zoraki bir kahkaha daha.

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi karnına koyuyorum. "Merhaba, yavru kuş." Başımı kaldırıp ona baktığımda bana bakıyordu, ağzı kısmen açıktı ve gözleri yaşlarla doluydu.

"Dan?" diye fısıldıyor kırık bir sesle. Ve bu tek kelimenin, benim adımın, bir soru olarak ifade edilmesinin çok büyük bir ağırlığı var.

"Bu inanılmaz," diyorum sessizce. "İhtimalleri bilmiyorum ama pek de iyi olmadıklarını tahmin ediyorum. Ve yine de bir şekilde bunu başardık. Lanet olası bir bebek yaptık." Artık korkudan değil, saf, enfes bir sevinçten kaynaklanan gözyaşlarının arasından bile sırtıyorum. "Süper spermim var."

Lark homurdanıyor, sonra elini ağzına kapatarak kahkahasını bastırıyor. Ama bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Eğilip karnını öpüyorum. Bir kez, iki kez, sonra bir kez daha, çünkü ona hayret etmeden duramıyorum.

"Bunu konuşmamız gerek," diyor Lark, sesi hâlâ biraz titrek. Kararlı bir şekilde başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve ellerini tutuyorum.

"Evet, var."

Onu yatağa geri götürmeme izin veriyor ama bu sefer oturmak yerine yanıma uzanıyorum ve onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum. Şu anda onun güzel gözlerine bakmayı ne kadar istesem de, onu son birkaç gündür tek başına uğraştığı tüm çılgınlıklardan koruduğumu hissetmeye ihtiyacım var.

Büyük kaşığımı onun küçük kaşığına dolayarak elimi karnına koyuyorum ve parmaklarımı olabildiğince açıyorum.

Orada bir bebek var. *Benim bebeğim.*

"İstedığinin bu olmadığını biliyorum," diye başlıyor Lark. "Benim planımda da tam olarak bu yoktu. Ama bunu saklamak istiyorum. Beyzbola odaklanman gerektiğini biliyorum ve bu sorun değil. Ben de iyi olacağım. Ne yapman gerekiyorsa yap. Senden bir şey beklediğimi düşünmeni istemiyorum, ben sadece... Bebeği doğurmaya karar verdim."

Bu gece ikinci kez nutkum tutuldu. Ama bu sefer hiç de iyi bir duygu değil. Elimi çekiyorum, uzaklaşıyorum ve elimi yüzümde ovuşturuyorum, az önce söylediklerine anlam vermeye çalışıyorum. Ama bir kez daha, ilişkiler konusundaki deneyimsizliğim beni mahvediyor ve anında geri çekilmenin yanlış seçim olduğunu anlıyorum.

Lark dizlerini yukarı çekiyor, dikkatlice yan yatıyor, yüzü bana dönük. Kalçasına dokunduğumda geriliyor.

"Lark."

Kımıldamıyor.

"Lark Miller, hayatımın aşkı, bu kadar aptal olma."

Bu onu harekete geçirdi. Yuvarlanıp bana bakıyor. İyi oldu. Kızgın olmasını istiyorum. Şu anda heyecandan başka bir şey olabileceğimi düşünmesinden iyidir.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin," diyorum, ona bakarken sesim sertleşiyor. "Bu bebek senin vücudunun içinde büyüyor. Bu da sonuçta ne olacağına senin karar vereceğin anlamına geliyor. Ve ne olursa olsun, ne kadar acı verirse versin, kararına saygı duyacağım. Ama hata yapma. Ben bu bebeği istiyorum. Bebeğimizi istiyorum. Ve onu seninle istiyorum. Bu lanet olası bir mucize ve bunu başka bir şey olarak görme şansım yok."

Dört ay önce bana şu anda çocuk sahibi olma fikri hakkında ne hissettiğimi sorsaydınız, dehşete düşerdim. Bir bebek her şeyi değiştirir. Ama bu daha önceydi. Lark'ın beni sevdiğini bilmeden önceydi. Hayalini bile kuramadığım bir geleceğe sahip olabileceğimi bilmeden önceydi. Onun da içinde olduğu bir gelecek.

Şimdi mi? Evet, elbette, bir şeyleri değiştirecek. Bir bebeğin tüm hayatımı temelden değiştirmeyeceğini düşünecek kadar saf değilim.

Ama artık bunların hiçbir önemi yok. Çünkü o iki kelimeyi söylediği anda, içimde bir şey yerine kilitlendi. Var olduğunu bile bilmediğim bir parçam. Sanki her öncelik, her hedef, her hayal beynimde yeniden düzenlenmiş ve yeni bir bir numaraya yer açmıştı.

"Bu konuda gerçekten iyi misin?" Lark fısıldıyor ve umudun daha önce var olan ıstırabı ortadan kaldırmaya başladığını görebiliyorum.

Sevinç ve heyecanla dolmak yerine benim tepkimi düşünerek zaman geçirdiğini düşünmek beni kahrediyor.

"Evet, iyiyim. İyiden de öteyim. O kadar heyecanlıyım ki bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum." Yatakta ayağa fırlıyorum, yumruklarımı havaya kaldırıyorum ve lanet olası tavana vuruyorum, ama kimin umurunda? "Bir bebeğim olacak!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum ve ardından yüksek sesle bir *çığlık* atıyorum.

"Aman Tanrım, dur!" Lark diyor ama elimi çekip beni tekrar yanına sürüklerken yine gülüyor. İsteyerek gidiyorum ve onu sırtüstü itiyorum, böylece vücudumla onu örtebiliyorum.

"Lark, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. İlk büyük lig kontratımı aldığım gün ya da beni öptüğün gün bile. Bu, hayatımın en güzel anı olarak diğer her şeyi geride bırakıyor."

Eğilip onu öpüyorum ve sonunda her şey yolunda gidiyor. Altımda eriyor, elleri saçlarımın arasından geçip yerine yerleşmeden önce boynuma dolanıyor. Yan tarafa geçiyorum ve bacaklarından birini kaldırıp kalçamın üzerinden geçirirken bana doğru yuvarlanıyor.

"Umarım bir şeyin farkındasındır," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Neyin?"

"Artık ömür boyu benimle kalacaksın."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Hay sikeyim. Ona evlenme teklif etmek istiyorum. Tam burada, hemen şimdi. Ama bunu hiç konuşmadık. Çocuklardan bahsettik ama evlilikten bahsetmedik. Geriye dönük, biliyorum, ama hey, belki de garip, kozmik bir parçamız ne olacağını biliyordu.

Sanırım yüzüğümün onun parmağında olup olmaması önemli değil. Lark Miller benim, şimdi ve daima.

BU BÖLÜMÜ RTY-S İİ

Monty

"Dan," diye fısıldıyor Lark öpücüklerin arasında. "Dan, dur. Dayan."

Beni ittiğinde suratımı asmaktan kendimi alamıyorum ama ona izin veriyorum, sırtüstü yatıyorum ve başımı çevirip ona bakarken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Neyin var?"

Cevap vermiyor. Onun yerine yataktan kalkıyor ve yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. Tamamen çıplak kalana kadar soyunurken başka tarafa bakmaya cesaret edemeyerek dudaklarımı yalıyorum.

"Yemekten önce duş alacak vaktim olmadı. Sırtımı yıkamak ister misin? Temizlenmeme yardım eder misin?"

Bana hınzırca gülümsemesi her şeyi anlatıyor ve yataktan fırlayıp rekor bir sürede kıyafetlerimi çıkarıyorum. "Son gelen ilk orgazmı yaşar."

Kahkaha çılgılığı beni gülümsetiyor, ama onun yanından geçip banyoya dalarken beni yenme şansı yok. Duşu açıyorum ve soğuk suyla irkilmeden önce içeri giriyorum. Lark dışarıda duruyor, göğüsleri gülmekten titriyor.

"Sanırım yanlış anladın," diyor benimle birlikte suya girmeden önce suyu test ederken. "İlk orgazmı en son giren kişinin *yaşaması* gerekmez mi?"

Kalçalarını kavrayıp onu döndürürken başım yavaşça bir o yana bir bu yana hareket ediyor, böylece artık ılık olan spreyin altına giriyor. "Hayır." *P* harfini vurguluyorum, sonra da

Önünde diz çöktüm, ellerim kıkında dolaşıyor ve sıkıyordu. "Güven bana, yanlış bir şey yapmadım. Bu benim ödülüm."

Ağzım amını kaplıyor ve adımı haykırıyor, ses cam bölmede yankılanıyor. Tanrı büyük duaları korusun. Ve yanımdaki odada her kim varsa özür dilerim. Çünkü kadınının çözüldüğünü duymak? Cehennem kadar sıcak. Ondan sessiz olmasını isteme şansım yok.

"Ohhh," diyor, dilim klitorisinin etrafında dolanırken tek kelime uzun, alçak bir inilti halinde çıkıyor. Ağzımın içine çekiyorum, onunla oynuyorum, onu yalıyorum. Üzerimize dökülen sıcak su, dilimin altındaki amının sıcaklığı, nefes alışının sesi, bu cennet. Bunu biliyordum. Lark'ın amını yemek nirvana.

Isırıyorum, emiyorum, yalıyorum ve biraz daha emiyorum. Ve Lark'ın yaşamasını istediğim orgazma doğru yükseldiğini hissedebiliyorum. Ama bir şey onu engelliyor. Klitorisini öpüyorum ve vücuduna bakıyorum.

"Lark. Bana ne istediğini söyle."

"Ne-ne?" diye söyleniyor, başını aşağı eğerek. Su yüzüme düşüyor ve göz kırparak uzaklaştırıyorum.

"Kendini tutuyorsun, bebeğim. Yapma. Ne istiyorsun?" "Ben..."

Tanrım."

"Hayır, sadece Dan."

Yine boğuk bir kahkaha, ama en azından bu sefer korkudan olmadığını biliyorum.

"Neden gelemediğimi bilmiyorum." Sesi ağlamaklı ve içimde bir şeyleri, ilkel, mağara adamı, alfa içgüdülerini harekete geçiriyor.

"Yapabilirsin ve yapacaksın, Birdie. Gerekirse suratıma bin. Kullan beni. Ben seninim."

Tekrar bacaklarının arasına dalıyorum, dilimi parmaklarımla değiştirmeden önce birkaç kez sıcaklığına sokup çıkarıyorum. Elinin yanımdaki duvara çarptığını duyuyorum ve diğerinin saçımı sıkıca kavradığını hissediyorum, o kadar sıkı ki neredeyse acıtıyor. Ama mümkün olan en iyi şekilde.

Ağzıma karşı kıvranmaya başlıyor ve sonunda aklını kaçırdığını anlıyorum.

Eğer istediğimi yaparsam gecenin geri kalanında onu bu şekilde tutacağım.

Kalçaları daireler çizmeye başlıyor ve ben de orta iki parmağımı kıvrıp topuğumu klitorisine bastırırken hemen üstüne bir öpücük konduruyorum. "İşte bu kadar. Bırak."

Boğuk bir çığlıkla boşalıyor, kalçaları titriyor, elleri kenetleniyor, nefesi kesiliyor. Duvara yaslandığını hissedene kadar onu okşamayı bırakmıyorum. Sadece

Sonra parmaklarımı yavaşça dışarı çekiyorum ve su yıkamadan önce her damlasını emmek için hızla ağzıma götürüyorum.

Ayağa fırlıyorum ve onu hemen kollarıma alıyorum. Onu öperken bacakları belime dolanıyor ve dilimde kendi tadını almasına izin veriyorum. Ağzımın içinde inliyor, topukları kıcımlı kazıyor.

Öpücükler arasında bana gülümseyerek, "Yakalayıcı dörtlüler için teşekkürler İsa," diyor. Gülüyorum ama içten içe ona hak veriyorum. Spor salonunda ve çömelerek geçirdiğim onca zamanın karşılığını alıyorum. Kalçalarımı hafifçe onunkilere doğru itiyorum ve onu duvara çarpıyorum. Muhtemelen gecenin asıl düş kısmına geçmeliyiz, böylece onu yatağa götürebilir ve düzgünce becerebilirim.

Ama Lark elini aramıza sokup bir şekilde sikime dolayınca bu düşünce kayboluyor.

"Beni böyle becerebilir misin?" diye soruyor alçak, boğucu bir sesle. "Bacakların beni bu düşün duvarına karşı boşaltacak kadar güçlü mü?" Aletimi girişine doğru yönlendiriyor, birbirimize ne kadar sıkıca bastırdığımızla olabildiğince ileri geri sürüklüyor.

Kaşlarımı çatıyorum, çenem onun içine dalmamak için ne kadar da zorlanıyor. "Bu bir meydan okuma mı?"

Başını sallıyor ve ben de direnmeyi bırakıp yavaşça içeri doğru ilerliyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

Başını boynuma gömüyor ve ben hareket etmeye başladığımda dudaklarının tenime bastırdığını hissediyorum, yolun bir kısmını dışarı sürüklüyorum, sonra tekrar içeri. Çok fazla dışarı çekmediğimden emin olmak biraz tehlikeli, dengemi korumaya ve ikimizi de aşağı düşürmemeye çalışmaktan bahsetmiyorum bile. Ama prezervatif olmadan onun içinde olmanın verdiği his, bir zamanlar sahip olabileceğim tüm hisleri siliyor.

"Kahretsin. Bu... Sen... Siktir." Cesurca hareketlerimi sabitlemeye çalışırken kelimelerim karmakarışık. Ama bu çok iyi, onun sıcaklığı beni çevreliyor, sıkıyor, tüketiyor. "Lark," diye nefes alıyorum, adı dudaklarımda bir dua gibi. Kalçalarım tekliyor ve bir elimi duvara dayayabilmek için tutuşumu ayarlamak zorunda kalıyorum, bir şekilde diğer kolumu ona dolayarak onu ayakta tutmayı başarıyorum.

Yavaşlamaya çalışıyorum. Uzun sürmesi için. Ama onun çıplaklığında olmak beni yarı vahşi yapıyor ve hiç şansım yok.

"İçine boşalmamı istemiyorsan söyle," diye mırıldanmayı başarıyorum. Lark'ın tek cevabı bir inilti ve dudaklarını dudaklarıma çarpması oldu. Bu beni uçurumun kenarına itiyor ve içine fişkırıyorum, fişkırma üstüne fişkırma, kalçalarım

Etrafımda bir mengene gibi kenetlenirken onu duvara vuruyorum. Çıglıkları homurdanmalarımınla boğuluyor ve öpücüğümüze karışıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum orgazmım nihayet sona erdiğinde. Alnımız vücudumuzun geri kalanıyla birlikte birbirine bastırılıyor. Ve tüm gücüme rağmen bacaklarımın titremeye başladığını hissedebiliyorum. Yavaşça kalçalarımı geriye kaydırıp içinden çıkıyorum ve ayaklarının üzerinde sabit durduğundan emin olarak onu yere bırakıyorum.

Başının üstünü öpüyorum, nabzımın yavaşça düştüğünü hissediyorum. Ta ki o biraz kıpırdayana ve ben aşağı bakana kadar.

"İyi misin?" Islak saçlarını şefkatle yüzünden uzaklaştırarak soruyorum.

"Evet... sadece... biraz dağınık."

"Ne? Oh. Siktir." Parmaklarım bacaklarının arasına giriyor ve bacaklarından akan suyla durulanmak üzere yavaşça dışarı sızan yapışkan pisliği kaydırıyorum. "Muhtemelen bunu bu kadar ateşli bulmamalıyım, ama Tanrı yardımcım olsun, buluyorum." Parmaklarımı yavaş daireler çizerek ovuyorum ve o da parmak uçlarında yükselip adımı fısıldıyor.

Sadece bir parmağımı içeri itiyorum ve bir daire çizerek ovuyorum. Lark'ın dişleri omzuma düşüyor, inlerken ısıyor.

"Bana bir tane daha verebilir misin?" Cevabını bekleme zahmetine girmeden başımı eğip meme ucunu ağzıma alıyorum. Dilimi kullanarak ve dişlerimin ucunda gezinmesine izin vererek onunla oynuyorum, bir yandan da parmağımı yavaşça içine sokup çıkarıyorum.

"Dan. Daha fazla," diye inliyor ve ben de mecbur kaldığım için mutluyum. İkinci bir parmak ekleyerek başparmağımı klitorisine hafifçe bastırıyorum. "Evet," diye haykırıyor, tırnakları omzuma batıyor. "Tanrım, evet!" Ben onu başka bir orgazmı okşarken başı duvara yaslanıyor. Bu sefer beni güçsüzce ittiğinde, parmaklarımı serbest bırakıp onu öpmek için başımı eğiyorum.

Sonra biraz şampuan alıyorum ve yavaşça saçlarını yıkamaya başlıyorum. Kızıma, çocuğumun annesine bakmanın basit eyleminin tadını çıkarıyorum.

Çözmemiz gereken çok şey var. Ama şu anda olmak istediğim başka bir yer ve yapmak istediğim başka bir şey yok.

Kısa bir süre sonra üzerimde muzlu bir boxer, onun üzerinde de benim tişörtüm vardı. Büyük boy yatağımın ortasında birbirimizin kollarına sarılmıştık.

"Beyzbola odaklanmanı istiyorum. Bu sezon çok önemli." Lark'ın parmakları çıplak göğsümde bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Takım arkadaşların buraya gelirken dikkatinin dağınık olduğundan bahsediyorlardı." Bana bakıyor, gözlerindeki endişe çok açık. "Dikkatinin dağılmasını göze alamazsın Dan. Eğer bu senin sezonunu mahvederse kendimi asla affetmem."

Dudaklarıyla buluşabilmek ve onu öpebilmek için hafifçe öne doğru ilerliyorum. "Lark, dikkatim dağılmıştı çünkü senin için endişeleniyordum. Bizim için. Kendini iyi hissetmediğini biliyordum ve sonra konuştuğumuzda sesin çok uzak geliyordu. Neyin yanlış olduğunu bilmiyordum ve o kadar uzaktan bunu düzeltemezdim. Ama şimdi, bunun benim yaptığım bir şey olmadığını biliyorum" - duraksıyorum ve kıkırdıyorum - "tamam, *öyle* ama ne demek istediğimi anlıyorsun." Göğsümü tokatlıyor ve kıkırdıyor. "Artık neler olduğunu bildiğim için kendimi harika hissediyorum. Başa çıkmamız gereken çok şey olduğunu ve bunun her zaman kolay olmayacağını biliyorum. Ama seninle ilgilenmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Sen ve yavru kuş."

Burnunu çektiğini duyuyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum, gözlerinde daha fazla yaş gördüğümde kaşlarımı çatıyorum. "Hey, sorun ne? Bir daha ağlama lütfen."

Lark bana sulu bir gülümseme veriyor, gözyaşlarını silmek için elini kaldırıyor. "Hamilelik hormonları, Dan. Bugünlerde çok ağlıyorum."

"Ama yanlış bir şey yok? Söylememem gereken bir şey söylemedim mi?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. Sen mükemmelsin. Ne olursa olsun beni desteklemeni seviyorum. Bunun benim seçimim olmasına izin verecek kadar bana saygı duymanı seviyorum. Ve bu bebeği en az benim kadar istemeni seviyorum. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Bu sezon ortalığı kasıp kavurmalısın. Bu da bazen beyzbolu ilk sıraya koymak anlamına gelebilir."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor. Dilim avucunu yalamak için dışarı fırlıyor ve gülerek onu geri çekiyor. "Dan Montgomery, çocuk gibi davranmayı bırak."

Ona sahte bir surat asma hareketi yaparak elini elime alıyorum, tekrar ağzıma götürüyorum ve oraya bir öpücük konduruyorum.

"Daha iyi. Şimdi bitirebilir miyim?" Ben sırtıyorum ve o devam ediyor.

"Bunu birlikte yapacağız. Bebeğimiz olacak. Ama senin uzakta olduğun ve benim de herhangi bir nedenle evde olduğum zamanlar olursa, bir daha dikkatinin dağılmayacağını bilmem gerekiyor. Sözleşmeni imzalamak ve bu takımı sonuna kadar götürmek için ihtiyacın olan şeylere odaklanabileceksin."

"Özür dilerim, tek duyduğum bir bebeğimiz olacağı."

Lark ığlık atıyor ve kendini üzerime atıyor, hınzırca güçlü parmakları yanlarımı çimdikliyor ve beni gıdıklıyor. Birkaç dakika boyunca greştik, ikimiz de gülüyorduk, ta ki dizi kasıklarına inene kadar.

"Oh kahretsin." İnledim, yanıma yuvarlandım.

"Dan, çok zgnm. Sen iyi misin?" Lark'ın elleri vücudumda dolaşıyor ve kalçalarına dokunduğunda üzerine atlıyorum, onu sırt üstü itiyorum ve üzerine ıkıyorum. Ellerini tutup başının yanına sıkıştırdım.

"Ben iyiyim. Ciddi bir hasar olması ihtimaline karşı bebek yapma işini çoktan halletmiş olmamız iyi oldu."

Kalçaları kalkıyor ve yarı sert sikime srtnyor. "Bana iyi görünüyor."

Ona sırtıtıyorum. "Dinle, senin yanındayken bu kalıcı bir durum."

Bana sırtıtarak geri döndü. "Belki de bunu halletmeliyiz." "Belki de yapmalıyız. Aklında ne var?"

Cevap olarak, Lark beni eline alıyor, neredeyse tamamen erekte olana kadar birkaç kez yukarı ve aşağı kaydırıyor. Sonra beni girişine entikliyor. "Sanırım buradan sonrasını anlayabilirsin."

Emin ol yapabilirim.

BU BÖLÜM İRTY-SEcEN

Lark

Ertesi günkü yorgunluğum için kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok. Hamilelik hormonları bile değil. Bu sadece Dan ve benim çok az uyumamızın bir sonucu. Neredeyse hiç, aslında.

Ben daha yataktan kalkmadan, diğer oyuncularla koşmak için gizlice dışarı çıkıyor. Bir saat sonra otel odasının kapısı açıldığında, daha gözlerimi açmadan bana getirdiği hediyein kokusunu alıyorum.

"Kahve?" Açık perdelerden içeri süzülen ışığa karşı gözlerimi kırpıştırarak mırıldanıyorum. Üzerimde hâlâ onun tişörtlerinden biri var, başka bir şey yok ve o bana doğru yürürken gözlerinin göğüslerime odaklanmasını görmezden gelemiyorum.

Yanıma yerleşip bardağı bana uzatıyor. "Çok heyecanlanmadan önce bunun kafeinsiz olduğunu bilmelisin."

Bir yudum alırken bile somurtuyorum. "Biliyorum, berbat bir şey. Kafein yok, şarap yok, suşi yok. Tüm bu hamilelik olayında kadınlar işin bokunu çıkarıyor."

"Sonunda doğum yapmaktan bahsetmiyorum bile" diye ekliyor. Bu ona bir parıltı. "Ne?"

"O kısmı henüz düşünmemeye çalışıyorum."

Pişman görünme nezaketini gösterdi. "Üzgünüm, Birdie. Ama bak ne diyeceğim. Seninle birlikte acı çekeceğim. Bana da kafein, alkol ya da suşi yok. Uğraşmak zorunda kalacağın diğer şeylerle ilgili pek bir şey yapamam ama bunu yapabilirim."

Kolunu okşuyorum ve büyük olasılıkla kafeinli kahvesine bakıyorum. "Öyle mi?"

Bunu benimle mi yapacaksın? Ne zaman başlayacaksın?" Yüzü düştü. "Oh. Kahretsin."

Ona bunun önemli olmadığını ve lanet kahveyi içebileceğini söylemek üzereydim ki ayağa kalkıp tuvalete gitti. Fincanın içindekileri lavaboya boşalttığını duyuyorum. Geri döndüğünde fincanımı elimden alıyor ve büyük bir yudum alıyor.

"Paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, öfkeyle gözlerimi kırıştıtararak ve ağlamamaya çalışarak.

Dan garip bir şekilde sevecen bir bakışla beni düzeltiyor. "Evet, öyle yaptım. Bu işte beraberiz, sana söyledim."

Lanet olsun. İlk gözyaşı dökülüyor, ardından bir diğeri geliyor. Beni kıkırdatarak sıcak göğsüne çekerken, "Bu kadar harika olmayı bırak," diye feryat ediyorum.

"Üzgünüm, aşkım. Yapamam."

Burnumu çekiyorum ve kahvemi yudumluyorum. "İyi. Sanırım buna alışmam gerekecek." "Sanırım öyle. Hey, stajın hakkında bir şey duydun mu?"

Oturmak için kendimi itiyorum, kahveme bakıyorum. "Kabul edildim. Kabul edildim."

Dan beni hafifçe dürttü. "Bu harika, Birdie. Peki neden heyecanlı görünüyorsun?"

Bakışlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Çünkü sonbaharda başlıyor Dan. Ve flaş haber, bu bebek sonbaharda geliyor. Stajlar yeni doğan bebeklerle pek iyi gitmiyor."

"Hmm."

Sıradan tepkisi beni biraz rahatsız ediyor. Dilimi ısırıyorum ve kahvemi içiyorum.

"Neden durumu açıklayıp bunun yerine yeni yılda başlayıp başlayamayacağınızı sormuyorsunuz? Araştırma çalışmasının devam ettiğini söylediniz, belki yerleştirmenizi ertelemenize izin verirler."

Yataktan çıktım ve son birkaç yudumu da içtikten sonra kahve fincanımı şifonyerin üzerine bıraktım. "Olumsuz konuşmak istemem ama gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun? Ellerin de tonlarca aday olmalı. Neden beni beklesinler ki?"

Dan ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyüp ellerini kollarımda gezdiriyor. "Çünkü sen Lark Miller'sın ve inanılmazsın. Beklemeye değersin. Güven bana."

"Şimdi beni yine ağlatacaksın."

Gülüyor ve alnımdan öpüyor. "Oh hayır, bu ne sürpriz."

İç çekerek başımı göğsüne yaslıyorum. "Başlamamı ertelememe izin verseler bile, çocuk bakımını halletmemiz gerekecek ve evde hala çok küçük bir bebeğim olacak. Bilemiyorum."

"Dinle, bilge bir kadın bir keresinde bana bazen kendi ihtiyaçlarına öncelik vermen gerektiğini söylemişti. Ya da onun gibi bir şey. Her neyse, hedeflerini benden daha az askıya almıyorsun. Bu işte beraberiz ve bunu yürütmenin bir yolunu bulacağız. Sen Ocak'ta başlarsan ben evde bebekle kalırım." Sırıtarak başını yana eğiyor. "Kabul etmelisin ki, çok iyi bir DILF olurum."

Gülüyorum ama başım onaylarcasına sallanıyor. "Seninle gerçekten birlikte olan tek kişi ben olduğum sürece."

"Ayrıca, ailemin yardım edeceğine ya da bir dadı bulacağımıza bahse girerim. Stadyumda kreş yok mu? Seçenekler var, Lark. Hayalinden vazgeçme. En azından onlara daha sonra başlayıp başlayamayacağını soracağına söz ver."

Yeni yılda staja katılmayı hayal etmeye çalışarak kendimi düşünmeye bıraktım. Kolay olmayacak, Tridents'taki pozisyonum da dahil olmak üzere düşünmem gereken çok şey var. Ama o haklı. Eğer sormazsam neyin mümkün olduğunu bilemeyeceğim. "Tamam. Onlara bir e-posta göndereceğim."

"Harika. Kahvaltıya var mısın? Çok yakında sahada olmam gerekiyor. Ama karnının doyduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben kendi başımın çaresine bakabilirim, sen eğitime git."

Dan geri adım atıyor ve bana bakıyor, gözlerinde yoğun bir sevgi parlıyor. "Bebeğim. İzin ver seninle ilgileneyim, lütfen."

Acı çektiğimi belli eden sahte bir iç geçirdim. "Bu senin için yeni bir sapkınlık mı? Benimle ilgilenmek? Önce dün geceki düştü, şimdi de beni beslemek mi istiyorsun? Sırada ne var, beni giydirip her yere taşıyacak mısın?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor ve ben de gülerek göğsüne bir tokat atıyorum. "Ah, hey! Utanma, Birdie."

"Saçmalıyorsun." Kıkırdıyorum, banyoya dalarken bana uzanan elini savuşturuyorum. Dişlerimi fırçaladıktan sonra kapıyı açıyorum ve onu kanepede otururken görüyorum, telefonunda gezinirken yüzünde aptal bir ifade var.

"Neye bakıyorsun sen?"

Bakışları bir tutam suçluluk duygusuyla yukarı sıçırıyor.

"Hiçbir şey." "Yalancı."

"Ciddiyim. Önemli bir şey değildi."

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ona dik dik baktım.

"Tamam, iyi, hamilelik boyunca bebeğin büyüklüğünü anlatan bu tabloya bakıyordum. Şu anda bir ahududu büyüklüğünde. Ahududu! Lark, hadi ama. Bu çok tatlı." Kanepeden fırladı, gömleğini çıkardı ve ben daha bir şey söyleyemeden karnıma ahududu üfledi.

"Dan!" Çığlık atıyorum, onu itmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Sözlerini bitirdiğinde topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor ve bana pişmanlık duymayan bir sırıtişla bakıyor. "Ahududumuz için bir ahududu."

"Sen. Gülünçsün." Kaşlarımı çatmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor; ona gülümsediğimi biliyorum. "Hadi, gidip kahvaltı edelim."

"Belki ahududuları vardır!"

Kahvaltıdan sonra herkes sahaya doğru yola çıktı. Antrenörün alanını buldum ve Mattias'ı kontrol ettim.

"Daha iyi hissetmene sevindim."

"Teşekkürler, ben de." Ona neden hasta olduğumu söylemeyi tartışıyorum ama söylemiyorum. Çok erken gibi geliyor, sadece uzmanlar beklememi söylediği için değil, bir süre daha Dan'le aramızda kalmasını istediğim için.

Yavru kuşumuz.

Gizli ahududumuz.

"Şu ana kadar yeni bir sakatlık yok. Birkaç oyuncunun daha fazla kondisyona ihtiyacı var ve Caden bunun için bazı planlar tasarlıyor. Eğer onunla bağlantı kurup kondisyon planlarının ihtiyacı olan oyuncuların devam eden rehabilitasyonunu da kapsamasını sağlayabilirseniz harika olur."

"Hallediyorum."

Tesislerin geri kalanını kontrol ettikten ve ihtiyacımız olan malzemelerin bir listesini yaptıktan sonra, Caden'in Rhett ve Ben ile minderlerde çalıştığı spor salonuna gidiyorum.

"Lark!" Rhett'in derin sesi gürlüyor. "Bizi Caden'ın işkencesinden kurtarmaya mı geldin?"

"Hayır," diye neşeyle cevap veriyorum. "Tam tersi. Dizlerinin güçlü olduğundan emin olmamız gerekiyor, özellikle de sen, Rhett Darlington, hiç gençleşmediğin için. Caden'ın planına ne ekleyebileceğimi görmek için buradayım."

Rhett göğsünü tutuyor. "Kahretsin, sevgilim. Adamı can evinden vurmanın yolu." Kaşlarını çatıyorum. "Yani geçen sonbahar diz ağrısından şikâyet eden sen değil miydin? Hmm. Sana kortizon iğnesi önerdiğimi hatırlıyor gibiyim. biri." Çeneme vuruyorum. "Sen olmadığına emin

misin?" "Beşinciye savunuyorum."

"Sen Kanada için oynuyorsun Rhett, bizde öyle bir şey yok."

"Anlambilim. Ayrıca, şu anda eski güzel Birleşik Devletler'deyiz."

Kıkırdıyorum ve Caden'ın yanına gidiyorum. "Nasıl gidiyor?"

Kaslı kondisyon antrenörü minderdeki iki oyuncuya bakıyor. "Güzel. Dörtlü kuvvete odaklandığımız sürece ikisinin de iyi olduğunu düşünüyorum. Kalçalarına biraz fasya çalışması ekleyebilir misin?"

"Anladım."

Çocuklara veda edip yoluma devam ediyorum ve nihayet sahaya çıkıyorum. Benim için asıl iş yakında, çocuklar bantlama ve masaj gibi tedavilere ihtiyaç duymaya başladıklarında başlayacak. Şimdilik gözlemleyebilir ve gerektiğinde yardım edebilirim.

Dışarıda güneş sıcak ama çok rahatsız edici değil. En azından yedek kulübesinin gölgesinde duran benim için değil. Sahadaki oyuncular için durum muhtemelen daha kötü. Bir grup saha antrenmanı yaparken, bir grup da ağa vurmaya çalışıyor.

Sonunda Dan'i diğer birinci kaleci ve bu sezon hiç oynamayacak olsalar bile takımla birlikte antrenman yapmak için burada olan birkaç ikinci kaleciyle birlikte ayakta dururken buluyorum. Bir şeye gülüyorlar ve ben de bir dakika boyunca onu izliyorum.

"Siz burada olduğunuza göre artık her ne yipsi varsa gitti."

Yanımdaki korkuluklara yaslanan Kai'nin sesiyle irkiliyorum. "Oh?"

Yavaşça başını sallıyor. "Garipti. Vancouver'dan ayrılmak istemedi, sonra buraya geldik ve her şey yolundaydı. Birkaç gün sonra bir şeyler değişti ve Monty her yerde top düşürmeye ve bir şeyler kaçırmaya başladı. Sen geldin ve bizim oğlan tekrar zirveye çıktı." Bakışları sahadan bana kayıyor. "Senin için her şey yolunda mı, Lark?"

Kai normalde şamatacı, dışa dönük, mutlu bir adamdır. Bu yüzden onun tarafından bu seviyede bir inceleme altında olmak sinir bozucu.

Dudaklarımı yaladım. "Her şey harika, Yami."

Yakışıklı yüzünü bir gülümseme kaplıyor. "Güzel. Bu gerçekten çok iyi." Korkulukları itiyor ve sahaya çıkan merdivenlere doğru ilerliyor. Duraksıyor ve sanırım fikrini değiştirmeden önce bir şey söylemek üzere. Eldiveniyle parmaklıklara dokunarak bana gülümsüyor, gözleri

karnıma kadar iniyor ve sahaya koşmadan önce tekrar yukarı çıkıyorum.
Bu bebeği sır olarak saklamak düşünđüğümde daha zor olabilir.

BÖLÜM THIRTY-E GHTII

Monty

Yami bir vuruş daha yapınca bir çığlık attım. "Üç yukarı, üç aşağı, bebeğim!"

Birbirimize doğru koşuyoruz ve göğüslerimizi çarpıştırarak ortada buluşuyoruz. "İşte ben de bundan bahsediyorum," diye tezahürat yapıyor. "Siktir, dostum, sanırım bulduk."

"Evet, öyle yaptık."

Bu antrenman maçı için takımımızda bulunan diğer oyuncularla birlikte yedek kulübesine doğru yürüyoruz. Merdivenlerden koşarak iniyorum, yakalayıcı kaskımı sıranın üzerine koyduktan sonra yanına çöküyorum ve uzun bir su içiyorum.

"Dışarıda iyi görünüyorsun, ateşli şey."

Başımı çeviriyorum, Lark'ın sesiyle sırtışıma hazır. "Hey, Birdie. Şunu gördün mü? Yami yanıyordu."

"İkiniz de öyleydiniz." Eğildi ve kalkık yüzümü öptü. "Terlemişsin."

"Hepimiz günümüzü klimalı tesiste geçiremeyiz bebeğim. Bazılarımızın dışarıda iş yapması gerekiyor."

Lark sadece homurdanıyor. "Evet, bazılarımız da her kağıt kesiği aldığınızda sizin kokuşmuş, terli bedenlerinizle uğraşmak zorunda kalıyor."

Omuz silkiyorum; haklı. Yanıma oturduğunda bir elimi çıplak kalçasına götürüp hafifçe sıkıyorum. Sesimi alçaltarak, "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Size bu sabah, dün ve önceki gün söylediğim gibi, kendimi harika hissediyorum. Doktorun bana verdiği ilaçlar harikalar yaratıyor."

"Yine de soracağım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Eğildi ve beni usulca öptü. "Seni bu yüzden seviyorum."

"Hey, muhabbet kuşları."

Yami'nin sesiyle ikimiz de döndük. Parmağını ikimizin arasında sallayarak bizi işaret ediyor. "Bu çok şirin ama oğluma yedek kulübesinde ihtiyacım var."

Abartılı bir iniltiyle ayağa kalkıyorum. "Pitchers. Çok talepkârlar."

Yami homurdanır. "Talepkar olduğumu mu düşünüyorsun? Sadece bekle."

Kaşlarım çatıldı. Bu yaptığı ilk şifreli yorum değil. O yürüyüp gidiyor ve ben Lark'a dönüyorum. "Sence -"

"Sanırım o -"

İkimiz de aynı anda konuşmaya başladık. Devam etmesi için elimle işaret ediyorum. Lark eğilerek sesini fısıltıya düşürdü. "Sence biliyor mudur? Ahududu hakkında mı?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum, ama nasıl? Hiçbir şey söylemedim, yemin ederim."

Lark alt dudağını çiğniyor. "O zaman nasıl..."

"Onunla daha sonra taco gecesinde konuşacağım." Başını sallıyor ve ben de başparmağımı uzatıp dudağını serbest bırakıyorum. "Gerçi bilseydi o kadar da kötü olmazdı. Eninde sonunda insanlara söylemek zorunda kalacağız."

"Biliyorum. Sanırım bu dünyanın sonu değil ama yine de nasıl bildiğini merak ediyorum."

"Soracağım." Alnına bir öpücük daha kondurduktan sonra sığınağın merdivenlerine doğru adım atıyorum. "İşe dönsem iyi olacak. Sonra görüşürüz, Birdie."

Antrenman birkaç saat sonra bitiyor ve hepimiz otele döndükten sonra yeniden toplanıp takım yemeği için her yıl gittiğimiz Meksika restoranına gidiyoruz. Taco gecesi Tridents için bir bahar antrenmanı geleneğidir.

Herkesin benden önce içeri girmesine izin verdim ve Yami'nin kolunu tutarak onu geride tuttum. "Hey, bir saniye bekler misin?"

Durdu ve yarım bir sırtışı bana baktı. "Ne oldu?"

Yutkunuyorum. Lark'a bilip bilmediğini soracağımı söylemişim ama şimdi zamanı geldi, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Yani, ah, ben ve Lark. Um. Hastayken de böyle şeyler olmuştu. Ve, um, tamam, yani -"

"Dostum. Hamile, değil mi?" Sırtışı büyüyor.

"Nereden biliyorsun lan?" Şaşkınlıkla soruyorum ama aynı zamanda bunu söylemek zorunda olmadığım için de minnettarım. Yine de, sanırım pratik yapsam iyi olacak. Yakında herkese söyleyeceğiz.

"Nasıl bilmezsin?" Bir elini kaldırır ve saymaya başlar. "Çok yorgundu ve midesi bulanıyordu. Tahminimce, raydan çıktığın gün haberi aldı ve sana söylemedi, seni endişelendirdi. Sonra ortaya çıkıyor, akşam ortadan kayboluyorsunuz ve ertesi gün ikiniz de durmadan gülümsüyorsunuz. O karnına dokunmadan duramıyor, sen de ona bakıp duruyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Kahretsin, Yami. Sen lanet olası bir dedektif misin?"

"Hayır dostum, kısa süre önce çocuk sahibi olan iki ablam var ve iyi gözlem yetenekleri var."

Başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Kahretsin. Umarım başka kimse o kadar iyi değildir. Bunu bir süre daha gizli tutmak istedik."

Yami bir adım öne çıkıyor ve elini omzuma atıyor. "Kimseye söylemeyeceğim. Ama bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımı salladım.

"Senin adına gerçekten çok mutluyum dostum, ikiniz harika ebeveynler olacaksınız." Yine sırtıyor. "Ben de dışarıdaki en iyi amca olacağım."

Sırtını sıvazlayarak sarılmak için onu kendime çektim. "Teşekkürler, kardeşim."

Ayrıldık ve o restoranın içine bakmak için döndü. "Hadi, bütün cipsleri yemeden gidelim."

İçeride, restoranın arka tarafındaki büyük bir masanın etrafında oturan ekibin geri kalanına katılıyoruz. Birkaç dakika boyunca etrafımdaki konuşmaları dinledim ve içime çektim. Bu benim hayatım mı? Cidden mi? Tanıdığım en iyi adamlardan bazılarıyla bir takımda top oynuyorum, dünyanın en iyi kadınına aşığım ve bir bebeğim olmak üzere.

Bu kadar şanslı olmak için ne yaptım bilmiyorum ama bunun için minnettarım. Herkes yemeğini bitirdikten sonra, yanımda oturan Sin, sandalyesinin yanına uzanır ve herkesin dikkatini çekmek için ayağa kalkıp ellerini çırpmadan önce bir çanta kaldırır.

"Geçen yıl Tridents'ın ilk bahar kampına geldiğimde ve Monty dev bir akvaryum çıkardığında, itiraf etmeliyim ki kafam karışmıştı. Sonra geleneği açıkladılar ve ben de şüpheyle yaklaştım. Ama geçen yılın sonunda bunları yüksek sesle okuduk ve lanet olsun ki çoğu gerçekleşmedi. Hepimiz basketbolcuların batıl inançları olmadığını biliyoruz, bu da akvaryumun geri döndüğü anlamına geliyor. Bu sezon için hedeflerinizi ve hayallerinizi yazın çocuklar ve bu sezonu şimdiye kadarki en iyi sezonumuz yapalım."

Gürültülü alkışlar arasında yerine oturdu ve ben de eğildim. "Konuşmalara bakılırsa, bu oldukça iyiydi. İşi aldın."

"Ne işi?" diye soruyor gülerek.

"Kasenin bekçisi," diyorum yüzümü ve sesimi son derece ciddi tutarak. Beklediğim gibi, Sin bana sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Ne?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Kaseyi bu gece toplayacaksın ve bütün yıl ondan sorumlu olacaksın. Sonra da sonbaharda yapılacak barbeküde mesajları yüksek sesle okuyacaksın."

"Boş ver, bu senin işin. Ben daha yeni başladım."

Bakışlarını bir süre üzerimde tuttuktan sonra gülüyorum. "İyi, iyi. Henüz hazır değilsin."

Etrafta dolaşan kâğıtlardan biraz alıyorum ve masanın ortasındaki yığından bir kalem kapıyorum. Çoğu yıl hedeflerim bana kolay gelir. Çünkü çoğu yıl aynıdır. Kazanmak için oynamak, şampiyonalara gitmek, bu tür şeyler.

Bu yıl işler farklı. Ama hedefim hâlâ kolayca aklıma geliyor.

Lark'ın hak ettiği adam ve bebeğimizin hak ettiği baba ol.

Otele döndüğümüzde saat geç olmuştu. Ekibin başka bir eğitmenle paylaşması için ayırttığı odada hiç vakit geçirmemiş olan Lark'ın taşındığı otel odama girdiğimde gözlerimin loş ışığa alışması bir saniye sürüyor.

Yan tarafına kıvrılmış, bana bakıyor. Gözleri kapalı, yüzü huzurlu. O kadar güzel ki nefesimi kesiyor ve kalbimin hala attığından ve gemiden atlayıp onun ellerine düşmediğinden emin olmak için elimi kalbimin üzerine koymak zorunda kalıyorum.

Çünkü o kadın benim tüm kalbime sahip ve onun ve bebeğimiz için hayatımı ortaya koyabilirim.

Tekrar hareket edebildiğimde, sessizce ve hızla iç çamaşırlarıma kadar soyunuyorum, sonra yatağa hazırlanmak için mümkün olduğunca sessizce banyoya giriyorum. Sonunda yorganı kaldırıp arkasına geçtiğimde, kolumu dikkatlice beline doluyor ve vücudumu onun kıvrımlarına sarıyorum.

Elim karnına gidiyor, başparmağım içinde büyüyen hayatı hafifçe okşuyor.

Çok komik. Çok kısa bir sürede bakireden baba adayına dönüştüm. Kendim için planladığım şey bu olmayabilir ama tek bir şeyden bile pişman değilim.

Sevdiğim ilk kadın aynı zamanda sevdiğim son kadın olacakken bunu nasıl yapabilirim?

Sevebileceğim tek kadın.

BÖLÜM THIRTY-NİNE

Lark

"Muhtemelen ev bakmaya başlamalıyız."

Ellerim Dan'ın bu rahat ifadesi karşısında bir gömleği katlamanın ortasında donup kalıyor. Dönüyorum, bir saniye önce olduğu yerde, yatağımın ortasında yan yatmış, etrafı çamaşırlarımla çevrili. Bahar antrenmanından kalan her şeyi kaldırırken çoraplarımı eşleştirmeme yardım etmeyi yeni bitirmişti.

Sabahımızın evcil doğasına rağmen, sözleri beni şaşırttı. Bu da kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu. Ve heyecanlandırıyor.

Tabii ki, yaşam durumumuzu tartışmamız gerekiyor, ama bunun için çok erken değil mi? Yani, bir bebeğimiz olacak ve birbirimizi seviyoruz, ama...

Ama ne? Daha neye ihtiyacım var?

Başımı hafifçe sallıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Öyle mi?"

Telefonundan başını kaldırıyor ve bana doğru çeviriyor. "Buna ne dersin? Sin ve Willow'un yaşadığı yere yakın, dört yatak odası ve büyük bir arka bahçesi var. Oooh, bir köpek alabiliriz!"

"Dan, bir bebeğimiz olacak. Bu kaosa bir de köpek yavrusu eklemeyeceğim."

Elini bana doğru sallayıp telefonuna bakıyor, "Köpek dedim, yavru değil. Daha yaşlı bir tanesini kurtarabiliriz."

İşte böyle anlarda durup onun saçmalayıp saçmalamadığını ya da ciddi olup olmadığını sorguluyorum. Dan için ikisi de olabilir.

"Ev konusunda acele etmemize gerek yok, biliyorsun, dairelerimizden biri başlangıçta iyi olacaktır."

"Evet, ama hangisi? Benim güvenliğim ve olanaklarım var, ama senin manzaran var."

"Birlikte yaşamak istiyorsun. Şimdi mi?"

Sanırım Dan sesimdeki soruyu duydu çünkü telefonunu bırakıp ayağa kalktı. "Şey, evet. Öyle değil mi?"

Yatağa doğru ilerliyorum, kenarına çöküyorum. O da yanıma oturuyor ve bacaklarımı kucağına doğru çekiyor.

"Bilmiyorum." Gerginleştğini hissediyorum ve elini tutuyorum. "İstemediğimden değil, ama sanırım..." Duraklıyorum, düşüncelerimi mantıklı bir hale getirmeye çalışıyorum. "Sanırım bunu düşünmeme hiç izin vermedim. Kulağa çok aptalca geldiğini biliyorum, birlikte bir çocuğumuz olacak. Senin beni, benim de seni sevdiğimi biliyorum, bu yüzden birlikte yaşamamız çok doğal. Ama -"

"Ama yine de hiçbir şeyin sevgimi azaltmayacağına ve geleceğimizin benim için açık olduğuna inanmakta zorlanıyorsun."

Beni benim kendimi anladığımdan daha iyi anlaması, onun benim için tek erkek olduğunun işareti değilse, nedir bilmiyorum.

Gözlerimden yaşlar süzülürken bile başım aşağı yukarı hareket ediyor. Dan kıkırdayarak gözyaşlarımı siliyor.

"Seni bunaltmak ya da acele ettirmek istemedim. Yani, beni ilk kez öpmeden bir gün önce nişanlanmıştın. Ama belki de bu bir hataydı ve bunu daha önce söylemeliydim. Seninle evlenmeyi planlıyorum, Birdie. Sen benim son oyunumsun. Benim şampiyonluğum. Gerçekten önemli olan tek kupa. Hayatımın geri kalanını sana ve ailemize adamak istiyorum. Şimdi ya da sonra birlikte yaşamamız umurumda değil. Yeter ki içten içe bunun böyle olduğunu bil. Sen ve ben, sonsuza dek birlikte."

Sözleri kalbimi kapladığını bile fark etmediğim çatlakları iyileştirirken gözyaşlarımı siliyorum. Sürekli güvenceye ihtiyaç duyan bir kadın olmak istemiyorum ama bunu sağlamaktan mutluluk duyacak bir erkek varsa o da Dan'dır. Eğilip onu usulca öpüyorum, kollarımı omuzlarına doluyorum ve kucağına daha da tırmanıyorum.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum." Dudakları bir sırtışla yukarı kıvrılıyor.

Tekrar tekrar öpüşüyoruz ve ben tam temiz çamaşır yığınlarımı dağıtmaya hazırlanırken Dan ayağa kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor.

"Hadi, Birdie. Bunu daha sonra bitirebiliriz. Bir şeyler atıştıralım ve yürüyüşe çıkalım."

Beni mutfığa taşıyor, en sevdiğim atıştırmalıkları sakladığım dolaba gitmeden önce beni tezgâha bırakıyor.

Bir paket meyan kökü çıkarıp bana doğru sallıyor, ben de elimi uzatıp alıyorum. Ama paketi açar açmaz öğürüyorum. "Aman Tanrım, hayır." Ona doğru fırlatıyorum ve tabii ki yakalıyor. "Şunu benden uzak tut, lütfen."

Tezgâhımın üzerindeki sepete uzanarak, ne olduğunu umursamadan bir şişe uçucu yağ alıyorum. Açıp parlak bergamot kokusunu içime çektiğimde rahat bir nefes alıyorum.

"Hamilelikte meyan kökü yok. Not edildi."

Surat astım. "Bu çok iç karartıcı. Hepsinden kurtulabilir misin?" Tezgâhtan aşağı zıplayarak ve hâlâ elinde rahatsız edici paketi tuttuğunu görerek ona geniş bir alan bırakarak soruyorum. Bergamotu bir kez daha içime çekiyorum ve Dan meyan köklerini çıkarıp bir torbaya koyduktan sonra uçlarını bağlarken kanepenin arkasına yaslanıyorum.

"Çöp mü?"

"Hayır, ziyan etme. Takım için mi alıyorsun? Sadece yanımda yememelerini söyle." Masaj için gelen adamlardan birinin meyan kökü koktuğunu hayal ederek ürperiyorum.

Dan kıkırdar. "Tamamdır."

Telefonu çalmaya başlıyor ve ben de masadan alıp ona uzatıyorum.

"Ailem arıyor." Bana bakıyor ve ne sormak üzere olduğunu anlıyorum.

"Onlara söylemeliyiz."

"Gerçekten mi?" Gözleri genişliyor ve gülümsemesi büyüyor. "Emin misiniz? Henüz kimseye söylemedik."

"Biliyorum, ama ailen bilmeli."

Görüntülü aramayı sırtarak cevaplıyor. "Hey, anne!"

"Merhaba tatlım, sadece geri döndüğüne göre nasıl yerleştiğini kontrol etmek istedim."

"Harika, aslında." Dan yanımdaki kanepeye yaslanmak için hareket etti. "Şu anda Lark'ın evindeyim."

"Merhaba tatlım," diyor Edith neşeyle, elini kaldırıp bana el sallıyor.

"Selam, Edith." Ben de el sallıyorum. "Sen ve Howard nasılsınız?"

"Biz iyiyiz. Her zamanki gibi meşgulüz ama bu hafta sonu oynayacağımız maç için çok heyecanlıyız!"

"Biz de öyleyiz. Takım gerçekten güçlü görünüyor."

Dan telefonu kendine çeviriyor ve elimi tutup kanepeden iterek beni diğer tarafa sürüklüyor, böylece düzgünce oturabiliyoruz. "Anne, babam yakınlarda mı?"

"Sanırım öyle, para yatırmak için bankadaydı ama birkaç dakika önce geri döndüğünü duydum. Neden?"

"Gidip onu getirebilir misin lütfen?" Dan'ın bacağı heyecandan aşağı yukarı zıplıyor ve ben de elimi bacağının üzerine koyuyorum. Bana sırtarak bakıyor ve alnımdan öpüyor. Hem de hâlâ bize gülümseyen annesinin önünde.

"İkinizi bu kadar mutlu görmek çok güzel."

"Öyleyiz anne. Çok mutluyuz." Dan bacağındaki elimi kendi eliyle kapatıyor. Sonra küçük ekranda babasının yüzü beliriyor. "Hey, baba!"

"Merhaba oğlum, Lark, ikiniz de nasılsınız?"

"Biz iyiyiz. Hey, bazı haberlerimiz var." Birden Dan'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

Telefona daha yakından bakarken babasının kaşlarının çatılışını izliyorum.

"Oğlum?"

"İyi misin?"

Başını salladı, sonra bana döndü. Belli ki tıkanmış durumda ve bu çok tatlı olsa da, bunu söyleyen kişinin ben olacağımı fark ettiğim için ben de çıldırıyorum.

"Ah, şey..." Başlıyorum, sonra derin bir nefes alıyorum. Yara bandını üç...iki...bir... "Hamileyim."

Sadece Dan'ın yüksek sesle nefes vermesiyle bozulan şaşkın bir sessizlik var. Ona baktığımda telefonu sabit tutmayı başarıyor ve yanaklarındaki kızarıklık geçmeye başlıyor, yerini şapşal bir sırıtiş alıyor.

"Evet, büyükanne ve büyükbaba olacaksın."

"Ne? Ben... Aman Tanrım!" Edith elleriyle ağzını kapatıyor, telefon yana düşüyor. Howard telefonu kapmış ve tutmayı devralmış gibi görünüyor ama gözlüklerinin altını sildiğini görebiliyorum.

"Bu oldukça iyi bir haber çocuklar," diyor huysuzca.

"Haberler iyi baba. En iyisi. Yani, planlı bir şey değildi ama inanılmaz mutlu ve heyecanlıyız."

Bir saniye sonra Howard başını sallar. "Önemli olan tek şey bu."

"Yardım etmek için ne yapabiliriz?" Edith daha az şaşırmış ve daha kontrollü görünerek araya giriyor. "Nasıl hissediyorsun, Lark?"

"Şimdi iyiyim. İlk başta biraz mide bulantım vardı. Aslında virüs olduğunu düşündük. Ama doktor yaklaşık on iki haftalık olduğumu doğruladı ve mide bulantısı için bana ilaç verdi. Haberi ilk duyan sizsiniz ama yakında ekibe de söyleyeceğiz."

"Teklifin için teşekkürler anne, ama şu anda böyle iyiyiz. Eminim sana daha sonra ihtiyacımız olacak. Bebek bakıcılığına ne dersin?" Dan sırtıyor.

Edith alay ediyor. "Gerçekten beni torunumdan uzak tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz? İzin verdiğiniz kadar sık orada olacağım. Neye ihtiyacınız varsa, ikiniz de."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, tepkileri karşısında biraz şaşırmış hissederek. Tek oğulları sadece birkaç aydır birlikte olduğu bir kadından bebek sahibi oluyor ve çok heyecanlılar.

Biliyorum, sadece biliyorum, ailem bu şekilde tepki *vermezdi*. Muhtemelen bunu kendilerine yönelik kişisel bir hakaret ya da saldırı olarak görürlerdi. Bir şekilde, bu en kötü ihtimalle bir hayal kırıklığı, en iyi ihtimalle de bir baş belası olurdu.

Bu haftaki randevumuzdan sonra annesine ultrason fotoğraflarını göndermeyi kabul ettiğini duymak için tam zamanında ailemin Dan'inkinden ne kadar farklı olduğuna dair iç karartıcı düşünceleri bir kenara itmeyi başardım.

"Senin için de uygunsa, Birdie?" Dizimi nazikçe sıkıyor.

Çabucak başımı salladım. "Elbette. Senin de bizim kadar heyecanlı olmana sevindim." Gülümsüyorum ama bu küçük bir gülümseme ve Dan bana sorgulayan bir bakış atıyor.

"Hey, anne, baba, gitsek iyi olacak. Daha sonra bir takım işimiz var."

Bu bir yalan, ama bunun için minnettarım. Ailesiyle vedalaştık, Dan telefonu bıraktı ve bana döndü. "Ne oldu orada?"

Hemen cevap vermedim. Onun yerine yanına sokuluyorum ve her zamanki gibi sakin ve sabit olan kalp atışlarını hissetmek için elimi göğsüne koyuyorum. Başımın üstünü öpüyor, bana bir dakika vermeye istekli görünüyor.

"Ailen çok sevimli ve bizim için mutlu olmalarına sevindim. Gerçekten. Ama benim ailem öğrenirse nasıl tepki verir diye düşündüm. Ve kesinlikle aynı olmayacak."

"Ne demek, *eğer*?" Dan sorar. "Onlara söyleyeceğiz, Birdie. Ve eğer bu konuda zavallı pislikler olmayı seçerlerse, o zaman onları yola getireceğim. Ama onlara bir şans vermeliyiz."

Dik oturuyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

"Öyle mi? Bana o kadar da değer vermiyorlardı ve ben onların kızıydım. Neden bir torunu umursasınlar ki?"

"Olmayabilirler de," diyor kasvetli bir şekilde. "Ama onlara bir şans vermeliyiz. Ve günün sonunda, ne düşündükleri önemli değil. Onların ya da bir başkasının sana ya da yavru kuşumuza zarar vermesine izin vermeyeceğim. Ve sana söz veriyorum, bu çocuk her zaman sevildiğini bilecek. Kayıtsız şartsız, bütünüyle ve sonsuza dek. Tıpkı anneleri gibi."

Elimi uzatıp yanağını okşuyorum, sonra da öpücüğümle buluşması için onu aşağı çekiyorum.

"Ve tıpkı babaları gibi."

KIRKINCI BÖLÜM

Lark

Su bardağını önüme koyan garsona gülümseyerek teşekkür ediyorum.

"İçecek başka bir şey ister misiniz?"

İstemek, evet. Sahip olmak, hayır.

"Su benim için yeterli. Arkadaşlarım buraya geldiklerinde bir şeyler bulabilirler."

Başını sallıyor ve uzaklaşıyor. Parmağımı camdaki buğunun üzerinde gezdiriyorum. Neden endişelendiğimi bilmiyorum. Willow ve Sadie'ye bebeği söylemek kolay olmalı. Beklenmedik bir şey olsa bile bizim için mutlu olmayacaklarını düşünemiyorum.

Ama henüz Dan'in ailesi dışında kimseye söylemedik. Planımız yarınki iç saha açılışından sonra bunu takıma duyurmak. Dan maça odaklanabilmek ve kimsenin bu haberle dikkatinin dağılmamasını istiyor. Tabii ki, o zamana kadar bunu bir sır olarak saklamak konusunda ikimizin de ne kadar gergin olabileceğini hesaba katmadık...

"Hey, Lark!"

Kafamı kaldırdığımda Willow ve Sadie'nin masaların arasından bana doğru geldiğini görüyorum.

Ayağa kalkıp, tekrar oturmadan önce ikisine de sarılıyorum.

"İçecekler?" Willow menüye bakarak sorar. "Bir kadeh şarap alabilirim."

Başımı salladım. "Benim için sadece su."

Sadie yumuşak sesiyle, "Ben de sana katılacağım Willow," diyor.

"Mükemmel. Lark, emin misin?" Willow bana bakmadan önce garsona işaret ediyor. "Yine hasta hissetmiyorsun, değil mi?"

"Tam olarak değil." Çatal bıçak takımını ve peçeteyi bir arada tutan kâğıt ambalajla oynuyorum.

Garson, şarap ve meze siparişlerini alarak beni daha fazla konuşmaktan kurtardı. Ama o gider gitmez Willow öne doğru eğildi. Oyun suratını takındı. Oyuncularla dolu bir soyunma odasını ve medyayla dolu bir konferans odasını idare etmek için kullandığına tanık olduğum yüz ifadesi.

"Lark Miller. Dökül."

Ağzım birden kurudu. Bir yudum su alıyorum. "Hamileyim."

"Biliyordum!"

"Ne? Nasıl?" Willow beşlik çakmak için Sadie'ye elini uzatırken soruyorum.

"Hadi ama, Lark. Miden bulanıyordu, yorgundun ve sonra mucizevi bir şekilde iyileştin. Sanırım doktorun hamileliği doğruladı ve sana bazı ilaçlar verdi? Hiç hamile kalmamış olmam, belirtilerden habersiz olduğum anlamına gelmez."

Bardağıma bakarak, "Kendimi çok çaresiz hissettim çünkü bu hayatımın şokuydu," diye mırıldanıyorum.

"Gerçekten şüphelenmedin mi?" Sadie merakla sorar.

"Hayır. Yani, ilk kez seks yaptığımızda prezervatifin kaydığını görünce sanırım endişelenmeliydim. Ama gerçekten endişelenmedim. Doğum kontrol hapı kullandığım için bu ihtimal çok düşüktü."

Willow yüzünü buruşturuyor. "Yine de prezervatife yazık olmuş. Umarım Monty iyi bir çocuktur ve son muayenesinde sağlık raporu temiz çıkmıştır."

Bunun bir endişe kaynağı olmadığını söylemekten kendimi ancak alıkoyabildim, ne de olsa bu onun ilk seferiydi.

"Evet, her şey yolundaydı. Bebek meselesi dışında, ama o da iyiydi." Küçük bir gülümsemenin serbest kaldığını hissediyorum. "İyiden de öte aslında."

"Oldukça bunaltıcı olduğunu tahmin edebiliyorum," diyor Sadie nazikçe.

"Ama çok da heyecan verici. Sen ve Monty mutlu olduğunuz sürece."

"Öyleyiz." Mutluluk hafif kalır.

Mezelerimiz geliyor ve artık onlara söyleme baskısı hissetmediğim için rahatlayabilir ve arkadaşlarımla öğle yemeğinin tadını çıkarabilirim. Yüzlerce soruları var, ben de cevaplayabildiğim kadarını cevaplıyorum. Çılgın isim fikirlerine gülüyoruz ve

ve Willow birkaç ay içinde All-Star tatilinde bana bir bebek partisi düzenlemekte ısrar ediyor.

Bir süre sonra, restorandan çıkarken Willow beni kollarına çekti. "Ahh, hâlâ bebeğin olacağına inanamıyorum. Bu çok heyecan verici!"

"Az önce ne dedin sen?"

Tanidik, tiz bir ses duyunca keyfim bir anda kaçıyor. Willow geri çekildi ve benden *özür diledi*. Bize yakın duran Cordelia Hazelwood'dan başkası değildi. Onun yaklaştığını fark etmemiştim, sanırım Willow da fark etmemişti, o da yanıma gelip kolumu kendi kolunun içine soktu. Zavallı Sadie yanımda geziniyor. Eski neredeyse kayınvalidemle tanışma zevkini tatmamıştı. Ama gerginlik herkes için aşikâr.

"Cordelia. Seni gördüğüme sevindim. Umarım iyisindir?" Sesim sertleşerek soruyorum. Yüzleşmeden kurtulma şansımız yok, özellikle de Willow'un söylediklerini duyduysa.

"Arkadaşın gerçekten de hamile olduğunu mu söyledi, Lark?" Cordelia'nın sesi soğuktu. Sanırım bana karşı beslediği olumlu duygular Baron'la nişanı bozduğumuz anda sona ermişti.

"Evet." Omurgamı dikleştirmeye ve gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Bakıyorum. Ve eğer bize izin verirseniz, gitmemiz gerekiyor. İyi günler dilerim."

Willow'u da peşimden sürükleyerek ve Sadie'nin de onu takip etmesini umarak yanından geçiyorum. Ancak köşeyi döner dönmez, Willow'a yaslanarak tökezleyip duruyorum.

"Aman Tanrım. Bana bunun olmadığını ve sadece tuhaf bir hamilelik halüsinasyonu olduğunu söyle."

Willow, "Kusura bakma bebeğim, ama eski sevgilinin annesine hamile olduğunu söylediğin kesin," der, sesi sempati doludur.

"Umarım bebeğin babasının eski sevgilin olduğunu düşünmüyordur," diyor Sadie ve ben dehşet içinde ona bakıyorum.

"Kahretsin, bunu düşünmemiştim bile." Kolumu Willow'unkinden çekip yüzümü ellerimle kapatıyorum. "Ne yapacağım ben?"

"Hiçbir şey," diyor Willow sertçe, ellerimi aşağı çekerek. "Hiçbir şey yapmayacaksın. O cadıya ya da ailesine hiçbir şey borçlu değilsin. Eğer Baron çılgınca bir nedenle bebeğin kendisinden olduğunu düşünüyorsa, ona ulaşabilir. Ama bana ikinizin aylardır seks yapmadığını söylememiş miydin? O aptal değil, hesap yapabilir. Havanı bozmasına izin verme kızım."

Sarılmak için onu kendime çektim. "Arkamı kolladığınız ve harika arkadaşlar olduğunuz için teşekkür ederim. Bu bebek gelmiş geçmiş en iyi teyzelere sahip olacak."

"Birkaç yıl sonra, Peyton büyüdüğünde yerleşik bir bebek bakıcın olacak." Willow gülümsüyor. "Bu arada, ofise dönsem iyi olacak. Siz ikiniz bunu takıma resmi olarak ne zaman duyuracaksınız?"

"Ev açılışından sonra."

Willow bana bir başparmak işareti yaptı. "Anladım. O zamana kadar dudaklarım mühürlü.

Kız kodu."

"Maverick'e de hiçbir şey söylemeyeceğim." Sadie bana sarıldı. "Ama senin adına da çok mutluyum. Monty harika bir baba olacak, çok iyi bir kalbi var."

Vedalaştık ve eve doğru yola çıktım. Bugünlerde daha çok nerede hissettiğimi söylemek zor. Eşyalarımın yarısı benim dairemde, yarısı da Dan'in evinde. Yaşam koşullarımızı düzenlememiz gerekiyor. Ama şimdi, sezon başladığına göre, yeni bir yer almaya karar verirsek ev aramak için ne zaman vaktimiz olacağını kim bilebilir? En kolay, dairelerimizden birinden kurtulup diğerine taşınmak olurdu. Ama hangisine?

Daireme dönerken yol boyunca bu soruyu düşündüm. Kapıyı açıp içeri girdiğimde, ikimizin de burada yaşadığını ve hatta belki de bir bebeğimiz olduğunu hayal etmeye çalışarak etrafa yeni gözlerle bakıyorum.

Dan'in evinden daha küçük ama yine de ışıkla dolu ve şehrin manzarası harika. Oturma odasında durup etrafa bakarken Baron'la nişanlandığımız zamanı düşünüyorum. Kendi dairemi bırakıp onunkine taşınmak istememiştim. Onun dairesinden nefret ediyordum; soğuk ve steril geliyordu.

Ama Dan'in evine taşınmayı düşündüğümde mutlulukla doluyorum. Boş yatak odası iyi bir çocuk odası olur ve stadyuma bu kadar yakın olması da kolaylık sağlar. O anda her şey yerine oturuyor. Uzun vadeli bir plana karar verene kadar onun evine taşınmak istiyorum. Şimdi ona söyleyebilmek için stadyumdan dönmesini beklemem gerekiyor.

Vakit geçirmek için nakliye şirketlerini araştırmaya başladım. Adamların yardımcı olacağından emin olsam da, yarından itibaren biraz meşgul olacaklar. Bugün benim için nadir bir izin günü olduğu için ben de öyleyim.

Bir şirketle ilgili yorumları okurken telefonum çaldı. Sanırım Baron'un adını görünce şaşırma malıyım, ama biraz hayal kırıklığına uğradım. Belli ki Cordelia haberim üzerine oğlula iletişime geçmek için hiç vakit kaybetmemiş.

"Merhaba," diyorum soğukkanlılıkla. Annesi zorba bir kancıkken ona kızmak adil olmayabilir.

"Hey Lark, nasılsın?" Sesi korkmuş ya da endişeli gelmiyor, bu da bana biraz sağduyulu olduğu umudunu veriyor.

"Ben iyiyim, teşekkür ederim. Sanırım seni annen aradı." Eski nişanlımla gereğinden fazla telefonda konuşmak istemediğim için hemen konuya giriyorum.

Baron boğazını temizler. "Ah, evet, o yaptı. Benim olmadığından emin olduğumu söylemeye çalıştım ama nasıl biri olduğunu bilirsiniz."

Evet. Lanet bir buharlı silindir.

"Mm-hmm. Şey, senin değil."

"Güzel. Evet. Düşündüm de, biz..."

Tanrım, sesi rahatsız geliyor. Ve garip bir şekilde, bu beni mutlu ediyor. Her zaman huzursuz görünmeyen bir adamın biraz kıpırdadığını duymak sevindirici.

"Ayrılmadan önce altı ya da yedi ay boyunca seks yapmadığımıza göre? Nişanlandığımız gece bile. Evet, bu bebeğin babası olmak senin için zor olurdu."

"Doğru."

Bir duraksama oluyor ve bana babanın kim *olduğunu* sorup sormayacağını merak ediyorum. Bilmek istediğini varsayıyorum. İkisi de umurumda değil ama bir şeyi bilmesini istiyorum.

"Seni hiç aldatmadım, Baron. Bebeğe yılbaşı gecesi hamile kaldım."

"Anlıyorum. Bana anlattığın için teşekkür ederim," diyor sertçe. Nefes verdiğini duyuyorum. "Bunu sorduğum için bile kendimi aptal gibi hissediyorum ama bu o mu? Şu beyzbol oyuncusu mu?"

Bu sefer duraklama bana ait.

"Evet."

Bir iç çekiş daha. "Onu ne zamandır seviyorsun?"

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Seninle birlikte olduğum için onu hiç böyle düşünmemiştim. Ama o..."

Baron, "O senin için benim olduğumdan daha iyi," diye düşüncemi tamamladı. "Evet."

"Senin adına sevindim, Lark. Senin için en iyisini diliyorum." Beni göremese de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Sana da." "Pekâlâ, sanırım vedalaşıyoruz -"

"Bekle!" Sözü nü kestim. "Lütfen annen in gerçe ği duymas ını sa ğlamaya çalışır mıs ın? Benim hakk ımda kötü düşünmes in i stemiyorum."

Baron gülüyor ama gülüşünde sıcaklık yok. "Bunu hak etti ğinden emin de ğilim ama evet, ona söyleyece ğim. Güle güle, Lark."

Telefonu kapattık ve ben telefonuma baktım. Baron'un annesinin hakk ımda ne düşündü ğü neden umurumda olsun ki? Keşke bilseydim, ama bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, onun fikri neredeyse herkes in fikrinden daha az önemli. Yine de insanların Baron'a böyle bir saygıs ızlık yapacağını düşünmelerini i stemiyorum.

Birbirimiz için yanlış kişi olmamız onu kötü biri yapmaz. Ama bu bebe ğin ondan de ğil de Dan'den oldu ğuna kesinlikle memnunum.

BÖLÜM KIRK BİR

Monty

Açılış gününün büyülu bir yanı var. Sesler, kokular, güneş. Duyular için mükemmel bir senfoni. Yeni bir başlangıç hissi ve sonuna kadar gitmek için bir şans daha.

Takımımız hakkında çok iyi hissediyorum. Bahar antrenmanları tam da olması gerektiği gibiydi. Takım olarak bir araya gelmemiz, dinamiklerimizi anlamamız ve becerilerimizi geliştirmemiz için bir fırsattı. Ve hepsi buna yol açtı: Yami tümsekte, ben kalenin arkasındayım ve Toronto Wolverines'in ilk oyuncusu vuruş için sahaya çıkıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve Yami'ye odaklanmak dışında her şeyi kapatıyorum. Ona işaret veriyorum. Bir falsolu top.

Başını salladı, sonra bir adım attı ve topa vurdu. Top saniyeler sonra eldivenimdeydi ve hakem vuruş kararı verdi.

Bu iş böyle yapılır, çocuklar. Kimse görmese de maskemin arkasından sırtıyorum. Devrenin geri kalanı üç yukarı, üç aşağı şeklinde devam etti.

Sanırım Wolverines bahar antrenmanlarında o kadar iyi vakit geçirmedim.

Sahadan koşarak çıkıyoruz, herkes Yami'yi sırtından alkışlıyor ve inanılmaz başlangıcını kutluyor. Onu bulup kafalarımızı birbirine vurmada önce kıyafetlerimi çıkarıyorum.

"İşte böyle, kardeşim. Durdurulamaz."

Beni sırtımdan alkışlıyor. "Evet. Dinamik ikili. Birbirimize uygun dövmeleler yaptırmalıyız."

"Dostum. Ciddi misin?" Ona bakıyorum, ağzım manyakça bir sırıtışla geriliyor. "Ben *de* varım. Hey, Mav!" Herkesten çok dövmesi olan takım arkadaşımıza sesleniyorum. "İyi bir dövmecein var mı? Ben ve Yami ikiz olacağız."

Bizi anlaşılmaz bir bakışla süzüyor. Adam son birkaç ayda epey gevşemiş ama hâlâ benim anonsum üzerine kıkırdayan herkes kadar kolay gülmüyor.

"Beyzbol topu sıçan tek boynuzlu atlar mı yoksa denizkızları mı?" Yami'ye dönüyorum. "Şahsen ben tek boynuzlu atların hayranıyım."

Sadece başını sallar. "Fikrimi mahvettin Monty." Gülümsemesi yakınmasına ihanet ediyor.

Birlikte, Sin'in eski takım arkadaşına karşı sahaya çıktığı alana dönüyoruz. Korkuluklara yaslanıp bir ayağımı alttaki çubuğa dayıyorum. Atıcı topu fırlatıyor ama Sin bir heykel gibi, atıcıyı Wolverines'te oynadığı zamanlardan tanıyor.

Hakem top diyor. Çok alçaktan bir tane daha atıyor, sonra bir kaydırıcı doğrudan ona geliyor. Sin vuruşunu yaparken tüm yedek kulübesi nefesini tutuyor.

ÇATLAK.

"İşte orada!" Sin birincilik için havalanırken ellerimi çırparak bağıryorum. Zaman kaybetmeden yetişti.

"Harika bir başlangıç yaptınız çocuklar."

Lark'ın sesine döndüm. "Hey, Birdie." Başına bir öpücük konduruyorum ve eğilip fısıldamak için karnına dokunmaya çalışıyorum: "Yavru kuş nasıl?"

Başını kaldırıp yüzünde geniş bir sırıtış belirirken eli benimkinin üzerinde geziniyor. "Gayet iyiyim. Babamın sayı vuruşunu izlemeye hazırım."

"Tamamdır. Ve hala patronlara söylemeyi planlıyor muyuz?"

"Evet."

Burnundan öperim. "Tamam."

Biri ona sesleniyor ve Lark dönüp başıyla onaylıyor. "İşinin başına dön," diyorum göz kırparak. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. koçlardan birine doğru yürür. "Her şey yolunda mı?"

Darling'e bakmak için dönüyorum. "Her şey harika. Hadi kazanalım şunu."

Havaya kaldırdığım yumruğuma vuruyor ve oyuna odaklanıyoruz. Sin üçüncüde ve Jonesie vuruş için hazır. Ne yazık ki ıska geçiyor ve çenesini sıkarak sahayı terk ediyor.

"Her şey yolunda dostum, bir dahaki sefere. İyi iş çıkardın," diye sesleniyor Darling ama Jonesie sadece başını sallamakla yetiniyor, gözlerini sahaya dikmiş bakıyor.

Oyun dışı kalmak asla iyi hissettirmez. Özellikle de ilk vuruşunuzda, ilk lanet oyunda.

Sıra bana geldiğinde bebeğimin istediği vuruşu yapmam iyi oldu.

Yami'nin bir devre daha kapalı devre oynaması ve dört sayılık üstünlüğümüzü korumasıyla oyun çok kısa sürede bitti.

Basın onun ve benimle ilgili taleplerde bulunuyor, ortaklığımız, Tridents'in bir yakalayıcı ve bir atıcının mümkün olduğunca birlikte çalışmasına izin verme stratejisi hakkında konuşmak istiyor ve gelecek sezon için tahminlerimizi soruyor. Tek yapmak istediğim duş almak ve Lark'ı bulmakken bu can sıkıcı bir durum. Ama bu da işin bir parçası. Ve günün sonunda, bunu hiçbir şeye değişmezdim.

Sonunda işimiz bitiyor ve koşarak soyunma odasına inebiliyoruz. Ben üzerimi değiştirmek için acele ederken Yami bana bakıyor. "Gitmen gereken bir yer mi var?"

"Evet," diyorum kapüşonumu çekiştirerek. "Lark ve benim yönetimle bir toplantımız var."

"Oh." Gözleri genişliyor. "Oh!"

Duraksayıp sırtarak sesimi alçaltıyorum ve "Yarın sabah antrenmanında takıma söyleyeceğiz" diyorum.

Bir eli havlusunun üzerinde, yanıma geldi. Diğer eliyle de beni kucaklamak için kendine çekti. "Bu harika. Herkes çok heyecanlanacak."

"Sağ ol dostum. Sessiz kaldığın için minnettarım."

Yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "Her şey yolunda. Herkesin bir ya da iki sırrı olabilir."

Ne demek istediğini sormaya fırsat bulamadan dönüp dolabına doğru yürüyor ve giyinirken arkasını dönüyor.

Her ne kadar onu kontrol etmek istesem de, gitmem gereken bir yer var.

Çantamı kaptığım gibi soyunma odasından çıkıyorum ve sağa dönerek antrenörün alanına doğru ilerliyorum. Lark salondan çıkıyordu ve

bir öpücükle.

"Buna hazır mısın?" diye soruyor, elimi tutarak. "Çok hazırım."

Üst kata çıktık ve takımın sahibi Mike Cartwright'tan baş antrenör ve baş koçla birlikte bizimle buluşmasını istedik. Yalan söylemeyeceğim, ödüm bokuma karıştı. Bizim adımıza mutlu olmalarını istiyorum ki bu sezona girdiğimizde hâlâ beş yıl daha takımda kalmaya değer olduğumu düşünsünler.

Ailem bebek için heyecanlı, ki bu harika. Ama mağazayı yönetmek için yeterince gerildiler. Bu sezonun sonunda iyi bir sözleşme yapamazsam, onları emekli olmaya ikna etmek için hiçbir umudum yok.

Hem Lark ve bebek için orada olmaya hem de dükkânı işletmeye çalışırken kendilerini öldürmelerini istemiyorum. Rahatlamalarını ve büyükanne-büyükbaba olmanın tadını çıkarmalarını istiyorum. Hayatlarının geri kalanının tadını çıkarınsınlar ve ben de onlara benim için yaptıkları her şeyin karşılığını elimden geldiğince ödeyeyim.

Mike, Koç Stirling ve Mattias konferans salonlarından birinde bizi bekliyorlardı ve biz de el ele içeri girdik. Lark'ın sandalyesini çekip yanına oturuyorum.

"Harika oyundu Monty. Sahada iyi görünüyordun," diyor Mike sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Lark'la olan ilişkiden zaten haberdar olduğumuzu biliyor olmalısın, peki bu buluşmanın sebebi nedir?"

Bana gergin bir gülümseme veren Lark'a bakıyorum. Sonra masanın diğer tarafına dönüyorum. "Teşekkür ederim Mike. Takım sezona mükemmel bir başlangıç yaptı. Üçünüzle de görüşmek istedik çünkü bu sonbaharda işlerin nasıl gideceğini etkileyebilecek bazı haberlerimiz var."

Kahretsin, kaşların çatılmasına ve kaşların kalkmasına bakılırsa yanlış bir şey söyledim.

"Oynama becerim açısından değil," diye aceleyle açıklıyorum, sonra irkiliyorum çünkü bu tam olarak doğru değil. Eğer Lark doğuma girerse, bir oyun yüzünden bunu kaçırmak istemem. Ama bu benim elimde olmayan bir şey olabilir, ki bunu zaten konuşmuştuk.

"Özür dilerim. Her şeyi yanlış söylüyorum."

"Hamileyim," diye ağzından kaçırır Lark. "Dan de bunu söylemeye çalışıyor. Bir bebeğimiz olacak, Eylül sonuna doğru doğacak. Dan tüm sezon boyunca oynayacak elbette. Ama benim Eylül'de yavaşlamam gerekebilir ve ne yazık ki sezon sonunda muhtemelen doğum izninde olacağım."

Oda sessizliğe gömülüyor, karşımızdaki üç adam haberi sindirmeye çalışıyor. İlk tepkiyi Mike veriyor, yüzünü buruşturan bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor. "Öncelikle tebrikler. Anladığım kadarıyla bu mutlu bir haber?"

Başım bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Çok mutluyum. En mutlusu."

Başını sallıyor ve Lark'a dönüyor. "İyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Sanırım bu haklıydı. Yani, çalıştığınız şirketin sahibinin hamile olduğunuz için bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sorması her gün olan bir şey değil.

"Hayır, teşekkür ederim Bay Cartwright. Ben iyiyim. Biz...hepimiz iyiyiz."

"Güzel. İsimlerinizi bir an önce kreş listesine yazdırmanızı öneririm. Duyduğuma göre, boş yer pek sık bulunmuyormuş." Koç'a döner. "Dan'in bir şey kaçırma ihtimaline karşı tüm yakalayıcıların hazır olduğundan emin olacağız. Önce aile."

Şimdi çenemin düşme sırası bende. "Teşekkürler Mike, ama gerçekten, acil bir durum olmadığı sürece hiçbir maçı kaçırmayı planlamıyorum."

Lark elimi sıkarak beni onaylıyor. Ama içimde yükselen korkuya karşı koyamıyorum. Bebeği gelecek yıl bana iyi bir kontrat vermemek için bir neden olarak kullanacaklar mı? Maçları kaçırmak zorunda kalırsam, bu aleyhime mi işler?

Mike bana dönüyor ve ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Monty, ben her zaman beyzbolun bir aile sporu olduğuna inandım. Bu takım yıllardır benim ailem oldu. Biz her şeyden önce kendi ailemize bakarız. Bu da demek oluyor ki, Lark ve küçük çocuğunuz için orada olmanız gerekiyorsa, mümkün olduğunca destekleneceksiniz. Takımdaki en iyi iş ahlakına sahip kişilerden biri olduğunu ve özverinin fark edilmediğini biliyorum." Yüzü yumuşuyor. "Ama öncelikler değişir evlat. Ve şimdi, bu bağlılığı gelecekteki ailene yöneltmelisin. Tridents ikiniz için de burada, hiçbir yere gitmiyoruz. Eğer Lark'la birlikte olman gereken zaman gelirse, hepimiz senin orada olmanı istiyoruz."

Vay anasını. Sessizliğe gömüldüğüm pek görülmemiştir. Ama şu anda öyleyim. Mike Cartwright gibi birinin sahibi olduğu bir büyük lig takımına düşecek kadar nasıl bu kadar şanslı olabildim?

"Teşekkür ederim efendim," diye boğazım düğümlenerek söylüyorum. Lark'a baktığımda gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum.

Mike ikimize de gülümsüyor, sonra bir kez daha sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Şimdi, bu haberi herkese ne zaman duyuracağız?"

O zaman ertesi sabah, çocuklar bu gece tekrar oynamadan önce hızlı bir antrenman için ısınırken Lark benimle birlikte sahaya çıktığında geliyor.

Parmaklarımı ağzıma götürdüm ve dikkatlerini çekmek için kısa, keskin bir düdük çaldım. "Hey! Kıçınızı kaldırıp buraya gelin, haberlerim var!"

Yedek kulübesinde bulunan birkaç antrenman personeli ve koç da dahil olmak üzere herkes oraya doğru ilerliyor. Hepsi gevşek bir şekilde etrafımda toplandığında, Lark'ı önüme çekiyorum ve ellerimi karnına götürüp onu koruyucu bir şekilde kucaklıyorum.

"Millet, Tridents takımının en yeni üyesiyle tanışın. Bu sonbaharda sahaya çıkacaklar. Ve eğer şanslıysak, yirmi yıl içinde benim yerimi alacaklar."

Herkes ne dediğimi anladığında bir anlık sessizlik oluyor ve ardından grup alkışa boğuluyor. Bir de baktık ki Lark ve benim etrafımız sarılmış, kucak kucağa dolaştırılıyor.

Mike haklıydı. Beyzbol bir aile sporudur. Ve bu takım benim ailem. Ama hiçbirisi bana gülümseyen güzel kadın kadar değil.

BÖLÜM KIRK İKİ

Lark

"Buna cevap verecek misin?" Willow masasının karşısından soruyor. Birlikte öğle yemeği yiyoruz ama iştahım kaçtı.

"Annem arıyor."

"Oh."

Telefonum çalmayı kesiyor ve arkadaşşıma bakıyorum. "Neden beni arıyor? Haftalardır konuşmuyoruz."

Willow ayağa kalkıyor ve yanıma gelip çömelerek elini dizime koyuyor. "İstemiyorsan onunla konuşmak zorunda değilsin. Ama..." Sesi bir parça kederle kesilir. Üvey babasını daha küçükken kaybetmiş olan Willow, bir ebeveyni kaybetmenin acısını bilir.

Ama benimkiler ölmedi. Sadece benimle konuşmuyorlar.

Sanırım bu benim tüm hayatım boyunca olduğundan çok da farklı değil. Ancak bu, içten içe onlarla her zaman bir tür ilişki kurmayı arzuladığım gerçeğini değiştirmiyor. Sonradan düşünölmüş gibi hissetmediğim bir ilişki. Ya da sadece hayatta olduğum için onlara bir şekilde borçluymuşum gibi.

Elim karnıma gidiyor ve bu hafta ortaya çıkan hafif yuvarlaklaşmayı hissediyorum. On yedi haftayı geride bıraktım, mide bulantım tamamen azaldı ve nihayet biraz enerjim var. Tam zamanında, çünkü sezon tüm hızıyla devam ediyor ve hem Dan hem de ben durmadan çalışıyoruz. Hissetmek için endişeliyim

Ebem henüz hissetmememin normal olduğu konusunda beni uyarmış olsa da bebeğin hareket ettiğini hissediyorum.

Umarım Dan ve ben bu olay gerçekleştiğinde birlikte oluruz da o da bu deneyimi yaşayabilir.

Annemin bana hamileyken nasıl hissettiğini merak etmeden duramıyorum. Tekmelerimi hissetmek onu heyecanlandırıyor muydu? Yoksa bu sadece başka bir sıkıntı mıydı? Katlanılması gereken bir şeydi, el üstünde tutulması değil.

"Sanırım ne istediğini görmeliyim," diyorum sonunda.

Willow kararlı bir şekilde, "Sadece gerçekten istiyorsan," dedi. "Ona hiçbir şey borçlu değilsin, Lark. Tek bir şey bile."

"O benim annem," diye fısıldıyorum, sesim sonlara doğru çatlıyor ve Willow beni kollarına çekiyor.

"Öyle olduğunu biliyorum, ama yine de sana iyi davranmıyorsa, senin enerjini ya da zamanını hak etmiyor demektir."

Geri çekilip telefonumu elime alıyorum. "Haklısın. Ne istediğini görecekim ve sonra karar verecekim."

Willow ayağa kalkar. "Biraz yalnız kalmak ister misin?" Başım bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Hayır, kal. Lütfen?"

Yanımdaki sandalyeye geçip oturuyor. Derin bir nefes alıyorum ve annemi geri arıyorum.

"Merhaba, Lark."

"Merhaba anne. Üzgünüm, aradığında cevap veremedim. Ne oldu?"

Uzun bir duraklama oldu. Koltuğumda kıpırdanmaya başlıyorum ve Willow kaşlarını kaldırıyor.

"Bu hafta içinde benimle öğle yemeğinde buluşacağını umuyordum. Tridents'ın programını kontrol ettim ve takım şehirdeymiş gibi görünüyor. Bu müsait olduğun anlamına mı geliyor?"

Tam bir şok içinde ağzım açık kaldı. Beni hayrete düşüren öğle yemeği için buluşma kısmı değil. Zaman ayırmamı talep etmek yerine ekibin programını kontrol etmek için zaman ayırması ve sonra uzakta olduğumu veya çalıştığımı söylemeye çalıştığında sinirlenmesi. Programıma ve sorumluluklarıma karşı bu kadar düşünceli olduğu bir zamanı hatırlamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bir şekilde alacakaranlık kuşağına inmişim gibi hissediyorum.

"BEN...BEN." Kelimelerimin arasında bocalıyorum, boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Evet, öğle yemeğinde buluşabiliriz. Yarın ya da Perşembe?"

"Harika. Yarın öğlen Pescados'ta bizim için rezervasyon yaptırayım mı?"

Tabii ki, balıktan hiç hoşlanmadığım halde lüks bir deniz ürünleri restoranının adını verdi. Ama salata ya da başka bir şey alacağım sanırım.

"Kulağa hoş geliyor, görüşürüz o zaman." "Güle güle, Lark."

Telefonu kapattık ve ben yine inanamayarak telefonuma baktım.

"Sanırım yarın öğle yemeğinde tek başımayım?" Willow hafifçe sorarak gerginliği bozdu. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Sanırım öyle."

Ertesi gün, giymek için seçtiğim koyu yeşil kazağın önünü elimle düzeltiyorum. Bugünün nasıl geçeceğini bilmediğim için küçük bebek şişliğini gizliyor. Bu haberi annemle paylaşabilmeyi çok istiyorum. Ama bunu bir şekilde çarpıtacaksa olmaz.

Bu yüzden erken gelmek istedim. Böylece o geldiğinde oturabilir, masanın karnımın yuvarlaklığını gizlemesine izin verebilirdim.

Ama içeri girdiğimde onun çoktan paltosunu ev sahiplerinden birine verdiğini görünce planım suya düştü. Dönüp beni fark ediyor ve yüzünde küçük ama şaşırtıcı derecede samimi bir gülümseme belirliyor.

"Merhaba, Lark." Yanağımın yakınına bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

"Merhaba anne."

Masamıza götürülürken bakışları karnıma düşmüyor, bunu küçük bir merhamet olarak sayıyorum. Oturduk ve garson içki siparişimizi sordu.

"Bir bardak Chablis alayım lütfen," diyor annem.

"Benim için sadece su." Ona küçük bir gülümseme verdim. "İşe dönmem gerekiyor."

Başını salladı ve gitti. Uzun bir süre ikimiz de konuşmuyoruz. Şahsen ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu yemek onun fikriydi, ama garip bir sessizlikten başka bir şey olmayacaksa, acil bir durum varmış gibi davranıp gidebilirim.

"Dün sabah Cordelia'yla konuştum."

Oh. Lanet olsun.

Ellerimi kalçalarımın üst kısımlarına sürterek zıplamalarını engellemeye çalışıyorum. Demek bütün mesele buydu. O zaten biliyor.

"Baron'un değil."

Neden ağzımdan çıkan ilk şey *bu*, bilmiyorum. Ama öyle ve şimdi yoluma devam etmeliyim.

"Takımdan birine aşığım. Uzun zamandır arkadaşız ve Baron'la ilişkiyi bitirdiğimde arkadaşlığımızın daha fazlası olduğunu fark ettim. Hamile kalmayı planlamamıştık ama oldu ve bu konuda çok mutluyuz."

Konuşmamı bitirdiğimde nabzımın damarlarımda attığını hissediyorum. Yanaklarımın kızardığından eminim ve kalçalarımı bu kadar sert kavradığım için üzerlerinde çürükler bırakıyor olabilirim.

Ama sonra, beklediğim kınayıcı nutuk yerine annem sadece bana baktı, yüz ifadesi nasıl anlamlandıracağımı bilemediğim bir duygu karışımıydı

"Oh, Lark," diye mırıldanıyor usulca. "Tebrikler. Kendini iyi hissediyor musun?" Alışmam, savunmamı başımı sallayacak kadar düşürmem bir saniye sürüyor. "Bu iyi bir şey. Seninle geçirdiğim ilk birkaç hafta çok hastaydım.

Kendimi tutamadım.

kraker ve nane çayı dışında hiçbir şey yemez."

Boğazımı temizliyorum. "Evet, ilk başta hastaydım. Bu yüzden doktora gittim ve bana hamilelik testi yaptılar. Büyük bir şok oldu."

Elini masanın üzerine uzatıyor ama ben almak için hareket etmeyince yavaşça geri çekiyor. Parmaklarını önündeki masanın üzerinde birleştirerek omurgasını dikleştirmesini dikkatle izliyorum.

"Lark, sana bir özür borçluyum." Yavaşça göz kırpmıyorum.

"Hiçbir zaman yakın olmadığımızı biliyorum. Baron'la nişanınızın bittiğini, ilişkinizin sona erdiğini açıkladığınızda, baban ve ben bunu pek iyi karşılamadık. Bunu kabul ediyorum. Ama bunun şokunu atlattıktan sonra, kendi kızımdan ne kadar kopuk olduğumu fark ettim. Kendini nasıl kapana kısılmış hissettiğini fark etmemek mi? Onunla kalman için sana nasıl baskı yaptığımızı?" Başını dehşet içinde sallıyor ve ben de bir anda Baron'la ilişkimin bittiğini aileme söylediğim güne geri dönüyorum.

Bir şekilde onlara gerçeği söyleyecek cesareti bulmuştum. Baron'la kalmamın tek nedeni, benden yapmamı istedikleri şeyin bu olduğunu düşünmemdi. Onu sevdiğim için değil. O sırada babam elini salladı.

Bana baktı ve duygularımı alayla geçiştirdi. Annem ise sessizdi. Sanırım şu anda anlattığı duygularla uğraşıyordu.

"Baban ve ben bu konuda uzun süre tartıştık. Senin dramatik davrandığını ve Baron'la ilişkini bitirme kararının düşüncesizce olduğunu düşünüyordu. Pişman olacağın bir şey. Ona sana inandığımı ve seçimini desteklememiz gerektiğini söylemeye çalıştım." Pişmanlık ses tonunu renklendiriyor. "Sana bunu söylemek için daha önce ulaşamadığım için üzgünüm."

Bu sefer elimi masanın üzerine koyup onun elini kapatan ben oluyorum. "Anne, sorun yok."

"Hayır, Lark, değil." Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Kendi kızımın ailesini mutlu etmek için bir adamla evlenmesi gerektiğini düşünmesi doğru değil. Ve *seni* mutlu eden biriyle görüşmeye başladığını bana söyleyemeyeceğini hissetmen de doğru değil. Ve hamile olduğunu Cordelia Hazelwood'dan öğrenmek zorunda kalmam da hiç doğru değil!"

"Özür dilerim," diye söze başlıyorum ama başını sallıyor.

"Lütfen özür dilemeyin. Yaptığın seçimleri neden yaptığını anlıyorum. Seni suçlu hissettirmeye çalışmıyorum, ilişkimizin bu hale gelmesinde tek suçlunun baban ve ben olduğumuzu bildiğim halde." Aşağı bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Ve ne olursa olsun, Hazelwoodlar kendini beğenmiş, kendini beğenmiş züppeler. Onlardan hiç hoşlanmadım ve o aileyle evlenmediğine sevindim. Cordelia beni arayıp 'fahişe kızımı' şehirde dolaşırken gördüğünü söylediğinde, ona kendisi ve fikirleri hakkında ne düşündüğümü söyledim."

O anda annemin beni savunduğunu duyunca kalbimin kırık bir parçası iyileşiyor.

"Arkadaş olduğunuzu sanıyordum?" Ağzımdan kaçırdım.

Annem küçük bir iç geçirir. "Sen ve Baron'un ailelerimizin bağlantısı yüzünden bir araya gelmeniz gibi, ben de babanın ortaklığı yüzünden kendimi Cordelia'yla vakit geçirirken buldum. Konuştuğu konuları ne kadar sıkıcı bulursam bulayım ya da sesi bazen ne kadar rahatsız edici olursa olsun, onunla vakit geçirmekten başka bir seçeneğim olduğunu düşünmüyordum."

Bir kahkaha attım. Annemin hiç bu kadar içten konuştuğunu duymuş muydum? Şimdiye kadar ilişkimizin ne kadar zehirli olduğunu hayatım boyunca unutabileceğimi sanmıyorum ama bu konuşma onu affedebilmem ve umarım yeniden başlayabilmem için uzun bir yol kat etmemi sağlayacak.

GörünüŖe göre annem de aynı Ŗekilde hissediyor.

"Sana çok iyi bir anne olamadığımı biliyorum. Doğrusu, çocuk sahibi olmak için hazırlıksızdım. Tüm bunların beraberinde getirdiğı duygular ve sorumlulukla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve korkarım ki bunu kucaklamak yerine kaçınma ve inkârı seçtim." Başını sallıyor ve gözlerinin parladığını görebiliyorum. "Bundan ne kadar pişman olduğumu asla bilemeyeceksin."

Bir damla gözyaşını silmesini izliyorum ve bana uzandığında annemin elimi tekrar tutmasına ve nazıkçe sıkmasına izin veriyorum. Bana temkinli bir gülümseme veriyor. "Sence biz... ben... daha iyisini yapmak için bir şansımız olabilir mi? Bir ilişki kurmayı deneyebilir miyiz? Yeni beyefendinizi tanımak ve muhtemelen bebeğinizin hayatının bir parçası olmak isterim." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzöldü.

Şimdiden başımı sallıyorum, gözlerimde eşleşen yaşların biriktiğini hissediyorum. Annem ve benim için geleceğın nasıl göröndüğünü bilmiyorum ama öğrenmeye hazırım.

"Bu hoşuma giderdi."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Monty

"Takma adını değıştirelim mi? Monty yerine Papa Bear? Oooh, ya da sana sadece baba diyebiliriz." Yami beline sardığı havluyla yanımdan geçerken bana sırtıyor. Boston Revs'e karşı oynadığımız maçı yeni kazanmıştık ve hepimiz sezonun gidişatı hakkında oldukça iyi hissediyorduk. Bugünkü maç öğleden sonra olduğu için kız arkadaşımın sakın bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

Önerilerini dikkate alıyormuş gibi yapıyorum. "Keşke daha yaşlı olsaydım, seksi bir Zaddy olurum."

"Bunun için çok gençsin," diye sesleniyor Orson. Onun yeniden şakalaştığını duymak güzel. Geçen sonbahar karısı aniden boşanma davası açtığında boktan bir dönem geçirmişti.

Omuz silkiyorum ve hepsine sırtıyorum. "Bana ne dersiniz deyin. Ama baba esprileriyle ortalığı yıkacağıma inanın."

"Çocuklar, örtünün. Bayanlar içeri geliyor." Willow'un gür sesi soyunma odasının dışından duyuluyor.

Sin çok uzun süremlere kızarken herkes bir yerlerini örtmek için çabalıyor. Willow içeri giriyor, ardından pazarlama departmanından birkaç kadın daha geliyor. Ellerini çırparak bize keskin bir bakış attı.

"Pekâlâ. Şu anda burada bulunanların hiçbiri çaylak değil, bu yüzden hepinizin kuralları bilmenizi bekliyorum. Sezona iyi bir başlangıç yaptık ve kimse temizlemem gereken herhangi bir karışıklık yaratmadı. Bu şekilde devam edelim, tamam mı? Uğraşmak zorunda kalacağım aptalca şeyler yapmayın. Eğer kendinizi aptalca bir şey yaparken bulursanız, durun ve WWWD'yi düşünün."

"Willow ne yapardı?" Yami başını kaşıyarak şöyle der. "Ama Wills. Her şeyi yaparsın!"

Sin onun kafasına bir tokat atar ama korkması gereken Willow'dur. Gözleri parlıyor. "Bu doğru, Yami. Yapacağım. Bu sezon bana bulaşma."

Herkesin taşaklarının büzüldüğünü hissedebilirsiniz. Willow Lawson güçlü bir kadın ve şimdi medya ilişkileri ekibinin başı olarak daha da yoğun. Ona büyük saygı duyuyorum ve çok iyi anlaşıyoruz. Muhtemelen basınla sorun yaratacak bir şey yapmamış olmam da yardımcı oluyor.

"Devam ediyoruz." Sesini yükseltiyor. "Sheena ve Gurdeep sosyal medya ve bazı kısa biçimli içerikler için B-roll çekimi yapmak üzere buradalar. Hayranlarla bağlantı kurma konusunda oyunumuzu hızlandırıyoruz, bu da hepinizin en iyi gülümsemelerinizi takınmanız ve kamerayı etkilemeye hazır olmanız gerektiği anlamına geliyor."

Odaya bakarken başını sallar ve onaylama sesleri çıkarır. Willow tatmin olduktan sonra Sin'in yanına gider ve soyunma odasından çıkmadan önce yanağına bir öpücük kondurur. İki meslektaş geride kalıp işe koyulmak üzere bazı oyuncuların yanına giderken, geri kalanımız da onları teşhir etmeden giyinmeye çalışıyor.

Herhangi bir medya işi yapmak zorunda kalmadan buradan çıkacağım gibi görüldüğünde, aceleyle çıkıyorum ve Lark'ı bulmak için binaya doğru ilerliyorum.

Geçtiğimiz hafta sonu benim evime taşındı. O akşam bir maçımız olmasına rağmen, ekibin çoğu yardıma geldi ve rekor sürede işi bitirdik. Onun resmi olarak benimle yaşaması harika bir şey. Dış fırçasını benimkinin yanında görmek, çamaşır sepetinde çamaşırlarımızın birbirine karışması, hatta duş giderini tıkayan uzun sarı saçları bile beni gülümsetiyor.

Onu tedavi odasında yüksek bir raftaki bir şeye ulaşmaya çalışırken buluyorum, sevimli hayal kırıklığı homurdanması yüzüme bir sırıtiş yayılmasına neden oluyor.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Birdie?" Yanına gidip boynuna sokularak soruyorum. "Evet, var," diye homurdanıyor. "Lanet bebeğin yoluma çıkıyor."

Kollarımı ona doladım, büyüyen yumruyu kucakladım. Onu her gördüğümde bu mucizeye hâlâ hayret ediyorum. "Benim bebeğim, ha? Yarısı senin, biliyorsun. Bunun için biraz sorumluluk almalısın."

Kollarımda dönen Lark, bakışlarının altında gülümsemesini gizlemek için büyük çaba sarf ediyor. "Şu anda hepsi senin. Bu göbek her şeye engel oluyor. Bir ev büyüklüğündeyken nasıl çalışacağım?"

"Bir yolunu buluruz." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum, içimde yumuşadığını hissedene kadar bekliyorum. Şimdi bile, aylar sonra, bunu yapabiliyor olmak beni şaşırtıyor. Ona dokunabiliyorum, onu öpebiliyorum ve istediğim zaman ona sahip olabiliyorum. O benim. İstedğim tek kadın.

"Şimdi yardım etmeme izin verir misin, böylece eve gidebiliriz ve sen o iğrenç zeytin bokunu yerken ayaklarını ovabilirim?" Son tuhaf hamilelik arzusundan bahsetmenin onu gülümseteceğini umarak alay ediyorum. Hamileliğini yarıladi, yirmi bir haftayı geride bıraktı ve karnı küçük bedeninde kesinlikle büyüyor. Sadece bir kez ikiz olup olamayacağını sorma hatasını yaptım ve bana attığı ölümcül bakış sayesinde bu olasılıktan bir daha bahsetmemem gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Tapenade saçmalık değildir. Lezzetlidir," diye yanıtlıyor. "Ama evet. Lütfen şunu kaldırmama yardım edin. Çok yorgunum." Bunu bir esnemeyle vurguluyor.

O eşyalarını toplarken ben de malzeme kutularını alıp kolayca rafa kaldırıyorum. Sonra elini tutarak koridordan otoparka doğru ilerliyoruz. Eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor, Lark yolcu koltuğunda uyukluyor. Ebe, özellikle Lark'inki gibi fiziksel olarak zorlayıcı bir işte çabuk yorulmanın normal olduğunu söyledi.

Hamileliğin ilerleyen dönemlerinde seyahatlerini azaltması ve hatta çalışma saatlerini azaltması konusunda konuştuk ama şu anda benim inatçı Birdie'm mümkün olduğunca çok iş yapmaya kararlı. En azından Mattias'ın doğum izni için birini erken işe almasını kabul etti, böylece bir süre birlikte çalışabilecekler ve umarım Lark'ın yükünü hafifletecekler. Şahsen ben o kişinin işe başlaması için sabırsızlanıyorum. Her ne kadar Lark'ın yanımda olmasını, deplasman maçlarına gitmesini ve her gün stadyumda olmasını istesem de, bunun hamile vücuduna verdiği zararı görmek zor.

Eve gittiğimizde başına bir öpücük konduruyorum. "Git bir duş al. Akşam yemeği için Tayland yemeği sipariş edeceğim."

Başını sallıyor ve koridordan yatak odasına doğru ilerliyor. Suyun açıldığını duyuyorum ve akşam yemeğini hazırlamak için telefonumu elime alıyorum. Bu iş bittikten sonra mesajlarımı ve e-postalarımı gözden geçiriyorum.

Annemden bir sesli mesaj var, zamanım olduğuunda onu aramamı istiyor. Yemeğin gelmesine daha yarım saat var, o yüzden ailemin ev telefonunu arıyorum.

"Alo?" diye cevap veriyor babamın kalın sesi. "Dan? Bu akşamki maç harikaydı, oğlum." "Sağ ol baba. Annemin telefonuna cevap veriyordum."

"Oh doğru. Bekle, onu getireyim."

Telefonu bırakırken çıkardığı takırtıyı, koltuğunu dikleştirirken çıkardığı gıcirtıyı ve sonra annemi çağırın uzak sesini duyuyorum.

"Tatlım? Dan?" Muhtemelen mutfaktaki telefonu açtığını duyuyorum, sonra babam diğerine dönüyor.

"Selam anne." İkisini ayrı telefonlarda hayal ederek sırtıyorum. Görüntülü görüşme diye bir şey yokken konuştuğumuz gibi.

"Merhaba, bu gece iyi iş çıkardın. Nasılsın bakalım? Lark ve bebek nasıl?" sorularını sıralıyor ve ilk önce ikincisine cevap vermemi istediğini çok iyi biliyorum.

"İyiler. Lark yorgun ama şu anda bu normal. Şu anda duşta ama işi bittiğinde hâlâ konuşuyorsak, gelip selam vereceğini biliyorum." Lark ve annemin kurduğu ilişki acayip sevimli. Beni yanlış anlamayın, kendi annesiyle arasını düzeltmesine sevindim ama orada ne olursa olsun Lark'ın Edith Montgomery'de bir annesi olduğundan hiç şüphem yok.

"Tabii ki yorgun. Bir insan yetiştiriyor. Dokuz ay boyunca hayatımı emdin Daniel Montgomery. Ona iyi baktığından emin ol. Su, sağlıklı yiyecekler ve bol bol dinlenme."

"Evet anne," diye cevap veriyorum itaatkârca. Suyun kapandığını duyuyorum ve Lark'ın birazdan bana katılacağını biliyorum. "Bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Oh, evet. Howard'a mı? Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" Annemin sesi garip bir şekilde heyecanlı geliyor.

Babam boğazını temizler. "Bunu yapmana izin vereceğim, tatlım."

"Umarım sen ve Lark bizi daha çok görmeye hazırsınızdır." Duraklıyor, sanırım dramatik etki için? O anda Lark saçlarını havluyla silerek yatak odasından çıktı. Yanıma oturdu ve telefonu hoparlöre almadan önce ona *ailemi* anlattım.

"Anne? Baba? Anonsu böldüğüm için üzgünüm ama Lark geldi. Seni hoparlöre aldım."

"Merhaba," diyor telefonda. "Ne duyurusu?"

"Ben de tam Dan'e söyleyecektim. Ama bu mükemmel, ikiniz de aynı anda duyabilirsiniz." Annem boğazını temizliyor. "Dükkânı sattık."

Saçımı çekiştirerek koltuktan fırladım. "Ne? Nasıl? Neden? Ne zaman?"

"*Nerede olduğunu* da eklemek ister misin?" Babam kıkırdıyor. "Nefes al, oğlum."

Volta mı atıyor, Lark? Sesi volta atıyor gibi geliyor."

Cevap vermeden önce yüzünde endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. "Henüz değil Howard, ama saçını çekiyor."

"Daniel Dawson Montgomery, otur ve dinle," diyor annem sert bir sesle. "Yıllardır emekli olmamız için uğraşıyorsun. Bu habere çok sevineceğini düşünmüştüm."

"Öyleyim anne, ama şaşırmaya hakkım var. Dükkân şu anki piyasa koşullarında yeterince para etmediği için emekli olamadığını sanıyordum."

"Yanıldığımız ortaya çıktı," diye araya giriyor babam, sonra da gülüyor. "İki yıl önce bize söylenen değerin iki katını aldık. Bizim için endişelenme evlat, ne yapacağımızı bildiğimizden daha fazla paramız var. Şehre yakın bir apartman dairesinin peşinatını çoktan yatırdık."

"Ve sonunda babanı şu süslü karavanlardan birini almaya ikna ettim, böylece kıtayı turlayabileceğiz," diye araya giriyor annem. "Hiç gitmediğimiz tüm o şehirlerde oynadığınızı görürüz. Hatta gelecek yıl bahar antrenmanları için güneye bile gelebiliriz, böylece Lark ve bebeğin kalacak bir yeri olur."

"Bu çok hoş bir fikir Edith," diyor Lark kaşlarını kaldırarak. Sonunda kanepeye çöküyorum ve o da elimi tutup sıkıyor. "İkimiz de senin adına çok heyecanlıyız. Sanırım bu biraz şok edici. Ama gerçekten iyi bir şok."

Boğazımı temizliyorum. "Evet, bu harika bir haber. Kusura bakma, beni gafil avladın, anlıyor musun? Bütün planım, kontratımı garantiye aldıktan sonra seni gelecek yıl emekli olmaya ikna etmekte."

"Ah, Daniel," diye mırıldandı annem. "Tatlım, bizimle bu şekilde ilgilenmek asla senin işin olmadı."

"Biliyorum ama istedim. Seninle ilgilenildiğini ve her zaman bu kadar çok çalışmak zorunda olmadığını bilmeni istedim."

Babamın sert ve duygusal sesi gelmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Sen iyi bir adamsın Dan. Seninle gurur duyuyorum. Ve teşekkür ederim. Ama artık ailene odaklanabilirsin ve bırak biz de şefkatli büyükanne ve büyükbabalar olalım."

Lark koluma yaslanıyor ve ben başının üst kısmına doğru iç çekiyorum. Omuzlarımdan bir ağırlık kalktı. Daha aylarca taşımayı beklediğim bir ağırlık.

Telefonumdan yemeğimizin geldiğine dair bildirim geldiğinde ailemle konuşmayı bitiriyoruz. Vedalaştıktan sonra, Lark akşam yemeği için hazırlanırken ben de yemeği almak için aşağıya iniyorum.

Daireye döndüğümde beni kapıda karşılıyor, çantayı alıp yere bırakıyor, sonra da kollarını boynuma doluyor.

"Sezon sonunda hâlâ harika bir kontrat alacaksın. Çünkü sen harika bir oyuncu ve daha da harika bir adamsın. Seni seviyorum, biliyorsun."

Başımı onunkine yaslayıp şampuanının tatlı kokusunu içime çekiyorum. Bu dünyada beni onun kollarında olduğumdan daha mutlu eden ya da daha huzurlu hissettiren başka bir yer yok.

Hareket ediyor, bana bakmak için başını kaldırıyor. Gözlerinde sevgi ve yaramazlık dans ediyor. "Yemeği her zaman yeniden ısıtabiliriz."

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırıyorum. "Yeniden ısıtmak mı? Neden tekrar ısıtalım ki?"

Bunun üzerine elleri vücudumda gezinerek kemerimin tokasını yavaşça açıyor. "Çünkü bir aperatif istiyorum."

Sırıtişım, onu kollarıma alıp yatak odasına doğru yürürken ne demek istediğini tam olarak anladığımı söylüyor.

"Sadece önce ben yemek yersem."

BÖLÜM KIRK DÖRT

LARK

Lark

"Evet!" Kai Dan'in eldivenine bir mükemmel vuruş daha yaparken yedek kulübesi alkıştan yıkılıyor. İkisinin sahayı domine edişini izlerken gülümsemekten yanaklarım acıyor. Rakibimiz vurucuları değiştirirken, şu anda yedek kulübesinde omzuna buz koymakta olan oyuncuya dönüyorum.

"Nasıl hissediyorsun, Ben?"

Yüzünü buruşturuyor, sonra yavaşça döndürüyor. "Daha iyi. Şimdi sadece gururum incindi."

"Arada sırada bir şeyler kaçırmaya hakkın var." Kendini fazla üzmemesini umarak ona sempatik bir gülümseme veriyorum. Önünde uzun bir kariyer var ve yakalayacağı ve kaçıracağı çok şey olacak.

"Teşekkürler, Lark." Ayağa kalktı ve bana buz torbasını uzattı. "Ben biraz ısınacağım." Duraklıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Eğer izin verirsen?"

Başımı sallıyorum ve kaşları rahatlamış bir ifadeye dönüşüyor. "Harika."

"Ona göz kulak olacağız," diyor Mattias yanıma gelerek. "Ama bahse girerim sadece bir çürüktür."

"Katılıyorum. Menzili tamdı, sadece nokta hassasiyeti vardı. Bence iyi olacak."

Birlikte oyunu izliyoruz, vurucu Kai'nin atışından güzel bir vuruş yaptığında yüzümüz buruşuyor. Ama saha oyuncularımız topun peşinde, Rhett topu kapıyor ve Ronan'a atarak kolay bir çıkış sağlıyor.

"Buralar sensiz eskisi gibi olmayacak," diyor Mattias kayıtsızca, sırtını korkuluklara yaslamak için dönerek. "Ama araştırma ekibinin geç başlamana izin vermesine sevindim."

"Ben de." Ve Ocak ayında stajıma başlayabileceğim için mutluyum. Ama bu altı ay boyunca takımla çalışmayı özleyeceğim. Ben bitirdiğimde sezon tüm hızıyla devam ediyor olacak.

Altıncı devrenin başı diğer takımın iki sayı atmasıyla sona eriyor ve bizimkiler vuruşlarıyla liderliği geri almak için büyük bir kararlılıkla sahadan koşarak çıkıyorlar. Dan doğruca yanıma geliyor, eldiveni çıkıntılı göbeğime dokunurken alnıma bir öpücük bırakıyor.

"Selam, bebeğim. Wilson nasıl?"

"O iyi olacak." Düzgün bir öpücük için başımı kaldırıyorum. "Sen ve Kai harika gidiyorsunuz. Dizin nasıl?"

Bana sırtıyor. "İyiym, sayende."

Son iki haftadır sol dizi hafifçe ağrıyordu, ancak hedefe yönelik birkaç güç egzersizi ve diğer eğitimlerimizden biri tarafından yapılan akupunktur sayesinde kendini çok daha iyi hissediyor.

"Tek yaptığım egzersizleri yapman için başının etini yemekti," diye takılıyorum, bu vuruşa hazırlanmak için yakalayıcı giysilerini çıkarırken bakışlarımı gizleme zahmetine girmiyorum. Bacak pedlerini çıkarmak için eğildiğinde arkasına bakıyor ve gözlerimin poposuna dikildiğini fark ediyor. Kıçını oynatıyor ve ben anında kızarıyorum.

"Devam et ve istediğin kadar bak, Birdie." Sesi diğer birkaç adamın dikkatini çeker.

Maverick yanımdan geçip Dan'ın poposuna bir tokat atıyor ve beni kıkırdatıyor. "Kıçını sallamayı bırak da sopanı al Monty."

"Söylemiştim, artık ona baba diyeceğiz," diye araya giriyor Kai ve kaşlarım havaya kalkıyor.

Dan doğruldu ve yanakları kızarmış bir şekilde bana baktı.

"Baba?" Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Omuzlarını silkiyor. "Yani, ben babalık yapamam, o kapıldı."

Emekli atıcımız Rafe'den bahsedince gülümsemem yumuşadı. O ve Dan her zaman yakınlardı.

Bir adım daha yaklaşarak, sadece onun duyabileceği şekilde ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum. "Senden ateşli bir DILF olur."

İniltisi sessiz, ama kulağıma fısıldadığı şey kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor.

"Bir sporcunun içinde ereksiyon olmanın ne kadar acı verici olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Başımı çevirip fısıldıyorum, "Zavallı bebek. Seninle sonra ilgileneceğim,

Tamam mı?"

Sırıtarak arkasına yaslanıyor. "Söz mü?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı yalıyorum. "Söz veriyorum."

Tam o sırada kalabalık tezahüratlarla patlıyor ve vuruşun başlangıcını kaçırdığımızı fark ediyorum. Mav harika bir vuruş yapmış olmalı ki biz parmaklıklara ulaştığımızda ikinci vuruş için yarışiyordu. Bir kolunu uzatarak kayıyor ve antrenör tarafım yeni iyileşen köprücük kemiğinin darbeyi almadığını umarak ırkılıyor. Ayağa kalktığında iyi görünüyor ama eve vardığında onu kontrol edeceğim.

"Tamam, güvertedeyim. Seni seviyorum." Dan kaskını takıp sahaya giden merdivenleri koşarak çıkmadan önce beni tekrar öpüyor. Alıştırma vuruşlarını yaparken onu izliyorum, sadece vurucumuz yere düşen bir topa vurup ilk vuruş için koşmaya başladığında göz ucuyla bakıyorum. Tam zamanında yetişiyor ve Maverick bir önceki atışta üçüncüyü çaldığı için eve gitmeyi başarıyor.

Yanına gitmeden önce sahadan çıkmasını bekledim ve herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını yakından izledim. Mav acı çektiğini itiraf etme konusunda en kötülerden biri.

Nihayet yaklaştığında, "Bu oldukça iyi bir kayıştı," diyorum. Bana bakıyor, kaskını çıkarıp yerine kasketini takıyor.

"Evet, omzum iyi ama."

"Tamam, duyduğuma sevindim. Dan'ın vuruşu bittikten sonra sana birkaç hareket yaptırmamın sakıncası var mı?"

Tek alabildiğim bir onay homurtusu, ama bu yeterli. Dikkatimi Dan'ın vuruş pozisyonunda atıcıyı izlediği kale sahasına çeviriyorum. Topu atarken nefesimi tutuyorum. Top uçuyor ve o hareket etmiyor. Hakem vuruş dedi ve ben sessizce küfrettim.

Bir sonraki atış geliyor ve bu sefer sallıyor, temas kuruyor. Ne yazık ki, ikinci kaleci tarafından kolayca yakalanan bir pop fly ve Dan sığınağa doğru koşmaya başlıyor.

"Üzgünüm bebeğim," diyorum bana ulaştığında.

Yüzünü buruşturması bana sinirli olduğunu söylüyor. "Olur böyle şeyler."

Tekrar Maverick'e dönerek kaşlarımı kaldırıyorum ve hepsi bu kadar. Yapılacakları biliyor ve omzunu birkaç kez hızlıca kontrol ediyoruz.

Kayarken herhangi bir zarar vermediğine ikna olmam uzun sürmüyor.

"Oof," diyorum, bebek kaburgalarım güçlü bir tekme atmaya karar verdiğinde yüzümü buruşturuyorum. "Sakin ol, yavru kuş." Dan hırıltımı duyup yanıma geldiğinde karnımı ovuyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, ellerini benimkilerin üzerinde gezdirerek. "Evet, sadece kızın uyanıyor."

Dudaklarını karnıma bastırmak için çömeldiğinde yüzü yumuşayıp sırıtıyor. "Merhaba, yavru kuş. Seni seviyorum, ufaklık."

Küçük bir kızımız olacağını öğrenmek Dan'i daha da heyecanlandırdı. O hafta bana, mor ve deniz mavisi renklerden başka hiçbir şey içermeyen beyzbol temalı her türlü eşyayla dolu bir çocuk odası için başlattığı Pinterest panosunu gösterdi.

Bir başka tezahüratla ayağa kalkıyor ve vurucumuzun ikinci vuruşunu yaparak bir öncekini eve getirdiğini görüyoruz.

"Berabere kaldık," diye nefes veriyorum. Başa baş bir maç oldu, bu da herkes için her zaman sinir bozucudur.

Maçı izlerken Dan kolunu omuzlarıma dolayarak, "Atıcıları çok ateşli," diye itiraf ediyor. "Falsolu topu ölümcül."

Elbette, falsolu top bir sonraki oyuncumuzu vuruyor ve yedinci devrenin ilk yarısı sona eriyor. Bu da demek oluyor ki.

Toplu halde, yedek kulübesindeki tüm Tridents oyuncularını ve personeli yanıma geliyor ve etrafımda toplanıyor.

Hoparlörlerden yedinci vuruşun yapılacağı anons ediliyor ve ardından müzik çalmaya başlıyor. Karnıma ulaşabilen herkes bir elini ya da parmağını karnıma koyuyor. Ve tam o sırada küçük kızımız çıldırmaya başlıyor, etrafta dönüyor, yumrukluyor ve tekmeliyor.

Harika hissettirmiyor ama herkesin heyecanlanması, bebeğin "Take Me Out to the Ballgame" geleneğinin tadını çıkarması için bir şans istemesi çok özel. Bu da ailenin her zaman kan bağıyla ilgili olmadığı fikrini kanıtlıyor. Sizi seven, size saygı duyan ve sizi destekleyen insanlarla ilgilidir.

Birçok şeye benzeyebilir ve Dan ve benim için bu, kızımızı kutlayan tüm bir beyzbol takımı ve personeli.

Oyuncuların hepsi şarkının sonuna doğru seslerini yükseltiyor; bu durum birkaç hafta önce takımın son birkaç kelimeye eşlik ettikten sonra en güçlü ikinci yarısı geçirmesiyle başladı.

"Çünkü eski top oyununda bir, iki, üç vuruşta oyun dışı kalırsın!"

KIRK F BÖLÜM cEI

Monty

"Onu eninde sonunda bana geri vermen gerektiğinin farkındasın, değil mi?"

Minicik kızımı göğsüme bastırıyorum ve Lark'ın hastane yatağına ters ters bakıyorum. "Acıkmadığı sürece olmaz. Geri kalan her şeyi ben yapabilirim."

Kıkırdıyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve ben hemen kendimi suçlu hissediyorum. Geriye dönüp, yatağın kenarına yavaşça oturuyorum.

"İyi, iyi. Sanırım bu ufaklığın verdiği oksitosin desteğine benden daha çok ihtiyacın var."

Stella'yı annesinin kollarına bırakırken bana kuru kuru bakıyor. "Tanrım, öyle mi düşünüyorsun?"

Kızlarım yerleştikten sonra, sıkışık hastane yatağında arkama yaslanıyorum ve elimi Stella'nın sırtına koyuyorum.

"İnanılmazsın, biliyor musun? Güçlü, kuvvetli ve cesur olduğunu biliyordum ama kahretsin Birdie. Doğumunu izlemek, kızımızı dünyaya getirişini izlemek, ben..." Yine tılandım.

Lark başını öne eğiyor ve bana bakmadan önce Stella'nın tüylü başını öpüyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

Ona sulu bir gülümseme veriyorum. "Evet, yapabilirdin, çünkü sen her şeyi yapabilirsin. Ama burada senin yanında olduğum için çok mutluyum ve onur duyuyorum."

"Biraz yakın kesmişsin," diyor ve bu sefer yüzünü buruşturan ben oluyorum.

"Evet, bunun için üzgünüm. Bana çok fazla uyarıda bulunmadın." "Bu şeylerin ne kadar hızlı gideceğini tahmin etmek biraz zor."

"Hala bir şey söylemek için beşinci vuruşa kadar bekliyor musun?"

Stella küçük bir ses çıkarıyor ve ikimiz de hemen yere bakıyoruz. Bu kadar küçük bir insana bu kadar odaklanmanın normal olup olmadığından emin değilim, ama yemin ederim, o her hareket ettiğinde, homurdandığında veya herhangi bir şey yaptığında, dünyanın geri kalanı yok oluyor.

Lark, sanki yirmi dört saatten çok daha uzun süredir annelik yapıyormuş gibi küçük kızımızı emzirme pozisyonuna getiriyor. Birkaç deneme yapıyor ama çok geçmeden emmeye başlıyor ve bu, tüm evrendeki en güzel görüntü oluyor.

Lark yorgun bir iç çekişle başını arkaya yaslıyor. Yorgun olmakta sonuna kadar haklıydı. Mattias beni sahadan çekip Lark ve annemin hastaneye gittiğini söylediğinde üç maçlık bir serinin son maçının ortasında olabilirdim ama işler bu noktaya gelmeden önce evde bir buçuk gün doğum sancısı çeken oydu. Neyse ki seyahat etmiyorduk. Bu akşamki maça gitmememi söylediğinde içgüdülerimi dinlemeliydim. Ama o ısrar etti ve annem de bir şey olursa haber vereceğine söz verince isteksizce gittim.

Tridents'ın stadyumundan hastaneye gidişimizi asla unutmayacağım. Beni Willow götürdü çünkü bunu tek başıma güvenli bir şekilde yapma şansım yoktu. Bu kadar gergin, heyecanlı ve korkmuşken olmazdı.

Buraya tam zamanında geldim ve Lark'ın inlemelerini duydum.

yogun bir kasılma ve oradan da işler hızlanarak ilerledi.

Ufaklığımız Stella Marie Montgomery, ben geldikten sadece kırk dakika sonra doğdu. İki kilo ağırlığında, ciyaklayan, buruşuk bir güzellik.

İlk görüşte aşktı.

"Başardın ve önemli olan da bu."

Lark'ın alnından öpüyorum, dudaklarımın teninde oyalanmasına izin veriyorum. Buna sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu kadar derin, bu kadar güçlü ve bu kadar tüketen bir aşk. Ama işte buradayım, kızlarımı varlığımın her zerresiyle seviyorum.

"Her zaman senin için burada olacağım, Birdie. Sen ve küçük kuş. Sen benim tüm hayatımsın, bunu biliyorsun."

Lark çenesini yukarı kaldırıyor ve öpüşüyoruz. Tatlı, yumuşak ve nazik. Şu anda kızımın göğsünü emen minik insanı düşünerek hiç bastırmıyorum.

Daha derine. Onu kollarımda hissetmeyi ne kadar arzuladığının önemi yok.

Kapının hafifçe çalınmasıyla birbirimizden koptuk. Kapı yavaşça açılıyor ve annem yan taraftan bakıyor. "Merhaba çocuklar, ziyaretçi ister misiniz?"

Lark'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Elbette anne," diyorum, yataktan kalkıp bir kez daha uyuyan Stella'yı alıyorum, böylece Lark tekrar üstünü örtebiliyor.

İlk gelenler annem ve babam. Stella'yla zaten tanışmışlardı, ama annem hâlâ onu severken babam da Lark'a nazikçe sarılıyor.

"Başka yer var mı?"

Willow ve Sin ellerinde bir oyuncak ayı ve bir kâğıt parçasıyla içeri girerler. Kapıyı sessizce kapattıktan sonra Sin, Lark'ın yanına gider, Willow ise elleriyle bebeği tutmaya çalışır.

"Ver şu tatlı kızı bana."

Kızımı nazikçe elime alıyorum ve Willow'un yüzü mutlulukla parlıyor. "Oh Lark, o muhteşem."

Sin'in Lark'a bir kâğıt parçası uzattığını görmek için tam zamanında yatağa bakıyorum. "Peyton bunu senin için çizdi. Senin ailen olduğunu söylüyor."

Lark bir kahkaha patlatır, sonra anında yüzünü buruşturur. "Kahretsin, bayıldım ama şu anda gülmek istemiyorum."

Şimdi bu kadar komik olanın ne olduğunu bilmek istiyorum. Yatağa doğru ilerleyerek kâğıda bakıyorum ve elimle ağzımı kapatarak gülme krizimi bastırıyorum.

"Hey, Sin, kızın insanların neye benzediğini biliyor mu?"

Takım arkadaşım gözlerini deviriyor. "Evet. Görünüşe göre hepsi sik gibi görünüyor."

Elbette, Peyton üç tane çubuk insan çizmiş. Yalnız, vücutları sopa yerine daha çok dal ve çilek görünümlü.

"Lütfen bizim için ona teşekkür edin," diyor Lark, gözleri parlayarak.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve Lark kaşlarını kaldırarak kapıya bakıyor. "Biri hoş geldiniz tabelası falan mı asmış?"

Willow hemen suçlu görünüyor. "Evet, bu benim hatam olabilir. Monty'yi bıraktıktan sonra döndüğümde, çocuklara ne zaman ziyarete geleceğimizi söyledim. Sanırım Tridents ekibinin en yeni üyesiyle tanışmak istiyorlar."

Gidip kapıyı açıyorum ve Yami, Mav ve Darling'in umutlu sırtışlarla orada durduklarından emin oluyorum.

"Üzgünüm, onlara çok fazla ziyaretçinin kötü bir şey olacağını söylemeye çalıştım ama dinlemediler."

Boynumu çevirdiğimde Sadie'nin elinde iki kahve fincanıyla geldiğini görüyorum. Onlara uzanıyorum ve aynı anda çocuklara ters ters bakıyorum. "Rica ederim, can damarı getiricisi. Bu ahmakların geri kalanı dışarıda bekleyebilir."

"Hadi Monty, kızımızla tanışmak istiyoruz."

Yami'nin sızlanmaları beni hiçbir şeye ikna etmiyor. Sadie'nin yanımdan geçip gitmesine izin verdim, ama sonra babam kapıyı daha geniş açtı.

"Biz çıkıyoruz evlat. Lark arkadaşlarının gelebileceğini söyledi. Annen ve ben dairene gidip ortalığı toparlayacağız. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

Sarılmak için onu kendime çektim. "Teşekkürler, baba."

Anneme de sarıldıktan sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak çocuklara dönüyorum. "Sessiz olacaksınız. Küfür etmeyeceksiniz. Lark'ı güldürmeyeceksiniz. Ve yemin ederim, eğer biriniz kızımı uyandırır, kışını tekmlerim."

İkisi de başını salladı, ben de onları içeri aldım. Lark şimdi oturmuş, kahvesini ellerinin arasına almış. "Selam çocuklar," diyor teker teker ona sarılmak için yaklaştıklarında. Beni yanlış anlamayın, takım arkadaşlarımın hepsinin kızına bayılması ve kızım ile tanışmak istemesi hoşuma gidiyor. Ama şu anda tek istediğim Lark ve Stella ile kendi küçük baloncüğümüzde yalnız kalmaya geri dönmek. Çünkü Willow'un küçük kızını Yami'ye verdiğini gördüğümde, onu geri almamak için yumruklarımı sıkma zorunda kalıyorum.

"Korkunç bir şey, değil mi? Çocuğunuzu, etinizi ve kanınızı dışarıda, dünyada görmek."

Sin'in sessiz sesiyle döndüm.

"Tanıdığınız ve güvendiğiniz insanlarla birlikte olsalar bile, bazı içgüdüler devreye girer. *Benim olanı korumalıyım*. İnsan kendini mağara adamı gibi hissediyor. Ama kendinize çocuğunuzu ne kadar çok insanın severse o kadar iyi olacağını hatırlattığınızda işiniz kolaylaşıyor."

Yavaşça nefes verip sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. "Yani onu Yami'nin kollarından söküp almak ve herkesi dışarı atmak istiyormuşum gibi hissetmem normal mi?"

Sin kıkırdar. "Evet. Tamamen normal. Ve eğer gerçekten herkesin dışarı çıkmasını istiyorsan, bunu gerçekleştireceğim. Ama buradaki herkes seni seviyor, Lark'ı seviyor ve küçük kızını seviyor. Bunu unutma."

Lark'a, Sadie ve Willow'la konuşurken yüzüne yayılan gülümsemeye bakıyorum. Sonra, şimdi Darling'in kollarında olan Stella'ya bakan çocuklara bakıyorum. Yüzlerinde aptalca bir sırıtma var.

Ve içime bir şey yerleşiyor. Sin haklı. Daha fazla sevgi asla kötü bir şey değildir. Yatağa doğru ilerleyerek tekrar Lark'ın yanına oturuyorum, kolumu kaldırıyorum ki o da bana sokulabilsin.

Kahvemi yatağın yanındaki masaya bırakıyorum ve elimi kullanarak çenesini yüzüme doğru eğiyorum. "Hayallerimi gerçekleştirdiğin için teşekkür ederim Birdie. Sahip olduğumu bilmediklerimi bile."

Eli yanağımı okşamak için kalktı. "Seni seviyorum."

Gülümsüyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum, onun da karşılık verdiğini hissediyorum. "Biliyorum."

EPILOGUE

Monty

3 yıl sonra

Bana yönelen yüzlerce kameraya gülümsedikten sonra kupayı, yanaklarından en az benim kadar gözyaşı akan Yami'ye veriyorum.

"Başardık kardeşim," diyor, başının üzerine kaldırarak. "Woo!"

Aynen öyle, başardık.

Kariyerimin bitmesine üç yıl kala, sonunda başardım. Vancouver Tridents lig şampiyonu oldu. Ve sevdiğim herkes kutlamak için burada. Neredeyse herkes.

Ne yazık ki, hala yavru kuş dediğim kızımız Stella grip oldu ve maçı kaçırmak zorunda kaldı. Ama Lark'ın annesinin maçı televizyondan izleyeceğini biliyorum.

Karımdan bahsetmişken, nihayet onu görebildim, kalabalığın arasından dolambaçlı yollardan geçiyordu, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Tüm maç boyunca meşguldü, çünkü ne kadar yorgun, ağrılı ve morarmış olursak olalım, biz inatçı pisliklerin hiçbiri oyunun bir saniyesinde bile oturmak istemedi.

Son birkaç adımı koşarak tamamlayan Lark kollarıma atlıyor ve bacaklarını belime doluyor. "Başardın!" diye bağırıyor, sadece kulağıma doğru. Onu yere bırakmadan önce etrafında dönüyorum, yüzünü ellerimle kavıyorum ve derinden öpüyorum.

Sin ve Willow'un kızı Peyton'ın sesi bize ulaştığında dağılıyoruz.

"Tebrikler Monty Amca!" Hep birlikte dönüyoruz ve onu kucaklamak için çekiyoruz. "Teşekkürler, ufaklık. Baban gerçek bir yıldızdı."

Peyton sadece dokuz yaşındaki bir çocuğun yapabileceği şekilde gözlerini deviriyor. "İyi iş çıkardı ama galibiyet sayısını Darling attı."

"Bu bir takım sporu," diye nazıkçe azarlıyorum, kızın bizim güneyli oğlana biraz aşık olduğunu biliyorum.

"Biliyorum," diye itiraf ediyor ve büyükannesi tarafından ismi söylendiğinde dönüyor.

Çocuğu ne kadar sevsem de, onun ilgisinin başka bir yerde olmasından memnunum, böylece tekrar kızıma odaklanabiliyorum. Karıma. Aşkıma.

İlk günden beri birbirimiz için yaratılmışız. Bunu anlamak için bana yetişmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ama bir kez bunu yaptığında, bizi aşka ve sonsuza dek mutlu olmaya sürüklemekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Her sabah kollarımda onunla uyanmaktan daha güzel bir şey yok.

Kurduğumuz hayat, sahip olabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

"Hey, dünyadan Dan'e."

Lark'ın yüzüme doğru salladığı eline göz kırpyorum. "Özür dilerim, Birdie. Bir şey mi dedin?"

"Hayır," diye yanıtıyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Sadece düşüncelere dalmış görünüyordun."

Eğildim ve onu sıkıca kavradım. "Sadece ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

"İyi bir oyun oynadığınızda bu şans değildir." Gülüyor.

Cevap vermeden önce onu derinden öpüyorum, "Oyundan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum."

Bana attığı sevgi dolu bakış tüm şampiyonluklardan daha iyi. "Ben şanslı olanım. Benden asla vazgeçmediğin ve beni sevmekten asla vazgeçmediğin için şanslıyım." Bu kez beni öpüyor ve birkaç saniyeliğine gürültü ve kalabalık kayboluyor. Sadece biz kaldık.

Ta ki iki el omuzlarımda ve Darling'in güneyli aksanı kulağımda olana kadar. "Buna ne dersin, Monty! Şampiyonlar!"

Döndüğümde bize sırtıttığını görüyorum. Kollarını omuzlarımıza dolayarak aramıza doğru ilerliyor.

"O son koşu, Darling, inanılmazdı," diyor Lark, şefkatle onun yanına eğilerek. Darling öne doğru adım atarken yüzü aydınlanıyor ve kollarını omuzlarımızdan indiriyor.

"Evet, teşekkürler, Lark." Geniş bir gülümsemeyle bize doğru gelen kadına doğru yürürken çabucak unutuluyoruz.

Lark'ı önüme çekiyorum ve ikisinin öpüşmesini izlerken başına bir öpücük konduruyorum. Şimdi, Darling'in kendi boklarını anlamaya çalışırken etrafta dolaşmasını izlemek ilginç bir zamandı.

Oyuncular ve personel sahayı terk ederken kalabalık azalmaya başladı. Gitmek istemiyorum. Bir parçam geri dönüp Stella'yı kontrol etmek için sabırsızlansa da bu gecenin hiç bitmesini istemiyorum.

"Hey, Birdie." Eğilip onu göğsüme daha da sıkı bastırıyorum. "Benimle bir depo dolabında öpüşmek ister misin?"

Kolumu tokatladı ve güldü. "Hayır! Sen delisin."

"Senin için deliyim, belki."

"Aman Tanrım, dur." Kollarımda dönüyor, kendi kollarını boynuma doluyor.

"Depo dolabı yok." Karnıma bir tokat atıyor ve beni gülererek itiyor.

Geri çekilip ellerimi vücudumda gezdiriyorum. "Ne yani, tüm bu lezzetli baba vücudu iyiliğini istemiyor musun?"

Basının çoğunun gitmiş olması iyi bir şey, böylece Lark'ın eğlence homurtularını duymuyorlar.

"Senin bir baba vücudun yok, Dan. Hem de hiç."

Bilgece başımı sallıyorum ve onu sahadan çıkarmak için elinden tutuyorum. "Haklısın, bu daha çok bir baba figürü." Eğildim ve başının yan tarafını öptüm. "Sen sonunda bana olan aşkını itiraf edene kadar olacağımı hiç düşünmediğim bir şey."

"Prezervatif kayana kadar demek istiyorsun," diye kuru bir şekilde cevap veriyor ama gözleri aşkla dolu.

"O da var," diye kabul ediyorum yedek kulübesine vardığımızda. Merdivenlerden önce ben iniyorum ve yüzümü ona dönerek ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Hey, seni seviyorum."

Ellerime doğru eğiliyor, burnumun ucunu öperken onu merdivenlerden aşağı indirmeme izin veriyor.

"Biliyorum."

Monty ve Lark'ın geleceğine bir göz atmak istediğinizi biliyorsunuz...
Çocuklar, bebekler, yavru köpekler, aman Tanrım! [**BURAYA**](#) tıklayarak alın
Kindle veya başka bir e-okuyucu kullanıyorsanız ve bağlantıya
tıklayamıyorsanız, bu QR kodunu tarayın

Break The Rules ile başlayarak Vancouver Tridents hakkındaki her şeyi öğrenin
ya da tüm kitaplarımı görmek için ***web siteme*** göz atın.

ACKNOWLEDGEMENTS

Bu muhtemelen yayınlamak için en gergin ve heyecanlı olduğum kitaptı. Planlanmamış bir hamilelik gibi tartışmalı bir olay örgüsüne sahip bir hikaye yazmak riskli, ancak şansımı denediğim için memnunum ve umarım hakkını vermişimdir. Bu fikri ortaya attığı için Katie D'ye teşekkür ederim!

Monty ve Lark, koçum Nancy'nin inanılmaz olay örgüsü yardımı, Kelly, Carolina ve Jess'in her zaman yardımcı olan geri bildirimleri ve Chris ile Andrea'nın düzenleme becerileri olmasaydı oldukları kişi olamazlardı. Çalışmalarımı parlattığınız için hepinize borçluyum.

Alex, Theresa, Chelle, aklımı başımda tuttuğunuz için teşekkür ederim... Siz olmadan bir kitap yazabileceğimi sanmıyorum.

Ve kocama ve çocuklarıma. Sevginiz ve sabrınız beni ayakta tutuyor. XOXO

Julia

ABOUT THE AUTHOR

Julia Jarrett iki erkek çocuk annesi, gerçek hayattaki kitap sevgilisiyle mutlu bir eş ve biri Guatemala'dan diğeri Tayvan'dan olmak üzere iki kurtarma köpeğinin sahibidir. Kanada'nın Batı Kıyısı'nda yaşıyor ve ilişkilendirilebilir kadın kahramanlar ve bayıltıcı kahramanlarla dolu çağdaş aşk romanları yazmadığı zamanlarda muhtemelen çay (veya şarap) içiyor ve kitap okuyor.

Julia'yı takip

edin:

[Bülten](#)

[Instagram](#)

[Facebook Okuyucu](#)

[Grubu TikTok](#)

[Bookbub](#)

[Goodreads](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

